

Джеймс Хадли Чейс

Не е моя работа

Глава първа

Казвам се Стив Хармас и съм чуждестранен кореспондент към „Ню-Йорк Клерийн“. През 1940 – 45 година живеех в хотел „Савой“ с мои колеги и разказвах на американците за войната в Англия. Отказах се от коктейл – бара и лукса на „Савой“, когато Съюзническите войски нахлуха в Европа. Да ме накарат да замина беше трудно, като да олющиш петно от стената, но издателят ми се погрижи и накрая заминах. Той твърдеше, че преживяното ще затвърди характера ми. Уви, не получих нищо друго, освен болка.

След разгрома на Германия, реших, че ми стига толкова война и изпитания, размених бифтеци за два паунда с един колега за неговия билет, докато той се усети и се върнах в Америка.

Няколко месеца по-късно ми предложиха да пиша статии за следвоенна Англия. Всъщност не исках точно тази работа: в Англия нямаше уиски сега, но едно момиче, Нета Скот живееше там и наистина исках да я видя отново.

Не ме разбирай грешно за Нета Скот. Не бях влюбен в нея, обаче ѝ дължах голяма услуга за страхотно прекараното време, когато бях чужденец в непозната страна, и най-неочаквано почувствах, че трябва да замина да я видя.

И стана така: четях си спортните новини на път за офиса и видях, че кон с име Нета ще се състезава в следобедното първенство. Конят си беше десет към едно във от класацията, но аз имах чувството, че ще спечели и заложих на него петстотин долара, седнах до радиото със свит стомах и зачаках резултата.

Бях прозорлив и конят ми спечели. Точно тогава реших, че трябва да разделя печалбата от пет хиляди долара с Нета. И така, хванах първия самолет за Англия.

Направо се шашнах, като си представих реакцията на Нета, когато отида при нея и ѝ дам петстотин нови шумолящи банкнотки от по един паунд. Тя винаги е обичала парите, винаги се е оплаквала колко ѝ е трудно, въпреки, че никога не ми позволи да ѝ помогна. Щеше да е велик миг в нейния живот, а аз щях да съм погасил дълга си към нея.

За пръв път срещнах Нета през 1942 година в луксозен ношен бар на Мейфеърс Брастън Мюс. Тя работеше като компаньонка и не позволяваше на никой да се будалка, че компаньонките не работели. Те се

напрягаха много повече от който и да е, защото разговарваха уморени бизнесмени, които всъщност не бяха чак толкова уморени. Преследваха мухълъвци като мен, които да купуват бутилка шампанско за пет лири и да плащат по десет шилинга за привилегията да я видят как танцува върху дансинг с размерите на носна кърпичка.

„Блу Клуб“, както се казваше, го държеше един Джек Брадли. Видях го веднъж, но тогава ми заприлича на някой съмнителен клиент. Единствено Нета от всички момичета там не се страхуваше от него. Всъщност тя не се страхуваше от никой мъж.

Всяко момиче трябваше да преспи с Брадли, за да получи статут на компаньонка. Говореше се, че Нета и Брадли са прекарали нощта заедно, разлиствайки списания, след като уталожила нагона му като нахлузила скъпоценна маслена картина върху неговата глава. Не знам дали са празни приказки. Нета не говореше за това, но доколкото я опознах, историята би могла да бъде точно такава.

Брадли правеше голяма пачка от клуба. Имаше постоянни клиенти, предимно американски чиновници и репортери, които бяха пълни с пари. Те пръскаха всичко в Блу Клуб. Оркестърът тук беше първокласен, момичетата красиви и отзивчиви, храната отлична. Но беше толкова скъпо, че трябваше да наденеш маска за кислород преди да погледнеш сметката.

Нета беше едно от дванайсетте момичета и аз си я избрах в мига, в който я видях.

Тя беше страхотна изкусителка: червена коса и кожа като праскови с крем. Формите ѝ привлякоха вниманието ми. Бяха като ярък знак за първичен грях. Виждал съм невероятни момичета, но не и нещо от класата на Нета. Хари Бикс, един пилот на бомбандировчик, го каза: „Мишка на кънки би капнала с нея, но как искам да съм тая мишка.“

Да, Нета беше страхотна изкусителка. Беше наистина прекрасна по един изтънчен начин. Знаеше си отлично цената, и ако се надяваш да седнеш с нея на маса, тя презрително хвърляше ръкавицата – и секваше желанията ти ; дори, можеше и да те понатупа.

Мина доста време преди Нета да се отпусне с мен. В началото смяташе, че съм просто клиент, след това ме оглеждаше с подозрение, но накрая реши, че съм самотен мъж в чужд град и искам да се сприятелим.

Свикнах да ходя в Блу Клуб всяка вечер. След месец и нещо тя не ми даваше да купувам скъпо шампанско и аз знаех, че отношенията ни прогресират. Една вечер тя предложи да отидем следващата неделя до Кю Гарденс да разгледаме зюмбюлите. Тогава проумях, че ще имам

нещо общо с нея.

Най-накрая се получи и аз научих много за Нета.. Изпращах я до малкия ѝ апартамент на Кромуел Роуд и я карах до Блу Клуб. Понякога вечеряхме заедно във Венити Феър; друг път тя идваше до „Савой“ и вечеряхме в грил ресторанта. Беше добра за компания, винаги готова да се смее или говори според моето настроение, и можеше да поеме доста лиър без да се напие.

Нета беше моя отдушник. Тя запълни цялата оная ужасна скука, която е неминуема, когато човек няма работа. Направи така, че да запомня дните си в Лондон.

Преспивахме веднъж-дваж на месец заедно, но както всичко, което правехме беше безпристрастно и не значеше нищо за никой от нас. Нито тя, нито аз бяхме влюбени. Тя не допусна отношенията ни да станат много лични, въпреки че бяха достатъчно интимни. Тя никога не ме попита за дома ми, дали съм женен, какво ще правя след войната; никога дори не намекна, че иска да се върне в Щатите с мен. Аз наистина се опитах да науча нещо за нейното минало, но тя не искаше да говори. Смяташе, че трябва да живеем с настоящето, защото всеки момент може да ни убие някоя бомба или ракета, така че от нас зависи да бъдем щастливи докато можем. Тя беше като опакована с целофан. Можех да я виждам и докосвам, но не и да я имам. Странно, но тези наши отношения ме задоволяваха. Не исках и да зная кой е баща ѝ, дали мъжът ѝ е на война, дали има сестри и братя. Всичко, което исках беше добър компаньон: това е и което получих.

Нашата връзка продължи така две години, когато дойде заповед да отплавам с войските ни.

Взехме си довиждане, сякаш щяхме да се срещнем следващата вечер пак, въпреки да знаех, че няма да я видя поне година, а може би и никога вече. Тя също го знаеше. – До скоро, Стиви, – каза тя, когато я закарах до тях. – По-добре не влизай. Нека се сбогуваме тук набързо. Може би ще те видя не след дълго.

Целунахме се. Нищо специално, нямаше и сълзи. Тя се качи по стълбите и хлопна вратата без да се обърне назад.

Смятах да ѝ пиша, но така и не го направих. Придвижвахме се из Франция толкова бързо и нещата бяха толкова трескави, че въобще не успях да ѝ пиша през първия месец. После реших, че е по-добре да я забравя. И наистина я забравих, докато един ден не се върнах в Америка. Тогава започнах да мисля отново за нея. Не я бях виждал вече две години, но помнех всеки детайл от лицето и тялото ѝ така ясно, сякаш

сме се разделили преди часове. Опитах се да я прогоня от ума си, излязах с различни момичета, но Нета беше все там: тя не би могла да бъде забравена лесно. Тъй че, като заложих на онзи кон и спечелих, реших, че ще я видя отново и бях много щастлив.

Пристигнах в Лондон в една гореща августовска вечер след дълго изморително пътуване от Престуик. Отидох веднага в „Савой“, където имах резервация, побъбрих с администратора, който изглеждаше доволен, че ме вижда отново и се настаних в стая с изглед към Темза. Взех си душ, след това няколко питиета; слязох на рецепцията да ми развалят петстотин лири на по една. Изглежда прищявката ми ги подразни, но те ме познаваха достатъчно добре, за да ми угодят, щом могат. След минути ми подадоха пачката така, все едно че беше тесте автобусни билети.

Беше шест и половина и знаех, че Нета трябва да си е в къщи по това време. Тя винаги се приготвяше около седем часа за работа и това продължаваше в най-добрия случай около час.

Докато чаках за такси, попитах портиера дали Блу Клуб все още съществува. Да, съществувал, и дори си извоювал отвратителна репутация откакто сложили съмнителни маси за рулетка. Запечатван бил два пъти през последните шест месеца, но не успявали да го затворят поради липса на доказателства за нарушения. Изглежда Джек Брадли беше винаги крачка пред полицаите.

Накрая дойде такси и след малък пазарлък портиерът склони шофьора да ме хвърли до Кромуел Роуд.

Бях пред къщата на Нета в седем и десет. Платих таксито, слязох и погледнах към нейните прозорци на последния етаж. Къщата беше от онези ужасни сгради, които украсяваха уличките зад Кромуел Роуд. Беше висока, мръсна и пердетата на прозорците отдавна изживели времето си. Апартаментът на Нета, единият от трите, все още беше с познатите оранжеви завеси. Чудех се дали няма да попадна на някой неин нов любовник. Отворих входната врата и се заизкачвах нагоре по дървените стълби.

Стълбите ми върнаха доста приятни спомени. Сетих се за нощите, когато се промъквахме по чорапи нагоре, за да не би мисис Крокет, хазайката, която шпионираше от партера да ни чуе. Спомних си и нощта, когато прелетях над Берлин и после пристигнах в апартамент на Нета в 5 часа сутринта и бях толкова развълнуван й исках да й разкажа за полета, но уви, тя не се беше прибирала цялата нощ. Седнах на стълбите да я чакам и накрая бях задрямал, когато мисис Крокет ме откри и заплаши,

че ще извика полиция.

Минах покрай другите два апартамента. Никога не разбрах кой живее в тях. Дори нито веднъж не срещнах някой, когато идвах при Нета. Стигнах нейния апартамент и поспрях задъхан пред вратата ѝ преди да звънна.

Всичко беше както навремето. Нейната картичка, в мъничка рамка, закачена на вратата. Видях и драскотината, която един път направих пиян със секретния ключ. Тук беше и дебелото вълнено чердже отпред. Усетих как сърцето ми заби бързо и ръцете ми се изпотиха. Изведнъж разбрах, че Нета е станала доста скъпа за мен: прекалено дълго бях далеч от нея.

Натиснах звънеца, но не чух нищо, и пак натиснах. Никой не отвори вратата. Продължих да чакам, чудейки се дали Нета не е в банята. Постоях няколко секунди и звъннах пак.

– Няма никой там – един глас се обади зад мен.

Извърнах се надолу към стълбите. Някакъв мъж стоеше до долния апартамент, взирайки се в мен. Беше едър, около трийсетте, широкоплещест и добре сложен, но не и мускулист. Приличаше ми на някой ковач, но разплут и дебел. Той ме зяпаше ухилен и на мен ми изглеждаше като огромен спящ котарак, безразличен, самонадеян и самодоволен. Скобите по зъбите му отразяваха прокрадващите се през мърлявия прозорец последни слънчеви лъчи.

– Здравсти, бейби – рече той. – Да не си някой от приятелите й? – фъфлеше леко. Рижавата му коса беше късо подстригана. Носеше жълто-черен копринен халат, стегнат чак до врата му ; пижамата му беше електриково синя, сандалите ярко червени. Въобще си беше страшна картинка.

– Върви по дяволите – казах. – Броя до две и се махай веднага – обърнах се към вратата на Нета.

Оня взе да се кикоти. Това беше отвратително съскане и не знам защо ми опъна нервите.

– Няма никой, бейби – повтори той и сниши глас – Тя е мъртва.

Спрях да натискам звънеца, обърнах се и го изгледах. Той повдигна вежди и заклати леко глава.

– Чу ли, бейби? – попита и се захили самодоволно. . – Мъртва? – повторих и се отдръпнах от вратата.

– Точно тъй, бейби – той се наклони и ми хвърли лукав поглед. – Тя умря вчера. Може да помиришеш газта, ако се напънеш – хвана се за гърлото и потрепера. – Имах лош ден заради това.

Слязох долу и застанах пред него. Беше малко по-висок от мен, но доста по-едър, но пък да не би кокалите му да са железни.

– Успокой се – казах. – Кажи ми ясно. Каква газ? Какви ги дрънкаш?

– Ела вътре, бейби – рече той с глуповата усмивка. – Ще ти разкажа всичко.

Преди да мога да откажа, той се вмъкна в голяма стая, която смърдеше ужасно и беше пълна със стари, прашасали мебели.

Отпусна се в едно голямо кресло. Облак прахоляк се вдигна когато огромното му туловище се просна върху него.

– Извини ме за кочината – каза той, оглеждайки стаята с отвращение. – Мисис Крокет е повлекана. Тя никога не чисти тук и защо аз да го правя, нали бейби? Животът е толкова кратък и някой като мен не може да си пилее времето в чистене.

– Зарежи пиесата на Оскар Уайлд – бях нетърпелив. – Казваш, че Нета Скот е умряла? Той поклати глава и се усмихна:

– Тъжно, нали? Толкова апетитно момиче; красиво, прекрасно, нежно тяло; толкова жизнена, а сега какво – храна за мишките. Смъртта е жестока везна, а? – въздъхна тежко.

– Как се случи? – попитах. Идеше ми да скоча, да го сграбча за дебелия врат и да му изкарам целия въздух.

– Собственоръчно – изрече траурно. – Шокираща история. Полицаи търчаха нагоре, надолу, линейка... доктори... Мисис Крокет пишеше... оная дебела кучка от долния етаж злорадстваше... тълпа на улицата, надяваща се да види останките,... много, много противно. После мирис на газ – къщата не можа да се проветри цял ден. Ужасна работа, бейби, истинска трагедия.

– Искаш да кажеш, че се е отровила с газ? – потреперах.

– Точно тъй, горкото агънце. Запечатаха стаята, но печката продължаваше да бълва газ. Никога няма да мога да си купя скоч отново, без да се сетя за нея. – Думите му бяха като безшумно бучене, някак си интимни и потайни. Постоянната му усмивка ме тревожеше много.

– Разбрах – обърнах се.

Добре, значи беше така. Изведнъж се почувствах празен и безкрайно тъжен и ми се повдигаше.

Помислих си: Ако ме беше изчакала само един ден, Нета, щяхме заедно да се изправим пред каквото и да беше това и да го преживеем.

– Благодаря – казах на вратата.

– Не ми благодари, бейби – той се надигна от стола и ме изпрати до

стълбите. – Добре е да знам, че съм направил малка услуга, пък било то и за лоша вест. Виждам, че си шокиран, но ще ти мине. Многого работа е най-добрия лекар. Не беше ли казал Байрон „Заетите нямат време за сълзи“? Вероятно ти не харесваш Байрон, а?

Аз се бях втренил в него, без да го виждам, без да го чувам. От дълбините на миналото чух гласа на Нета: „Така глупакът се уби. Той не разбра същността на това, което щеше да му се случи. Каквото и да правя, аз винаги ще съм готова да си платя. Никога няма да се отметна – никога.“

Беше казала това една вечер, след като беше прочела за милионер, който спекулирал на борсата и когато трябвало да си плати за това, си пръснал мозъка. Помня как Нета гледаше, когато го разказваше и почувствах ледени тръпки по лицето си. Имаше нещо нередно тук. Нета никога не би се самоубила.

Нахлупих си шапката още по-ниско към носа, бръкнах в джоба си за цигари и му предложих кутията.

– Защо го е направила?

– Аз съм Джулиъс Коул – рече перкото и взе цигара с мърлявите си пръсти, – Приятел ли си й?

Кимнах.

– Познавах я преди няколко години – запалих му цигарата и после моят.

Той се усмихна.

– Тя се е интересувала от американец – каза като на себе си. – И естествено при нейните форми американец също би я харесал – той премигна. – Интересно, колко ли точно момичета са изнасилвани от американските войници, докато са били тук? Трябва да направя статистика – той повдигна широките си отпуснати рамена – Може пък само да си пропиляе времето – допълни той, поклащайки глава.

– Как се случи? – попитах остро.

– Искаш да кажеш защо го е направила – нежно ме поправи. Отново сви рамена. Коприненият му халат прошумоля – Мистерия, бейби. Никакъв знак... пет паунда в чантата й... ядене в хладилника... няма любовни писма... кой знае – повдигна вежди и се захили. – Сигурно е била и бременна.

Не можех да продължавам този разговор. Да говоря за Нета с него беше като да чета от стена на клозет.

– Добре, благодаря – тръгнах по стълбите надолу.

– Няма защо, бейби. Толкова жалко за теб, толкова отчайващо.

Оня влезе обратно в стаята си и затвори вратата.

Глава втора

Мисис Крокет беше слаба малка женица със светли, подозрителни очички и тънка стисната уста.

Не ме позна. Помисли си, че съм репортер, дошъл да описва случката и се взираше в мен през полуотворената врата, готова да я затръшне пред лицето ми.

– К'во искаш? – попита с писклив, раздразнен гласец, – Имам достатъчно работа, за да отговарям на глупави въпроси, така че се измитай от тук.

– Не ме ли помните, мисис Крокет? Аз съм Стив Хармас, приятел на Нета.

– Значи един от приятелите й, а? – рече тя. – Суてњори, така им викам аз – примижа към мен и поклати глава. – Да, май че съм те виждала. Тъй, чул си к'во е станало, а?

– Да – потвърдих аз. – Исках да поговоря с теб. Нета имаше ли дългове? Ще оправя всичко, което дължи.

Неодобрителния й поглед премина в лакома и пресметлива хитрост.

– Дължи ми един наем – рязко каза тя. – Никога не мислех, че ще си го получа. Но щом ще плащаш дълговете й, по-добре влизай.

Последвах я през тъмен коридор, който миришеше на котки и варено зеле до мрачна и опушена стая, наблъскана с бамбукови мебели.

– Значи ти дължи пари? – гледах жената.

– Добре де, не – тя се поколеба. – Тя винаги си е плащала. Но си имахме уговорка да дава един наем напред. Мисис Крокет се втреничи в мен.

– Отде да знам? – ядоса се тя – Не съм се занимавала с нея. Нищо не знам за нея. Никога не бих я пуснала тук. Да ми довлече такива неприятности.

– Кога се случи това?

– По-предната нощ. Мистър Коул намириса газ и ме извика. Почухах на вратата й и като не чух отговор предположих к'во е станало с малката глупачка – очите й се присвиха. – Наистина т'ва ме притесни и мистър Коул се обади на полицията.

– Видя ли я?

Мисис Крокет започна пак.

– Кой, аз ли? Исках да преследва сънищата ми ли? Не, не я видях.

Мистър Коул я идентифицира. Той е толкова мил. Тъй де, той я знаеше щото винаги щъкаше напред-назад от апартамента си, щом чуеше нещо.

– Добре – извадих си портфейла. – Имаш ли ключ от апартамента й?

– Май че да – тя стана подозрителна. – За к'во ти е?

– Искам да го наема – обърнах се и почнах да броя пари върху масата. Очите й следяха всяко мое движение. – Какво ще кажеш за двадесет и пет паунда? И още десет за ключа?

– К'во имаш предвид? – тя дишаше учестено, очите и светеха.

– Искам само да хвърля един поглед на стаята. Нищо няма да пипам.

– О, не, полицията не дава. Опитват се да открият роднините й. Обаче не вярвам да открият някой. И хич не знам к'во ще стане с нещата й. Във всеки случай искам да се махнат. Искам да дам апартамента под наем пак.

– Тя имаше ли роднини?

– Никой нищо не знае за нея – мисис Крокет подсмъркна. – Сигурно полицията ще открие нещо и то няма да е добро, помни ми думите.

– Може ли да получа ключа? – побутнах малката купчина банкноти към нея.

Тя поклати глава раздвоена.

– На полицията няма да им хареса.

– Давам ти десет паунда да ти е чиста съвестта – припомних й – Вземаш ли или се отказваш?

Тя отвори чекмеджето на един шкаф, извади ключа и го остави на масата.

– Тия хора с много пари, дето вкарват честните души в неприятности. – каза тя.

– Ще го напиша това в автобиографията си. – вече ми се гадеше от нея. Взех ключа и побутнах парите.

Тя ги грабна и ги мушна в джоба на престилката си.

– Не бави ключа дълго и не пипай нищо в апартамента.

Аз поклатих глава и излязох.

Качих се по стълбите, спрях пред първата врата и прочетох името на табелката; Маджи Кенит. Помня, Джулиъс Коул беше казал: " тая дебелина алчна кучка от долния апартамент".

„Аха“ – казах си и продължих нагоре до апартамента на Нета. Пъхнах ключа, превъртях и бутнах леко. Вратата се отвори. Влезнах в гостната. Като се обърнах да затворя, видях Коул да ме гледа през

открехнатата си врата отсреща. Повдигна вежди и поклати глава. Направих се, че не го виждам и затворих.

Усещаше се слаба, натрапчива миризма на газ, въпреки че прозорците бяха отворени. Огледах стаята и се почувствах тъжен, сякаш витаеш призраци.

Стаята не беше много променена от последния път, когато бях вътре. Някои мебели бяха разместени, но нищо ново. Картините бяха същите: всички доста неприлични, изрязани от американски и френски списания.

Веднъж бях питал Нета защо е сложила такива снимки по стените. „Момчетата ги харесват“, ми обясни. „Те отклонят вниманието им от мен. Мъжете, които ме отегчават са шокирани от тях и не се връщат тук отново, тъй че всеки си има ползи от това.“

Върху полицата на камината беше наредена колекцията ѝ от порцеланови животинки. Имаше около трийсетина. Аз също ѝ бях подарил няколко. Приближих се да видя дали моите са сред тях. Бяха там. Взех удивителното малко копие на Бамби от Дисни и го обърнах. Помня колко доволна беше Нета, че го има. Казваше, че това е най-доброто от цялата ѝ колекция.

Върнах го на мястото му, поогледах из стаята с ръце в джобове. Чак сега почвах да осъзнавам, че Нета е мъртва, че не бих могъл да я видя отново.

Не мислех, че ще се почувствам толкова зле. А и смъртта ѝ ме тревожеше. Не можех да повярвам, че се е самоубила. Това не беше в нейния стил. Преди войната аз бях криминален журналист. Посетил съм стотици стаи, където е извършвано самоубийство. Витаеше някаква особена атмосфера там, а тук я нямаше. Не мога точно да го обясня, но вярвах, че тук самоубийство не е извършвано.

Отидох до светлото дъбово бюро, отворих го и погледнах вътре. Беше празно, само шише от мастило и няколко молива.

Надникнах в рафтовете за писма, помнех ги когато с Нета бяхме заедно, винаги претърпкани с писма, сметки, хартии. Сега тук нямаше нищо.

Огледах камината, надявайки се да открия пепел от хартия. Обаче нямаше и следа. Стори ми се странно. Оправих си шапката на главата и се намръщих. Да, наистина странно.

Чух едва доловимо скърцане пред външната врата и застанах нащрек. Скърцането продължи.

– Пусни ме вътре, бейби – Джулиъс Коул шептеше в ключалката. –

И аз искам да видя.

Смърщих се, прекосих на пръсти стаята и влязох в кухнята. Вратичката на малката газова печка беше открената. Една оранжева възглавничка беше метната в другия край на стаята. Сигурно я е използвала, когато си е навряла главата в печката. Не исках да мисля повече за това и тръгнах към спалнята.

Беше малка, светла стаичка. Големият двоен диван заемаше почти цялото място. Имаше един скован гардероб и тоалетна масичка до прозореца. Цялата стая беше в зелено и жълто като нарцис. Нямахме снимки, нито украса.

Притворих вратата и зарях поглед към леглото. Тук имаше толкова много спомени, че постоях няколко минути така, преди да отида до масичката и разгледам удивителната колекция от шишенца, кремове, гримове, които бяха разпилени отгоре. Дръпнах да отворя чекмеджетата. Бяха пълни с обичайните женски джунджурии: кърпички, копринени шалчета, кожени колани, ръкавици, евтени бижута. Поразместих гривните, герданите, пръстените в кутията за бижута. Всички бяха дрънкулки, но тогава се сетих за диамантената гривна и иглата за шал, с които тя много се гордееше. Аз ѝ бях подарил тази гривна; иглата така и не разбрах от кого е. Претършувах чекмеджетата, но така и не ги намерих. Зачудих се къде ли може да са, или пък дали полицията не ги е прибрала.

После се приближих до гардероба и го отворих. Лъхна ме едва доловим мирис на люляк: о, нейният любим парфюм. Бях потресен – гардеробът беше почти празен, единствено два вечерни тоалета, сако, една пола и една рокля. Някога този шкаф беше натъпкан с дрехи.

Помня роклята – наситено червена. С нея се облече първата вечер, когато решихме да преспим заедно. Аз съм доста сантиментален и не бих забравил това. Хванах я, свалих я от закачалката, но щом я взех, усетих, че нещо тежи.

Напах нещо като пистолет. Обърнах роклята и видях един Лугер, пришит за спусъка на малка кукичка към роклята.

Седнах на леглото с роклята в една ръка и стискайки пистолета в другата. Бях изумен. Последното нещо, което очаквах да открия в апартамента на Нета.

Две неща бяха очевидни. Имаше дълбока черта по барабана и все едно, че нещо е било заличено от приклада – вероятно името на притежателя. Когато помирисах оръжието, отново се стреснах. С него е било стреляно, но май не много скоро. Миризмата на изгоряло беше слаба, но

натрапчива. Оставих pistolета на леглото, взех да размишлявам, после станах и отидох до гардероба. Отворих чекмеджетата, където Нета държеше копринените си чорапи и бельо. Копринените чорапи бяха една от нейните страсти. Откакто я познавах, тя никога не носеше друго освен истински копринени чорапи. Тя бая се беше запасила с тях преди войната, а после много американци, между които и аз непрестанно я снабдявахме. Обърнах чекмеджетата, но не намерих нито един чифт.

Хвърлих cigarата си, намръщих се и се зачудих дали мисис Крокет е била тук и ги е взела или пък полицията се е изкушила. Копринени чорапи почти не можеха да се намерят, тъй че изкушението е понятно. Тук трябваше да има поне дузина чифтове. Последния път, когато видях Нета, преди две години, тя имаше тридесет и шест чифта. Знам го със сигурност, защото една нощ тя ме помоли да ѝ донеса няколко чифта още, и тогава аз обърнах чекмеджето ѝ и ги преброих, за да ѝ докажа, че не ѝ трябват повече. Да, трябваше да има поне дузина тук. Къде ли бяха изчезнали?

Реших да претърся апартамента ѝ. Когато бях криминален репортер ме обучиха да оглеждам домове така, че въобще да не си личи. Беше си дълга и досадна работа, но някак си чувствах, че ще даде резултат.

Проверих стаите внимателно и прецизно. Абсолютно всичко, дори развинтвах лампите, гледах завесите, вдигах килимите, залепях уши на пода.

В спалнята намерих малка дупка под една разклатена дъска. Беше очевидно, че нещо е било скрито тук, но вече го нямаше. В банята открих осем на брой пет паундови банкноти навити около тоалетната хартия. В дневната, в рамката на една картина видях още осем пет паундови банкноти. На дъното на една кутия за крем намерих един пръстен с диаманти. Изглеждаше ценен, изработен от платина. Не го бях виждал. Странни места да си държи човек нещата.

Отидох в кухнята и след мъчително претърсване от пакета брашно извадих един плик. Почистих го и прочетох адреса върху него, изписан с големия, разкривен почерк на Нета:

Мис Ани Скот

Бевърли

Лейкхам, Съсекс

Дали тази беше сестра ѝ? Чудех се, стиснал в ръка писмото. Беше пълно и тежко.

Цялата тая работа ми изглеждаше странна. Не беше лесно, доста подозрително. Не знаех какво изобщо да си мисля. .

Като приключих с кухнята без да намеря нищо друго интересно, се върнах обратно в дневната.

Подредих върху масата всички неща, които бях открил. Пистолет Лугер, пръстен, шестнайсет банкноти по пет паунда и писмото, адресирано до Ани Скот.

Защо ще се самоубива едно момиче щом притежава осемдесет паунда и пръстен с диаманти? Какви други проблеми освен пари ще принудят Нета да извърши това? Не можах да измисля нищо толкова важно. Всъщност вече бях абсолютно сигурен, че Нета не се е самоубила. Убийство? Добре, щом не самоубийство, значи е било убийство. Не би било нещастен случай. Те не стават просто така.

Запалих една цигара и се замислих. Трябваше да обсъдя това с полицията. Помнех инспектор Коридън от Скотланд Ярд. Бяхме се сблужили, когато бях тук. Той ме вземаше с него, когато преследваше дребни престъпници, и от материалите, които събрах с негова помощ излезе доста добра статия в „Съботни вечерни новини“.

Точно Коридън ми трябваше сега и аз веднага грабнах телефона.

След малко Коридън се обади.

Припомних му кой съм, той се сети.

– Радвам се да те чуя отново, Хармас – каза той. – Имаш късмет, че ме хвана. Точно си тръгнах.

– Бързаш ли? – попитах и си погледнах часовника. Беше почти девет.

– Да, ще се прибирам. Нещо спешно ли?

– По-скоро интересно – отвърнах аз. – Бих искал твоя съвет и може би помощта ти. За едно момиче, Нета Скот, самоубило се оная нощ.

– Кой казваш? – попита остро.

– Казва се Нета Скот. Беше ми приятелка. Честно, Коридън, не съм доволен, че се е убила.

Имаше малка пауза, после каза:

– Добре, нямам нищо специално за тази вечер. Какво предлагаш?

– Нека се срещнем след половин час в Савой, става ли? Ако поразпиташ за това момиче, нещата може да се улеснят. Всеки детайл може да е от полза.

Дадох му адреса на Нета, той обеща да огледа и затворихме. Едно от нещата, заради които харесвах Коридън. Никога не се учудваше на нищо, никога не задаваше куп глупави въпроси и винаги беше готов да помогне без значение колко е зает или пък колко е късно.

Прибрах пистолета, плика, пръстена и парите в джобовете си. Бях

доволен, че не пропуснах нищо. Загасих, отворих външната врата и излязох на стълбището.

Джулиъс Коул седеше на един стол пред апартамента си и пушеше. Чакаше ме.

– Защо не ме пусна вътре, бейби? – ухили се с глуповатата си усмивчица. – Ти нямаш право да влизаш там.

– Изпарявай се! – тръгнах надолу по стълбите.

– Не си отивай, бейби – проплака той и се изправи от стола. – Какво имаше там вътре? – закикоти се. – Имаше ли хубави неща? Сигурно си разгледал всичките й дрехи. Как исках да съм вътре.

Аз продължих надолу без да се обръщам.

Мисис Крокет откряна вратата си щом почуках.

– Много се забави горе – тя се озъби и протегна ръка за ключа. – Не си взел нищо, а? Полицаяте оставиха всичко както си беше.

Поклатих глава и казах:

– Всичко е наред. А бил ли е някой тук след като тя умря... Някой освен полицията? Мистър Коул например?

– Никой освен теб, и съм сигурна, че не трябваше да...

– Имаше копринени чорапи... сега не ги видях – аз я прекъснах. – Знаеш ли нещо за тях?

– К'во общо имам с чорапи? – грубо отвърна. – Ами не, естествено.

Благодарих й уклончиво и заслizaх по тесните стълби към външната врата.

Спрях за малко на улицата и погледнах към къщата. Светна лампа в апартамента на Коул; останалата част беше тъмна. Мислех си за Маджи Кенит; тя не се връзваше никак си в картината. Тръгнах в посока Кромуел Роуд, на петдесет ярда пред мен.

Улицата беше осветена само от три лампи, едната в единия край, другата в дъното и третата между тях. Беше доста тъмно, иначе нямаше да ме изненадат толкова лесно.

Чух стъпки зад мен и като че предчувствах опасност, аз се наведох и скочих настрани.

Нещо много твърдо ме удари в рамената и ме повали. Опрях се на ръката си, залитнах и отново отскочих назад. Мернах някаква сенчеста фигура на мъж, който държеше нещо като щанга над главата си. Той грубо ме цапардоса. Чух свистенето на щангата покрай лицето ми, приближих се и с цялата си сила ударих мъжа в ребрата. Той изгърва щангата, залитна назад и въздуха му изскочи като на спукан балон.

– Какво по дяволите си мислиш че правиш? – попитах аз,

хвърляйки се върху него.

Можех да го видя сега. Той беше нисък като джудже, млад, слабичък и недохранен. Не видях много от лицето му, единствено, че беше бледо. Дрехите му бяха орфани, шапката му приличаше на омазнена гъба.

Преди да успея да го сграбча за ръката, той се отскубна от мен и побягна по улицата със скоростта на светлината.

Аз стоях, гледайки го как се отдалечава. Рамото ме болеше и бях малко уплашен.

„Не се панирай“, промърморих на себе си, погледнах нагоре-надолу по улицата и забързах към Кромуел Роуд.

Глава трета

Бях се прибрал в стаята си преди не повече от пет минути и от рецепцията се обадиха да ми кажат, че инспектор Коридън ме търси.

– Кажете му да се качи, моля – отговорих аз и звъннах на рум сървис.

Коридън и сервитьора дойдоха заедно.

Коридън беше едър и мускулист, тридесет и пет годишен, тъмен, с малки сини очички, които имаха неприятния навик да гледат сякаш през теб. Дори с приятелите си беше някак си намусен, рядко се усмихваше и никога не се смееше.

Стиснахме си достатъчно сърдечно ръце. Той огледа стаята одобрително.

– Трябва да призная, че добре са те уредили тук – отбеляза, хвърли бърз поглед към сервитьора и продължи.

– Предполагам ще ми поръчаш питие?

– Разбира се, мислех и да похапнем тук. Какво по-добро от това за Лондонската полиция – казах аз.

Сервитьорът ни предостави менюто и ние се спряхме на студена кухня, пилешко филе и сладолед. Поръчах и две двойни уискита и гарафа с алжирско вино.

– Вие журналистите знаете как да живеете – Коридън въздъхна и потъна в единственото кресло. – Често си мисля, че май щеше да е по-добре да се бях хванал на някаква друга по-доходна работа от полицейската.

Изсумтях:

– Не се оплаквай – и седнах на леглото. – Обзалагам се, че до гуша си затънал в рушвети и половината престъпници в Лондон ти бутат подкупи.

Той присви устни.

– Чувството ти за хумор е толкова извратено, колкото и моралните ти принципи – той се извърна и видях, че не се шегува.

– О'Кей, нека прескочим морала – аз се ухилих. – Дяволски се радвам, че успя да дойдеш.

– Нета приятелка ли ти беше? – ме попита и отиде до прозореца. И продължи преди да успея да отговоря: – Виждам Темза от Скотланд Ярд, но оттук погледната и на тази светлина е наистина невероятна,

какво ще кажеш?

– Не ме е грижа за Темза – го срязах. – Не те поя и храня, за да ми разказваш за прелестите на Лондон.

Той ме изгледа остро:

– Звучиш ми притеснен. Нещо лошо ли е?

Поклатих глава.

– Може би – започнах, когато сервитьорът влезе с питиетата.

След като ги остави, продължих:

– Касае Нета Скот. Беше ми приятелка. Запознахме се през 1942 и движихме заедно близо две години. Дойде ми като гръм новината за самоубийството ѝ.

Той пийна малко уиски и кимна одобрително.

– Отлично питие – каза. – Но ти сигурно не искаш да говориш за това. Прочетох доклада на лекаря. Момичето не се е оставило на случайността. Изпила е солидна доза лаундаум преди да се задуши с газ. Това е недвусмислено... очевидно самоубийство. Случая е разпределен към Кенсингтън. Приели са обаждане в седем часа вчера сутринта от някой си Джулиъс Коул. Живее в същата къща. Намерили момичето с пъхната глава в газовата печка и цялата кухня пълна с газ. Прозорците били облепени със скоч, а вратата се е затваряла добре. Била е мъртва поне от шест часа. По груби пресмятания смъртта е настъпила около един сутринта. Никакви следи от насилие, нищо, което да отхвърли версията за самоубийство. Откарана е в местната морга, и тоя Коул официално я идентифицирал. Сега се опитваме да открием роднините ѝ, но до момента без успех.

Изпих си уискито и се почувствах по-добре.

– И нямате никакви съмнения за престъпление?

Очите му ме изследваха.

– Не. А защо, трябва ли?

– Хората ти са доволни, предполагам.

– Не може да се каже, че някой е доволен от това, но са успокоени, че няма улики за извършено престъпление. Самоубийства стават всеки ден. Сигурно ще ти е интересно да знаеш, че професията влияе върху вероятността за самоубийство. – Коридън притвори очи, настани се удобно на креслото и продължи. – Самоубийствата са най-често срещани при професиите, свързани с напрежение, отговорности и нощен труд. Химици, лекари, адвокати, издатели, тези от нощните клубове, продавачи, войници водят класацията, докато при градинари, рибари, свещеници, учители и чиновници тенденцията към самоубийство е много по-

малка.

Въздъгнах и казах:

– Предполагам, че трябва да се предам. Добре, добре, Да не говорим повече за тези факти. Значи аз трябва да се съглася, че защото работещите в нощните клубове са начело в този списък, Нета се е самоубила?

– Нещо подобно – кимна с глава, – Както и да е, но тази статистика ни помага доста. Ако например Нета е била учителка, щяхме да се замислим по-дълбоко. Разбираш ли какво имам предвид?

– И смяташ, че такава като Нета ще избере газовата печка? А защо не да скочи от прозореца или да се отрови?

– Жените се страхуват да вдигат врява около себе си дори в смъртта – отговори Коридън и присви рамена. – Особено красиви като Нета. Да скочи от прозореца би всяло доста суматоха... виждал съм такива. А според един документ, наречен „Опасни наркотични отравяния“ самоубийствата по този начин значително са намалели. Повече от шестстотин жени се задушават с газ. Мога и да ти кажа точната цифра, ако те вълнува.

– Това ми е достатъчно – казах. – Но защо мислиш се е самоубила Нета?

Коридън допи уискито, остави чашата на масата.

– Интересно е да се разберат причините, които подбуждат индивидуалното поведение – рече той, кръстоса крака и потъна пак във фотьойла. – Да познаваш причините за самоубийството помагат и като говорим за различни инциденти, също убийства. Четири са основните подбуди за самоубийство, в зависимост от тяхната важност: психическо състояние, пиене, финансови неприятности и любовни проблеми. Разбира се, те не са единствените, но са най-важните. Доколкото знаем момичето не е дължало пари, не е пиело до припадък, с нормална психика както твърдят този Коук и хазайката. Значи остава да е преживявала нещастна любовна афера.

– По начина по който полицията подрежда нещата както си знае направо ме вбесяват – казах и сервитьорът точно влезе с масичка, отрупана с вкусоити. – Хайде, ела да хапнем.

– Още едно такова питие не би дошло зле – каза Коридън, изправи се и придърпа стола към масичката.

– Направи ги две – поръчах на сервитьора. – И после ни остави сами.

Седнахме и започнахме със студената кухня.

– Какво те кара да мислиш, че не е убийство – попитах го внимателно.

Коридън разтърси глава.

– Ама и ти си един... Нали току що ти обясних... – строго ме изглежда и се намръщи. – Но може да знаеш по-добре от мен. Я да чуя какво имаш да кажеш преди да съм толкова сигурен – устните му леко се извиха нагоре, което беше неговата представа за усмивка. – Мислиш ли, че е убита?

– Обзалагам се с петстотин лири, че е.

Той ме стрелна с очи.

– Ти имаш петстотин лири?

– Имам. Приемаш ли?

– О, никога не се обзалагам с янки. Доста по-хитри сте – бутна чинията и леко побърса устата си със салфетката.

– Хм, сега се чудя, защо си толкова сигурен?

– Бях в апартаента ѝ и поразгледах наоколо. Намерих интересни неща. Преди да ти ги покажа, кажи ми, някой от вашите вземал ли е нещо от там?

– Не. Какво липсва?

– Копринени чорапи, повечето ѝ дрехи, гривна с камъни и игла за шал.

– Ценни?

– Гривната струваше двеста лири преди три години. Сега сигурно двойно. За иглата не знам.

– Откъде знаеш, че липсват? Може тя да ги е продала.

Не бях помислил за това и му казах.

– Но въпреки всичко не мисля, че го е направила. Тя много държеше на тях и нищо не би я принудило да се раздели с копринените си чорапи. Не, надали ги е разпродала.

Коридън ме погледна.

– Сега пак си доста инат – каза спокойно. – Съвсем нормално е. Може да е имала нужда от пари.

Сервитьорът ни прекъсна с питиетата. Хапнахме от студената кухня и си изпихме уискитата докато говорехме.

– Но тя не беше от тия дете се самоубиват – продължих. – Помня веднъж каза, че никога няма по такъв начин да реши проблемите си. Ако я беше чул, щеше да си убеден, че не е в нейния стил.

– Колко отдавна беше?

– Преди две години. О, не ми разправяй, че хората се променят ;

сигурен съм, Нета не би го извършила.

– Какво друго? – сините му очи ме изучаваха и тънките устни се извиха в усмивка отново. – Прескачайки бижутата, чорапите и нейния стил, какво още имаш?

– Не съм започнал – казах. – Но ще почака докато се наядем. Ти нищо ли не знаеш за момичето?

– Няма досие, ако това имаш предвид – той отвърна, методично дъвчейки храната. – Работила е в Блу Клуб като компаньонка и има едно-две автомобилни нарушения, това е което знаем за нея.

– А Блу Клуб? Разбрах, че е станал вертеп.

– Много от тези заведения дето събираха американците навремето се превърнаха в бардак след като те си заминаха. Блу Клуб го наблюдаваме постоянно, но Бродли е по-хитър до момента. Сигурни сме, че незаконно там се правят залагания и се сервира пиене след разрешения час. Снабдяват се от черния пазар, но досега не сме успели да вкараме наш човек вътре и няколко пъти вече обискът се проваля. Шефът мисли, че някой от нашите взема пари от Бродли, защото той винаги знае кога ще отидем. Засага е с преднина, но няма да продължи дълго.

Бяхме привършили с яденето и Коридън зае позицията си на креслото. Поръчах бренди и пури. Коридън се беше настанил удобно.

– Добре, сега сигурно ще те убедя – казах аз, донесох Лугера и му го подадох.

Той остана за известно време втренчен в него с безизразно лице, после вдигна студен поглед към мен.

– Откъде дойде това? – ме попита.

Разказах му.

Огледа пистолета съсредоточено, разтърси глава и се отпусна отново.

– Ако знаеше колко много жени имат подобно проклето нещо у тях, нямаше да смяташ за необичайно – каза. – Почти всеки американски войник е донесъл по един от Германия и го е подарил на приятелката си. Защо си толкова настъргвен от това?

– Не съм – отговорих аз. – Но странното е, че тя го беше скрила в роклята си, нали? – изведнъж се зачудих дали не приличам на глупак.

– Добре, но можеш да си навлечеш неприятности с тези неща, ако тя нарочно ги е скрила. – Коридън се обърна, опъна си краката и помисли за брандита. – Нещо по-конкретно?

Казах за осемдесетте лири и му ги дадох заедно с писмото до Ани Скот и пръстена, който намерих.

– Със сигурност си преровил дома й щателно – той ми хвърли едно око. – Не знам дали имаш право да влизаш..., а?

– Може би не – отговорих с пура в уста. – Но тази работа ме притеснява, Коридън. Имам чувство, че нещо не е наред – продължих с мъжа, който ме нападна.

Най-накрая той прояви някакъв интерес.

– Видя ли го?

– Беше дяволски тъмно и бях нападен внезапно. Добре де – продължих, като видях, че се усмихва – бях и изплашен. И ти би се стреснал, ако беше на мое място. Мъжът се нахвърли върху ми с нещо като шанга от кола, имаше невероятно точен удар и ме трясна в главата. Не можах да го огледам много добре, но ми се стори млад, слаб и тичаше като вятър. Мисля, че ще го позная, ако го видя отново.

– Какво според теб е търсил?

– Пистолета, предполагам – казах – затова те моля да го провериш. Виждаш ли, има някаква дракотина на барабана и като че ли име е изтрито от приклада. Смятам, че оръжието ще ни разкаже нещо.

– Четеш прекалено много детективски романи – той изсумтя. – Но няма да навреди, ако го проверим. – Коридън го помириша. – Стреляно е с него, преди около месец и нещо. Мирише също и на люляк.

– Нейният любим парфюм – му казах. – Така че, чу моята история. Предполагах, че повече ще се впечатлиш, но трябваше да те познавам по-добре. Проблемът ти е, че нямаш въображение.

Той потупка месестия си нос и отвърна:

– Може да нямам, но пък притежавам страхотен конски нюх и все още мисля, че Нета се е самоубила – повдигна плика с върха на ноктите. – Да видим ли сега какво има вътре?

– А можем ли?

– Полицията може да върши всичко – премигна той. Взе един молив, плъзна го под капака на плика, завъртя го лекичко напред-назад. След малки усилия, пликът се отвори. – Лесно е като знаеш как става – каза и ме погледна с неговата си половин усмивка. – Разбира се, трябва да имаш точна ръка.

– Ще си пазя личната поща далеч от теб – му казах. – Добре, какво е вътре?

Той погледна в плика и подсвирна. С два пръста издърпа куп напечатана хартия.

– Полици на приносител – рече той. Наведох се напред.

– Изглеждат много – зинах аз. Прокара пръсти по тях и продължи:

– Струват поне пет хиляди лири. Откъде ли ги е имала? – погледна отново в плика. – Никаква бележка. Хм, това е малко странно, смея да твърдя.

Аз се засмях:

– Едва тепърва се учудваш? На мен цялата работа ми е странна. Сега какво ще предприемеш?

– Ще замина първо до Лейкхам и ще се срещна с мис Скот. Искам да разбера откъде са дошли тези облигации. Ако тя не ми каже, сам ще проверя. Може да е трудна работа, но на всяка цена ще се справя.

– Може ли да дойда и аз до Лейкхам? – го попитах. – Ще играя Уотсън, а ти Холмс. И между другото искам да се запозная със сестрата. Ако не знае за смъртта на Нета, смятам, че трябва да съм там, когато разбере.

– Задължително ела – каза и се изправи на крака. – Утре сутрин? Ще пътуваме с кола.

– Дадено. Но не сме свършили още. Има едно нещо, което искам да те помоля. Искам да видя Нета преди да са я погребали.

– Малко е ужасяващо, нали? – заби в мен поглед. – Каква ще е ползата за теб?

– Развеселявам се – казах, дъвчейки пурата. – Искам да дойдеш с мен. Искам да я видиш, само за да я съдиш от по-добра позиция, когато капакът на тази история се отвори и аз съм сигурен, че това ще стане. Имам предчувствие, че сме напипали нещо голямо и ти ще ми благодариш дълго, затова че те вразумих.

– Никога не съм срещал друг като теб – промърмори Коридън и отиде до телефона да се обади в Скотланд Ярд.

Постоях така, докато поръчваше полицейската кола да ни вземе отдолу.

– Ела да ти кажа – ми каза след малко. – Ако не беше тая страхотна вечеря, щях да те пратя по дяволите, но предполагам трябва да си платя за забавлението. Кой знае, може да ме поканиш пак.

– Сигурно – му казах и го последвах по коридора към асансьорите.

Трябваше ни четвърт час да стигнем моргата и Дежурният полицай излезе да ни поздрави щом видя Коридън.

– Нета Скот – каза Коридън кратко. Винаги се държеше строго с нискостоящите по чин. – Тя е тук, при вас. Искам да я видя.

Полицаят, млад, червендалест, провинциалист, разтърси глава.

– Не сега, сър – каза той. – Беше тук, но преди час я откараха в моргата Хамърсмит. Коридън смръщи чело.

– О? По чия заповед?

– Не мога да кажа, сър – момчето пребледня.

– Не знаеш? – Коридън изръмжа. – Но със сигурност имаш официална заповед преди да предадеш тялото. Полицията смени няколко цвята.

– Всъщност не, сър. Аз съм нов тук. Аз – аз не знаех, че трябва заповед в този случай. Шофьорът на линейката каза, че е станала грешка и останките трябвало да бъдат отнесени в Хамърсмит. И предадох тялото.

Коридън изпадна в ярост, блъсна го, влезна в офиса и тресна вратата.

Полицията се вторачи след него и ме запита:

– Сега какво става, сър. Сгрешил ли съм нещо?

– Не след дълго ще разбереш – отговорих, чувствайки се неудобно.

След няколко минути Коридън излезе, мина покрай полиция и ме подкани с глава. На вратата се спря и се обърна назад.

– Доста ще си изпатиш за това, мой човек, не след дълго – грубо и отсечено каза на полиция и се отправи към колата.

Последвах го и след като потеглихме, запитах:

– Към Хамърсмит ли отиваме сега?

– Хамърсмит не е изпращал никого за тялото – изръмжа той. – Всеки един глупак би разбрал, че е номер. Преди два часа е докладвано за откраднатата линейка. Някой – вярваш или не – е отвлякъл тялото на Нета. Това е невероятно! Защо, по дяволите? – и заудря по гърба на шофьорската седалка със стиснат в ръка юмрук.

Глава четвърта

На следващата сутрин се събудих изведнъж. Телефонът звънесе и аз от леглото грабнах слушалката, сподавяйки прозевките Примижах към часовника, който показваше осем без десет и се намръщих:

– Кой е?

– Инспектор Коридън Ви търси – съобщи от рецепцията.

– Добре, да се качи – отговорих аз, съблякох се и се хвърлих в банята да взема бърз душ.

Спах лошо и все още се чувствах малко засегнат от резкия начин, по който Коридън ме върна в Савой снощи. Беше ми казал:

– Съжалявам, Хармас, но това е само работа на полицията. Не мога да те взема с мен.

И нищо повече. Разбира се, че беше притеснен, и аз разбрах, че има за какво, но си мислех, че няма да има наглостта да се отърве от мен след като му дадох толкова много информация по случая. Но Коридън си беше такъв. Когато се захване с нещо, работи винаги сам.

Точно излизах от банята, когато се почука на вратата. Отворих на Коридън да влезе. Изглеждаше уморен, необръснат.

– Май току-що ставаш? – промърмори и захвърли шапката си на стола. – Аз не съм лягал.

– Не очакваш да се разридая на тази новина, нали? След начина, по който ме остави снощи?

Беше по-навъсен от всякога. Седна на един стол и каза:

– Поръчай ми кафе, приятелю и стига си мрънкал. Прекарах адска нощ.

Обадих се на сервитьора да донесе кафе.

– Обвинявай само себе си – казах. – Ако ме беше оставил с теб, щяхме да поделим работата.

– Имам среща при Шефа след половин час и реших да мина да ти покажа новините – рече Коридън. – Първо pistolета. Принадлежи на Питър Атърли, лейтенант от Щатската войска. Той е бил отзован, но ние натискаме тамошните власти да дадат доклад за него. Междувременно той е познавал Нета Скот и ѝ е подарил pistolета като сувенир. Помниш какво ти казах, че това е най-вероятната версия за Лугера.

– Много сте бързи – отвърнах, малко разочарован от прагматичното обяснение.

– О, ние работим бързо, когато трябва. – Коридън беше навъсен. – Толкова за pistolета. Търсихме линейката. Открихме я на Хамстед Хийт, но тялото липсва. Разполагаме с описанието на шофьора, но то пасва на всеки млад мъж. Къде е тялото ме притеснява повече, а защо е откраднато, още повече.

– Трябва да има някакво обяснение – казах аз и посочих на сервитьора, който точно влизаше, да остави кафето на масата. – Освен ако това не е просто една шега.

Коридън присви рамене.

– Ще я разнищим до дъно тая история – той погледна часовника си. – Хайде да изпием кафето. Трябва да тръгвам след минута.

Докато наливах кафето, той продължи:

– Проверих полиците. Те са фалшификати. Това е винаги много сериозно. Можеш ли да предположиш защо едно момиче ще крие фалшиви полици в дома си?

– Не, освен ако някой не ѝ ги е дал и тя да мисли, че са оригинални – казах аз и му подадох чаша кафе. – Не съм се виждал с Нета от две години. Може да е попаднала в лоша компания, но се съмнявам.

Пийна от кафето и промърмори:

– Мисля, че е съвсем нормално. Пръстенът с камъните, който намерих се оказа част от доста голяма колекция бижута, откраднати преди няколко седмици. Собственикът, Херви Аленби, снощи го разпозна. Нашите хора чакаха стоката да се появи на пазара. Пръстенът е първият. Как смяташ че тя се е добрала до него?

Заклатих глава, смутен:

– Може някой да ѝ го е дал.

– Тогава защо ще го крие на дъното на кутия крем – каза Коридън и допи кафето. – Странно място да държиш бижу, освен ако нямаш гузна съвест, нали?

Да, беше прав.

– Това ще се разбере. – Коридън продължи – Все още мисля, че нямаме никакви следи да предполагаме, че момичето е убито, Хармас. В края на краищата, това е което теб те вълнува. Другата работа я остави на мен.

– Значи ще се държиш като ченге? – отвърнах аз. – Добре, аз казвам, че някой я е очистил. Ако приемеш предизвикателството ми да си напънеш онази работа, дете ѝ викаш глава, ще ти обясня за две минути защо.

Той ме изгледа студено и се приближи до вратата.

– Страхувам се, че не мога да ти отделя време. Имам достатъчно работа да върша и теориите на вестникари въобще не ме интересуват. Съжалявам, но ти предлагам професионалистите да се справят със случая.

– Трябва да дойде време, когато мисис Коридън да се гордее с теб – саркастично подчертах. – Сега имаш тази възможност.

– Ерген съм – сряза ме кратко. – Жалко, че те разочаровам. Време е да тръгвам. Спря се на вратата и довърши:

– Боя се, че и дума не може да става да дойдеш при мис Ани Скот. Вече е полицейска работа. Не може да позволим на Щатски вестникар да се натрапва в нашата територия.

Кимнах с глава.

– О. Кей. Щом така мислиш.

– Няма как! – с кисела усмивка каза и тихо напусна стаята.

В следващия момент не можех да разсъждавам от ярост, после се поуспокоих малко. Ако Коридън смята, че ще ме държи вън от играта, трябва да е луд.

Скочих набързо в дрехите си, грабнах телефона и поразпитах как да наема кола. Казаха ми, че след като мога да ползвам моята Прес карта за бензина, ще ми осигурят кола след двадесет минути. Изпуших две цигари, поразмислих се за кратко и слязох долу.

Бяха ми приготвили един Буик. Само предположих колко ще ме изрсят за нея, затова и не попитах, а помолих портиера да ми каже как да стигна до Лейкхам. Бил на няколко мили от Хоршам и предложи да изляза от Лондон през Путни Бридж и Кингстън Байпас. По-натам, каза, щяло да бъде лесно, защото имало много знаци до Хоршам.

Въпреки очевидната си възраст, Буикът вървеше добре и аз стигнах Фулхам Роуд за по-малко от четвърт час и то без да спирам да питам за пътя. По това време сутринта движението е насочено към Лондон и не беше натоварено.

След като минах по Стамфорд Бридж, както портиерът ми беше казал, забелязах някакъв разбит Стандарт зад мен, който почти бях сигурен, мернах още на Найтбридж. Не се задълбочих в това, докато не стигнах Путни Бридж и не го видях пак. Все още нервен от снощното нападение, започнах да се чудя дали не ме следят.

Опитах се да видя шофьора, но колата беше със защитни стъкла и успях само да го различа като силует.

Карах по Путни Хай Стрийт, спрях на червено. Стандарта спря зад мен.

Реших да се уверя, че този от очуканата кола наистина ме следи. Ако се окаже така, ще трябва да го пораздрусам. Не би било нормално Коридън да е пратил някой от ченгетата след мен.

Аз бях доволен, че наех Буика, защото беше очевидно, че е по-мощен от Стандарта; само четиринадесет конски сили срещу моите тридесет и една. Веднага щом светна жълто, натиснах педала до дупка и състезанието завърши. Изкачих нагорницето, стигнах върха, и препусках напред със скорост почти осемдесет мили в час.

Видях хората да ме зяпат, но не се мяркаше никакъв полицаи, така че не се притесних. Натиснах Буика да вземе върха с колкото можеше. После отпуснах газта, погледнах доволно в огледалото и се стреснах. Стандартът беше на не повече от двадесет крачки зад мен.

Но все пак не бях сигурен, че си имам опашка. Може тоя да е искал да ми покаже, че не съм единственият с бърза кола. Явно раздрънканият Стандарт криеше първокласен двигател.

Аз продължих. Също и Стандарта. Когато стигнах началото на Байпаса и той още беше зад мен, реших да изхитрея.

Магнах с ръка през прозореца, спрях вдясно и другата кола ме подмина. Докато преминаваше покрай мен, мернах шофьора. Беше младок. Беше тъмен, и въпреки ниско нахлупената му шапка, видях лицето му достатъчно, за да го разпозная. Това беше дребосъкът, който предишната вечер без малко да ми потроши главата.

Сигурен вече, че ми е опашка, аз наблюдавах колата и посегнах за цигара. Предположих, че е полудял до сега и се зачудих какво ли ще направи. Не можеше да спре – о, не, спря на няколко ярда пред мен.

Ясно като бял ден. Следеше ме. Взех химикал и записах номера на колата на гърба на един плик.

Сега трябваше да го науча аз. Въобще не се поколебах. Дължах му го за снощи. Запалих Буика, приближих Стандарта, спрях рязко и скочих от колата, преди онова джудже да разбере какво става.

– Здравей, дребосък – казах с усмивка. – Едно птиченце ми каза, че ме следиш. Това не ми се нрави.

Докато говорех, извадих джобното си ножче и го отворих.

– Съжалявам, но ще ти създам малко работа, сладурче, ще ти е добър урок.

Той седеше почервенял в колата; устата му се отвори и се показаха жълтите му зъби. Приличаше на разярен пор.

Аз се наведох и забих ножката в гумата. Въздухът отвътре изсъска; гумата спадна.

– Тези гуми не са такива, каквито бяха, нали? – го попитах като съгъвах ножчето си и го прибрах след това в джоба.

Той ми извика нещо, което при нормални обстоятелства много би ме подразнило, но знаех, че и той ми дължи отговор.

– Ако искаш да се докопаш до щангата пак, ще си устроим още едно малко спречкване – казах остроумно.

Той повтори думите си, но аз го оставих.

И тъй все още си стоеше така, когато тръгнах с Буика, и после когато бях на шестстотин ярда пред него. Като прекарано ядосано кутре.

Стигнах Хоршам след половин час убеден, че не ме следи. Движението беше слабо и с мили не видях някой зад мен.

От Хоршам поех по Уортинг Роуд, отклоних се след няколко мили и стигнах Лейкхам. Околността беше прекрасна, денят горещ и слънчев. Наслаждавах се през последните мили и си мислех, че е трябвало да разуча тази част от Англия, вместо да прекарам толкова много дни и нощи в душния, мръсен Лондон.

Видях знака, че Леъкхам е на три-четвърти миля оттук и намалих по тесния път. Стигнах до няколко къщурки, една кръчма и пощенски офис. Явно бях пристигнал.

Паркирах пред кръчмата и влязох.

Представляваше чудато като кутия място сякаш къщичка на кукла. Жената, която ми сервира едно двойно уиски, ми се стори разговорлива, особено като чу акцента ми.

Побъбрихме за природата наоколо, туй-онуй, и после я попитах за къща с име Бевърли.

– О, имаш предвид мис Скот? – каза тя с неодобрение в погледа. – Къщата е на миля оттук. Хвани първата наляво и ще я видиш от другата страна на пътя. Една със сламен покрив и жълта порта. Не би я пропуснал.

– Това е добре – рекох аз. – Познавам нейна приятелка. Ще ида да я посетя. А ти познаваш ли я? Чудя се как изглежда. Мислиш ли, че ще ме посрещне добре?

– От туй което знам, мъжете там са винаги добре дошли – каза и подсмъркна. – Не съм я виждала никога. Никой от селото не е. Тя идва само за уикендите.

– Но сигурно някой се грижи за къщата? – предположих аз и се запитах дали не съм бил път напразно.

– Да, мисис Брамби – отговори жената.

Платих, благодарих ѝ и се качих на Буика.

Само за минути стигнах Бевърли. Видях я през дърветата докато карах по тесния път. Двуетажна, със сламен покрив, стабилна къща с хубава градина. Такава всеки би искал да има.

Паркирах Буика отвън, бутнах портата и влязох по пътеката. Слънцето напичаше и ухаеше на карамфили, рози и шибой. Не можех и да си помисля да живея тук.

Изкачих се до светло дъбовата врата, хванах затоплената от слънце-то дръжка и почуках. Изпитвах необичайно вълнение докато чаках. Чувствах се неудобно, защото не знаех дали сестрата на Нета е разбрала за смъртта ѝ и ако ли не, как ще ѝ кажа. Тръпнех дали Ани изглежда като Нета и дали ще можем да си поговорим.

Но не след дълго разбрах, доста разочарован, че няма никой вътре, или че няма да ми отворят. Отдръпнах се, погледнах нагоре към прозорците, после надникнах през най-близкия на първия етаж. Видях стая по дължината на къщата и голяма градина отзад през отсрещния прозорец. Стаята беше хубаво мебелирана и уютна. Минах зад къщата. И там нямаше никой.

Постоях за момент, с шапка в ръка, загледан в старателно поддържаните лехички и в цветята, които бяха приказна смесица от различни цветове.

Отидох до задната врата, поколебах се, опитах се да я отворя, но се оказа заключена. Стигнах до един друг прозорец и спрях като забелязах, че завесите са спуснати.

Втренчих се в него и без никаква причина изведнъж ми се стори, че витаят призраци. Направих крачка напред, опитах се да надзърна в стаята през едно отворче на пердетата, но успях само да различа шкаф с изрисувани чаши и чинии, наредени по полиците.

Тогава усетих миризмата на газ.

Чуха се стъпки по пътеката. Обърнах се бързо. Коридън и още двама полицаи идваха право към мен. Коридън беше навъсен, прочетох раздрънение и ярост в очите му.

– По-добре побързайте – казах аз, преди Коридън да почне. – Мирише на газ.

Глава пета

Седях вбесен в Буика отвън пред къщата, и наблюдавах развоя на нещата.

Коридън беше изключително рязък и официален, когато се съвзе от изненадата за моето присъствие.

– Какво по дяволите правиш тук? – ме запита. После и той помири-са газта. – Това място не е за теб. Не ме зяпай така. Това е работа на полицията и вестникарите не са желани.

Започнах да споря с него, но той ме подмина и каза на едно от ченгетата:

– Изпрати мистър Хармас извън къщата и го наблюдавай да стои там.

Горях от желание да цапна полицаия по орловия му нос, но нямаше да ми бъде от полза, така че се върнах до колата, седнах, запалих цигара и гледах.

Коридън и другия полицай успяха да разбият входната врата. Влезна-наха вътре, а аз останах с ченгето да ме пази.

След минута зърнах Коридън да отваря прозорците и после изчезна от погледа ми. Разнесе се натрапчива миризма на газ. Чаках четвърт час преди нещо да се случи. Зададе се една кола и висок, мрачен господин с черна чанта излезе от нея, поприказва с полицаия, който ме пазеше и двамата влязоха навътре.

Не бе нужно да съм пророк, за да позная, че беше докторът на селото.

След десетина минути оня излезе навън. Аз стоях наблизко до колата му и той ме изгледа остро и враждебно докато отваряше предната си врата.

– Извинете, докторе – спрях го аз. – Аз съм журналист. Можете ли да ми отговорите какво става вътре?

– Питайте инспектор Коридън – ме сръза, качи се и потегли.

Полицията на вратата му помахаша с ръка.

После излезе и другия и зашепна нещо на колегата си. След това забърза надолу по тесния път.

– Сигурно отиде да купи на Коридън карамелови бонбони – обърнах се към полицаия. – Не, не ми казвай. Нека да остане тайна.

Полицията се усмихна състрадателно. Струваше ми се, че е

бърборко и изгаряше да разкаже на някой.

– Отиде да вземе мисис Брамби, дето оправя къщата – почна той и се озърна бързо да не би някой да го е чул.

– Умрял ли има вътре? – попитах, като сочих към къщата.

Поклати утвърдително с глава.

– Една млада жена – отговори ми и се приближи към Буика. – Много хубавичка. Самоубила се. Мушнала си главата в газовата печка. Мъртва е от три-четири дни бих казал.

– Остави какво казваш ти. Лекарят какво мисли?

Ченгето се усмихна глуповато.

– Т'ва каза той.

Аз изсумтях:

– Ани Скот ли?

– Отде да знам. Докторът не може да я разпознае. Зат'ва Берт отиде да докара мисис Брамби.

– А какво прави Коридън вътре?

– Души наоколо – отвърна полицаия. От израза на лицето му предположих, че май не харесва особено Коридън. – Бас държа, че иска да намери повече, отколкото се вижда на пръв поглед. От Скотланд Ярд са все такива. Помага им да ги повишат.

Помислих си, че не е много честно, но замълчах и се обърнах да видя две фигури, които се приближаваха към нас. Едната беше на Берт, полицаят, а другата на висока, едра жена в розова широка рокля.

– Ей ги, идват – посочих с глава.

Жената вървеше бързо, с големи крачки, и полицаят едва я догонваше. Като се приближиха наблизко, я разгледах. Тъмна, почерняла от слънцето кожа, около четиридесетте, с черна лепкава коса, хваната в кок на тила ѝ. Падаха кичури около лицето ѝ и тя ги отмяташе с грамадна като на мъж ръка.

Изминаха пътя до къщата. Очите ѝ бяха мрачни, устата ѝ трепереше. Изглеждаше, че преживява някаква огромна мъка и шок.

Берт премигна към полицаия като минаха покрай нас.

Запалих си друга цигара, настаних се в колата и зачаках нетърпеливо.

Внезапен животински вой се разнесе през прозорците и продължи в истерични ридания.

– Трябва да е Ани Скот – казах потиснат.

– Сигурно – рече полицаия, загледан към къщата. Риданията спряха след доста дълго време. Мина около половин час, преди жената да

излезе. Вървеше бавно, скрила лицето си в мръсна кърпичка и рамената и се тресяха.

Полицаят ѝ отвори вратата и ѝ помогна като я хвана под лакътя.

Беше жест на състрадание, но тя рязко отблъсна ръката му.

– Махни си гадните ръце от мен – просъска с неясен глас и продължи надолу по пътеката.

– Особена жена – промълви полицаят и се изчерви.

– Може би чете Макбет – предположих аз, но това май не го утеши.

Измина час и половина без да видя Коридън. Бях гладен. Минаваше един и половина; но реших да изчакам, като се надявах, че може да разбера още нещо или да видя Коридън и му кажа какво мисля аз.

След десет минути той се показа на вратата и ми помахна. Бях излязъл от колата и за части от секундата се отзовах до него.

– Добре – каза кратко. – Предполагам, че искаш да огледаш. Но за бога, не казвай, че аз съм те пуснал.

Реших, че въпреки всичко не съм си пропилял парите да нахраня тоя.

– Благодаря – казах. – И дума няма да промълвя. Още миришеше силно на газ в къщата и се засили като наближих кухнята.

– Това е Ани Скот – каза Коридън унило и посочи свитата фигура на пода.

Надвесих се над нея, чувствах се неадекватно, нищо не можех да мисля.

Беше облечена в розов халат и бяла пижама, краката ѝ бяха боси, ръцете ѝ стиснати в юмруци. Главата ѝ лежеше вътре, в печката. Като се движих наоколо, прескочих внимателно краката ѝ и погледнах в печката. Беше руса, двадесет и пет годишна; дори мъртва, беше красива, въпреки че не открих никаква прилика с Нета в ясното ѝ лице.

Отдръпнах се и погледнах Коридън. Запитах го:

– Сигурно ли е, че е Ани Скот?

Той негъпеливо отговори:

– Разбира се. Жената я идентифицира. Не се опитваш да направиш бъркотия, нали?

– А не е ли странно, че и двете са се самоубили? – казах и усещах, че нещо въобще не е наред. Той поклати глава и влезе в дневната.

– Прочети това – подаде ми един лист. – Намерихме го до нея.

На листа пишеше:

„Без Нета животът не значи нищо за мен. Моля те, прости ми.

Ани.“

Подалох му го обратно и казах:

– След петдесет години служба в полицията, отговорно мога да заявя, че това е нагласено. Той взе листа.

– Не се опитвай да пускаш майтапи – каза студено.

– До кого мислиш е адресирано?

Той тръсна глава и отговори:

– Не знам. Мисис Брамби ми каза, че доста мъже са идвали тук. Имало един, Питър, за него Ани е говорила много. Може би посланието е било за него.

– Възможно ли е да е Питър Атърли? – попитах предпазливо. – Тоя, дето е дал на Нета пистолета?

Коридър се почеса по брадата.

– Съмнявам се – каза. – Атърли си е заминал за Щатите преди повече от месец.

– А да, бях забравил – приближих се до бюрото под прозореца. – Е, предполагам го издирвате?

Отворих вратичката на бюрото и надникнах вътре. Нямаше листи, нито писма. Беше изчистено всичко.

– Сигурно е разтребила тук, преди да си посегне – отбелязах аз. – Някъде да видя писма или хартии? Той поклати отрицателно глава.

– Значи няма с какво да сравним почеркът от бележката?

– Скъпи приятелю,... – започна малко язвително.

– Забрави – прекъснах го. – Аз съм подозрителна натура. Намери ли нещо интересно?

– Нищо – отговори кратко и присви очи. – Претърсих основно. Нищо свързано с фалшивите облигации, пръстена с камъни и другите неща. Жалко, че те разочаровам.

– Ще го преживея – казах аз. – Дай ми малко време. А някакви копринени чорапи?

– Не съм търсил – той отстъпи назад. – Имам по-важни работи.

– Нека да погледнем – продължих. – Имам едно наум за тях. Къде е спалнята?

– Виж сега, Хармас, това вече е прекалено. Пуснах те вътре...

– За бога, заради себе си, ако не заради мен се успокой – потупах го по ръката. – Какво лошо в това да погледна? Нета имаше копринени чорапи и те изчезнаха. Ани може също да е имала и още да са тук. Нека само огледаме.

Той ми хвърли отегчен поглед и се обърна към вратата.

– Стой тук – каза и се заизкачва по стълбите. Аз го следвах.

– Може да се нуждаеш от мен. Винаги е добре да има свидетел.

Той влезе в малка, но луксозно обзаведена спалня, веднага се запъти към шкафчетата и зарови сред бельо, блузки и шалчета.

– Пипаш тези работи като женен мъж – отворих гардероба и се зачих в него. Имаше само две рокли и някакъв костюм на закачалките. – Май не е имала много дрехи. Вероятно не е могла да се сдобие с купони или как смяташ, дали е била нудист?

Начумери се и каза:

– Тук няма чорапи.

– Никакви?

– Не.

– Моята теория за нудизма ще излезе вярна, а? Може да ти харесва да извъртиш по друг начин нещата с твоя пъргав и бърз ум. Аз обаче ще продължа да човъркам докато разбере, защо нито едно от тези две момчета няма чорапи у тях.

– Накъде по дяволите биеш? – Коридън избухна. – Ти, с твоите евтини булевардни романи! За кого се мислиш – за Пери Мейсън?

– Не ми говори, че четеш криминални романи – казах изненадан. – Добре, и какво сега?

– Чакам линейката – каза Коридън, слизайки надолу. – Тялото ще бъде откарано в моргата Хоршам и аутопсията ще бъде направена там. Не очаквам нещо друго да се разкрие. Толкова е ясно.

– Наистина ли смяташ, че като е научила за Нета е решила да я последва?

– Защо не – отговори той. – Би се изненадал да разбереш колко самоубийства стават в едно семейство. Водим специална статистика за това.

– Бях забравил, че следват само правила – му отвърнах. – Каква беше идеята да ме държиш настрана, докато душите тук?

– Слушай, Хармас, нямаш никаква проклета работа тук. Тук си заради търпението ми. – Коридън се ядоса. – Това е сериозна работа и досадници не ми трябват.

– Да ме наричаш досадник е опашата лъжа, както че работиш – казах отчаяно. – Но няма значение. Аз се оттеглям. Както и да е, благодарая за помощта ти.

Изглежда ме втръчено да види дали се шегувам, реши, че да и стисна устни.

– Добре де, това беше всичко за гледане. По-добре да се махаш, преди да дойде линейката.

– Да, тръгвам си – казах аз на вратата. – Не те интересува моята версия за втората смърт, нали?

– Ни най-малко – твърдо кимна.

– Много жалко. Мислех, че ще ти помогна да се добереш до истината. Предполагам, че ще охраняваш трупа този път? Не искаш да откраднат и него, нали?

– О, глупости – каза троснато. – Нищо такова няма да се случи. Но ще взема предпазни мерки въпреки всичко.

– Много странно, точно така го определям – усмихнах му се и отворих вратата. – До скоро – продължих и го оставих.

Намигнах на полицаия на външната врата, качих се в Буика и потеглих. Много неща имах да премислям, и не знаех откъде да започна. Нямах да е лоша идея да поговоря с мисис Брамби. Това изглеждаше добра стартова позиция.

Знаех, че къщата ѝ не е далече, защото Берт, полицаят, я доведе само за минути. Не исках Коридън да знае какво мисля да правя и затова паркирах Буика зад един гъсталак и се върнах пеша. За късмет, срещнах един селянин, който ми показа къщата на мисис Брамби. Беше малка и порутена, с буренясала градина.

Минах по пътечката и почуках на вратата. Чак след третия път чух стъпки отвътре. След секунда пред мен застана мисис Брамби. Отблизо приличаше на полу-циганка. Беше много мургава и черните ѝ очи бяха като два влажни камъка.

– Какво търсиш? – попита с пресипнал глас като грачене на гарга.

– Аз съм журналист, мисис Брамби – казах и повдигнах шапката си. Надявах се, че ще оцени добрите маниери – Искам да Ви задам няколко въпроса за мис Скот. Видяхте тялото преди малко. Абсолютно ли сте убедена, че е на мис Скот?

Присви очи и каза:

– Естествено, беше мис Скот – и тръгна да затваря вратата. – Не знам за какво говорите. Както и да е, няма да отговарям на никакви въпроси. Изчезвайте!

– Мога да направя живота Ви по-сигурен – веднага изстрелях другия номер. – Искам историята на това самоубийство и моят вестник щедро ще се отблагодари.

– Ти и твоя вестник вървете по дяволите – яростно се развика, тръшна вратата, но не можа да я затвори, защото предвидливо бях промушил крак.

– Сега бъдете мила – усмихнах се през едва отворената врата. – Кой

е този Питър, за когото разказахте на инспектора? Къде да го намеря?

Тя внезапно отвори вратата, сложи ръка на гърдите ми и ме блъсна. Беше така неочаквано, че залитнах назад, изгубих равновесие и се проснах по гръб. Ударът ѝ беше като ритник на кон.

Вратата се хлопна и тя заключи отвътре.

Изправих се бавно на крака, поизчистих се и подсвирих лекичко. После погледнах нагоре към прозореца и настръхнах.

Мярнах ненадейно едно момиче, което ме гледаше. В този момент тя се отдръпна бързо. Не мога дори да се закълна, че беше момиче; може да е бил мъж – нещо като оптична измама. Но доколкото не ме лъжеха очите, Нета Скот беше горе и ме гледаше оттам.

Глава шеста

Прелиствах сутрешния вестник с кафето до мен на масата до леглото, когато малко заглавие хвана погледа ми. Скочих и почти обърнах кафето.

„МИСТЕРИОЗЕН ПОЖАР В МОРГАТА ХОРШАМ“

Няколко реда описвах, че в дванадесет часа предната нощ е станал пожар в моргата Хоршам и усилията на отряда пожарогасители се оказали неуспешни. Сградата е изцяло разрушена и трима полицаи, които са били вътре са се отървали по чудо.

Захвърлих вестника, грабнах телефона и поръчах да ме свържат с Коридън. Казаха, че бил извън града.

Скочих от леглото, завлякох се до банята и взех един душ. Избръснах се, отидох в спалнята и се облякох. През цялото време мислех.

Някой извън сцената контролираше тази постановка, също както кукловода дърпа конците. Който и да беше, трябваше да бъде спрян. Ако Коридън не беше достатъчно умен да го стори, щях да се опитам аз. До сега, аз стоях настрана като заинтересуван наблюдател. Но вече щях да поема по-активна роля в тази работа.

Реших да дам първо още един шанс на Коридън. Помолих пак да ме свържат с него в полицията в Хоршам. След известно бавене, ме свързаха.

– Там ли е инспектор Коридън? – попитах аз.

Един момент, сър – ми отговори някакъв глас. Коридън се обади.

– Моля? – каза той. – Какво има? – звучеше като лъв, на който някой му омиа обяда.

– Здравей – казах. – Съвестта ти се обажда от хотел „Савой“. Какво имаш за тази сутрин?

– По дяволите, не ме притеснявай сега, Хармас – отвърна той. – Зает съм.

– А кога не си? – попитах. – Има малка сладка статийка в днешния вестник. На какво прилича Ани Скот сега? Добре изпечена ли е или препечена?

– Знам какво си мислиш – каза грубо. – Но не е нищо такова. Тези глупаци тук складирали бензина си навсякъде и авария в електрическата система е причинила пожара. Добре, че няма следи от палежи, въпреки че е изключено каквото и да е съвпадение. Тялото е станало на пепел. За

щастие обаче беше идентифицирано официално, така че няма да има проблеми за поставяне причините за смъртта ѝ. Сега чу подробностите, и за бога, затваряй телефона и ме остави да си върша работата.

– Не прекъсвай, Коридън. Аз не съм съгласен с тази история – казах бързо. – Съвпаденията да вървят по дяволите. Виж, аз мисля...

– Достатъчно, Хармас – той ме отсече. – Чакат ме за разговор.

И затвори.

Аз тряснах слушалката, избрах четири думи от най-мръсния си речник, казах ги и се почувствах по-добре. Замислих се. Ще влезна в тази история с двата крака и с дявола дори.

Слязох долу и привиках портиера.

– Братле, я ми кажи откъде да си наема добър частен детектив?

За момент той ме изгледа учудено, после пак си стана перфектния безизразен служител.

– Разбира се, сър – той отиде до бюрото си. – Имам адреса на Дж. Б. Мериуедър. Беше някога главен инспектор на Скотланд Ярд.

– Идеално – казах аз и се разделих с две банкноти. Той ми извика и такси.

Намерих офисът на Мериуедър на последния етаж на масивна сграда, обърната към не много привлекателната част на Темза.

Мериуедър беше нисък и дебел; лицето му с цвят на черница, покрито с множество тънички вени. Малките му очички бяха влажни и бялото около тях жълтееше. Дългият нос му придаваше вид на амбулантен търговец и сигурно би му помогнал в тази област. Не бях много впечатлен от него, но както бях разбрал, колкото по-невзрачен е частният детектив, толкова по-добри резултати дава.

Мериуедър ме огледа хубаво като влезнах в малка, някак мръсна стая, подаде ми отпуснатата ръка и ми посочи един стол. Той се сгъна на друг, въртящ се стол, който предупредително скръцна под тежестта му и заби топчестата си брада в колосаната яка на ризата. Неговите очи се притвориха, като вероятно си мислеше, че подобява правдоподобно Шерлок Холмс, само че изглеждаше в пиянски транс.

– Бих искал името – каза той и взе тефтер и молив от чекмеджето – за моя архив, и адреса, ако обичате.

Казах му кой съм и че съм отседнал в Савой.

Той поклати глава, записа си и отбеляза, че Савой е доста добро място.

Съгласих се и зачаках.

– Става дума за жена Ви, предполагам – попита с дълбок, отегчен

глас, който сякаш извираше от краката му.

– Не съм женен – отговорих и извадих кутията с цигари, като запалих една. Той се наведе напред очакващо, тъй че аз я побутнах към него. Извади една, намери кибрит и си запали.

– Трудно се намират вече – въздъхна той. – Ще ги отказвам. Боклуци.

Казах, че е така, прокарах пръсти през косата си, чудейки се как ще реагира като разбере за какво съм дошъл. Имах чувството, че ще го шокирам.

– Черна борса, може би? – запита и изпусна кълбо дим през носа си.

– Нещо по-сложно от това – казах аз, опитвайки се да се настани удобно на стола. – Предлагам да започна от самото начало.

Той направи слаба гримаса, като че не беше нетърпелив да слуша дълга история, промърмори нещо, че е доста зает тази сутрин.

Огледах невзрачния офис и помислих, че той никога не може да бъде зает, но страдаше от невъобразими комплекси и тогава му казах, че ми го е препоръчал портриерът на Савой.

Той засия веднага,

– А, така кажи, тоз приятел – каза той и потърка ръце. – Доста поработихме заедно едно време.

– Е, значи мога да продължа – казах, малко отегчен от него. Разказах му за Нета, как сме се запознали, какво сме правили, и сега като отидох в дома ѝ, я намерих мъртва.

Той потъгна надолу в стола си шашардисан и малко ужасен.

Казах му, че тялото е откраднато от моргата и той потрепера. Продължих историята за Ани, как стигнах до къщата ѝ и какво се случи там.

– Полицията откара тялото на Ани в моргата Хоршам снощи – заключих аз, и като че ли почнах да се забавлявам. Показах му и статията в сутрешния вестник.

Потърси очилата си, за да я прочете, и когато го направи, предпочиташе да не я е чел. Също и да не бях дошъл при него.

– Казаха ми, че тялото е овъглено – продължих. – Така, сега знаете нещата, какво мислите?

– Уважаеми господине, – започна той и махна с ръка – това изобщо не е в моята сфера на работа. Разводи, черния пазар, неспазване на дадени думи, да; но не такъв вид драма.

Поклатих разбиращо глава.

– И аз си мислих, че ще го приемете така. Жалко! Но няма значение, ще потърся някой друг да се заеме със случая.

Докато говорех, нарочно извадих портфейла си и зарових в него, като че търся нещо. Дадох му достатъчно време да види петстотинте лири, които все още имах. Каквото и да не му беше харесало, погледът му светна, загрижен за парите.

Стана от стола и си оправи вратовръзката.

– Какво предлагате да направя, за да Ви помогна? – изрече предпазливо.

Оставих портфейла настрана. За него все едно, че тъмен облак засенчи слънцето.

– Искам някой да разследва в Лейкхам – аз казах. – Искам да разбера всичко за онази жена, мисис Брамби, а също и за Ани Скот.

Лицето му светна очевидно.

– Добре, това е нещо, с което ще успеем да се справим – рече той и бегло погледна цигарите на бюрото. – Ако не възразявате...

– Вземете си – насърчих го аз.

Запали още една цигара и стана по-сърдечен.

– Да, убеден съм, че ще можем да Ви помогнем – продължи и изпусна дима. – Имам един отличен сътрудник, много дискретен. Мога да му възложа тази работа – очите му се затвориха за миг. – Не е нашата обичайна практика. Може би, хм, може да струва малко повече.

– Ще платя добре, ако получа резултати – отговорих аз. – Какви са Вашите условия?

– Ъ – ъ, да видим сега. Десет лири на седмица плюс три на ден за разходи? – погледна ме обнадеждено и зарея поглед след това.

– За толкова бих наел самия Шерлок Холмс – казах и наистина го мислех.

Мистър Мериуедър се подсмихна, сложи ръка на устата си и изглеждаше объркан.

– Скъпи са времената, в които живеем – въздъхна и разтърси глава.

Бях доволен, че не му разказах за нападението върху мен, или за оня, дето ме следеше. Сигурно би прибавил и пари за опасностите към сметката.

– Добре – казах и повдигнах рамена. – Само искам резултати.

Преброих тридесет и една лири на бюрото му.

– Това е за първата седмица. Съберете всичко за Ани Скот, наблюдавайте мисис Брамби и дома ѝ. Искам да знам кой влиза и излиза оттам, какво прави и защо го прави.

– Това наистина е работа на полицията – той прибра парите в чекмеджето и го заключи. – Кой движи случая?

– Инспектор Коридън – му отговорих.

Лицето му потъмня.

– О, този ли? – каза и се намръщи. – Един от умниците. Не бих го държал и ден по мое време. Знам го – галеника на Шефа.

Като че се затвори в себе си, мрачен и кисел.

– Добре, няма да се изненадам, ако открием повече от него. Привърженик съм на старите методи. Полицейската работа е деветдесет процента търпение и десет – късмет. Тези нови научни методи направо могат да те подлудят.

Покашлях се и се изправих.

– Надявам се, че ще се чуем скоро. И запомни: няма резултати, няма и повече пари.

Кимна и се усмихна неловко:

– Така е, мистър Хармас. Обичам да работя с бизнесмени. Винаги знаят как да се разберем.

В този момент вратата се отвори и един дребничък и слаб мъж се намуши в стаята. Беше одърпан, на средна възраст, определено тъжна гледка. Наболите му мустачки бяха пожълтели от никотин, влажните му очи се втреничаха в мен като на изплашен заек.

– А, пристигаш в най-подходящия момент – каза Мериуедър и потърка ръце. После се обърна към мен. – Това е Хенри Литълджонс, който лично ще работи по Вашето дело.

Представи го така, сякаш нисичкият беше Фило Ванс, Ник Чарлз и Пери Мейсън събрани на едно.

– А това е мистър Хармас, който току-що ни възложи доста интересна задача – продължи той.

Не видях ентузиазъм в очите на Литълджонс. Предположих, че е висял доста по ветровити входове, гледал през жалки ключалки и стоял под дъжда пред много къщи. Той измърмори нещо под мустак, и застана, загледан в обувките си.

– Бих искал да разговарям с него – казах на Мериуедър. – Може ли да дойде с мен?

– Разбира се – ми отвърна Мериуедър сияещ. – Задължително го вземете със себе си.

– Ще отидем до моя хотел – обърнах се към Литълджонс. – Ще ти разкажа подробностите.

Той пак промълви нещо и ми отвори вратата.

Качих ме се на асансьора и мълчаливо стигнахме до приземния етаж.

Махнах на едно такси, побутнах мистър Литълдjonс да се качи и както го следвах, нещо – интуиция ли, инстинкт ли, какво ли, ме накара да се обърна бързо и да погледна назад.

Оня дребосък, който се опита да ми вземе скалпа и който ме следеше със Стандарта, беше застанал на вратата и ме наблюдаваше. За секунда очите ни се срещнаха, после тръгна по паважа и се изгуби в противоположната на нас посока.

Глава седма

Хенри Литълджонс прилягаше на Савой, колкото снежен човек посред лято. Седна на ръба на един стол, с бомбе на коленете си и тъжно изражение на лицето.

Разказах му за Нета, минах през всеки детайл на историята и завърших с изгорялото тяло на Ани.

През цялото време той не помръдна. Лицето му остана тъжно, но аз можех да кажа по очите му, че не пропусна нищичко.

– Доста интересна история – каза той, като свърших. – Трябва й дълбочено проучване.

Казах, че е съвсем прав и го попитах какво мисли след като чу фактите.

– Мисис Скот е жива – отрони той. – Фактът, че дрехите й липсват, че тялото е откраднато, за да не се разпознае и това, че мислиш, че си я видял на прозореца вчера, ми се струват достатъчни за такова заключение. Ако е жива, ще трябва да открием какво общо има мис Скот със собствената си смърт; дали е убийство или самоубийство. дали още някой е замесен. Струва ми се, че ако мис Скот е организираща мъртвата жена да бъде взета за нея, значи е имала неотложна причина да се скрие. Това е другото, което трябва да разберем, фактът, че е оставила парите, пръстена и другите неща, а е имала време да опакова багажа си, ме навежда на мисълта, че трети човек е бил с нея, на когото тя не се е доверявала и не е искала той да знае за скъпоценностите й. Трябва ни и този трети герой.

– Ти го сглоби само за няколко минути – му казах и го поздравих наум. – Аз също стигнах до това, само че по-бавно, но не и инспектор Коридън. Сега, защо? Защо Коридън още твърди, че Нета се е самоубила?

Литълджонс си позволи да се усмихне слабо. Каза:

– Имам наблюдения за инспектор Коридън. Той е най-заблуждаващия човек. Предполагам, доколкото познавам методите му, че отдавна е стигнал до това заключение, но не е позволил ти да разбереш. Може би смята, че и ти си замесен в случая и ти оставя време, за да решиш, че е взел грешната посока с надеждата, че ти ще си признаеш всичко. Инспекторът е голям психолог и аз не бих пренебрегнал неговите усилия нито за миг.

Аз зяпнах срещу него.

– О, да ме вземат мътните. Тази идея въобще не ми е минала през ум.

За момент Литълджонс се отпусна достатъчно, че да прилича на нормален човек.

– Инспекторът, – каза той – независимо какво твърди мистър Мериудър, е изключителен детектив. Хванал е страшно много престъпници, като се е правел, че нищо не знае, а е знаел повече от всички там от Скотланд Ярд. Бих бил внимателен какво казвам и правя, щом той се е заел с този случай.

– Добре, ще запомня това – казах аз. – Сега следващата стъпка е да ровим и продължим докато намерим нещо важно. Сигурен съм, че си прав за Нета. Тя е жива и е уговорила мистър Коул да я разпознае наужким. Това обяснява защо тялото е отвлечено. Държат го настрана от мен. Ще заминеш ли за Лейкхам веднага да наблюдаваш къщата на мисис Брамби? Потърси и Нета. Мисля, че се крие там. Аз ще видя какво мога да свърша тук и след ден, два ще се видим отново.

Литълджонс каза, че ще тръгне още сега и закри доста по-оживено отколкото, когато дойдохме.

През останалата част от деня аз работих върху първия си материал за следвоенна Англия за Юнайтид Нюз Ейджънси. Бях събрал достатъчно за една статия и започнах да нахвърлям нещата. Толкова се увлякох, че проблемът за Нета и нейната сестра спря да ме тормози. Около шест и половина привърших и реших да оставя за следващия ден да изгледа и проверя написаното.

Позвъних на сервитьора, запалих цигара и седнах пред отворения прозорец да погледам навън. Сега когато затворих пишещата машина, Нета отново се появи пред мен. Чудех се какво ли прави Коридън. Колкото повече се замислях на теорията на Литълджонс, толкова повече се убеждавах, че Коридън е наясно, че Нета не се е самоубила, но че аз по някакъв начин съм замесен в това.

Сервитьорът, който беше научил навиците ми, влезна в стаята с двойно уиски, вода и купа лед. Добавих малко вода и лед към голямото уиски и се изпях удобно на креслото. А сега накъде, се запитах, ще помогна ли да се разреши загадката с липсващото тяло? Доколкото виждах, имаше три неща да свърша, които биха довели до нещо: първо, да науча всичко възможно за Джулиъс Коул. Ако мъртвото момиче не беше Нета Скот, то значи Коул е вътре до гуша в тая история. Очевидно трябваше да го държа под око. После, Маджи Кенит, тая от първия

етаж. Може да е видяла нещо. Трябваше да разбере дали някой е бил там онази нощ. Имах предчувствието, че Нета не е замесена в тази работа, но е била принудена да го направи против волята си. Ако е така, то трети човек е бил в апартамента ѝ. Маджи Кенит може да го е видяла, него или нея. И най-накрая, трябваше да отида до Блу Клуб и да се опитам да науча имала ли е Нета приятелка сред другите компаньонки и ако да, да я открия и поговоря с нея.

Докато допия уискито си, бях решил да посетя Блу Клуб.. Изкъпах се, облякох тъмен костюм и слязох да вечерям в празния по това време грил-ресторант.

Отидох в Блу Клуб малко след девет, прекалено рано, за да е претъпкано, и прекалено късно, за да си намеря място на бара.

Блу Клуб беше триетажна сграда, на половината път по Братън Мюс, зад Братън Плейс. Беше порутено, ужасно място и аз дори първо я подминах, без да я забележа. Но щом влезнах вътре от калдъръмената пуста улица, се отзовах в малък луксозен палат.

Коктейл-барът и дансингът бяха на един етаж. Аз се огледах наоколо, но нямаше свободни места, отидох до бара и заставах прав.

Барманът, Сам, ме позна и широко ми се усмихна.

– Здравсти, Сам. Как я караш? – поздравих го аз.

– Чудесно, мистър Хармас – отвърна той, бършейки една чаша, която остави пред мен. – Радвам се да Ви видя отново. Как сте?

– Горедолу – рекох аз. – А приятелката ти?

Сам винаги ми споделяше вълненията от любовните си афери, и аз знаех, че очаква да го запитам за последната.

– Понякога се отчайвам – каза той и тръсна глава. – Моята приятелка сега е раздвоена. Едната половина казва да, другата не. Докато не се обединят, аз стоя на пръсти и се чудя дали да се оттегля или да я натисна. Лошо е това за нервите ми. Какво ще пиете, сър?

– О, да. Един скоч – загледах се наоколо.

Тази тъпла тук не ме заинтригува. Момичетата бяха грубовати, поразгопени и на работа. Мъжете – стегнати, свършили с военните си задължения и имаха достатъчно много пари за пилеене.

– Нещата са се променили, а, Сам? – казах аз и платих дважд по-скъпо за питието си откъдето и да било.

– Да, сър – съгласи се той. – И много жалко. Липсват ми старите времена. Тия тук са измета на града. Направо ме боли да пилея ликьора за тях.

– Да, да – запалих си цигара. – И на мен ми липсват старите

физиономии.

Побъбрихме малко за миналото, казах му защо съм в Лондон и попитах:

– Гъжно за Нета. Чел си, предполагам?

Сам помръкна.

– Четох. Защо ли го е направила? Изглеждаше достатъчно щастлива и се справяше чудесно тук. Брадли направо я боготвореше. Защо го е направила?

Тръснах глава.

– Току-що пристигнах, Сам. Видях статията във вестника, но се надявах ти да ме просветлиш по въпроса. Горкото дете. Ще ми липсва. Колко са другите като нея?!

Сам посочи с очи.

– О, те ще свалят кожата от гърба ти, ако могат да направят ръкавици от нея – каза мрачно. – Само това им е в акъла – ако въобще имат такъв. Ако бях на Ваше място, бих ги зарязал. Освен Кристел. Трябва да се запознаете с Кристел. Тя е почти професионалистка. Бих могъл да уредя това, ако търсите лека дамска компанияка.

– Тя е нова, така ли? – попитах без да повтарям името ѝ.

Сам се захили:

– Нова и свежа. Дойде преди година. Да Ви приготвя ли още едно питие?

– Давай – бутнах чашата си към него – и си вземи едно и за теб. Тя не е била приятелка на Нета, а?

– Не знам да са били приятелки, но се движеха заедно. Другите не се харесваха на Нета. Тя все се биеше с тях, но Кристел... е, не мисля, че някой би се заял с Кристел. Тя наистина е шеметна блондинка.

– Май точно такава си търся. Шеметните блондинки са баш по моя вкус. Как изглежда?

Сам целуна върха на пръстите си, поклати глава.

– Като живописна картинка. Всеки път като влезе в бара, ледените кубчета започват да врят.

Аз се засмях:

– Добре, ако е свободна и би желала голям пич, космат на гърдите, прати я насам.

– Тя ще те хареса – каза Сам. – Луда е по мускулестите мъже; казва, че майка ѝ на времето била изплашена от един атлет. Ще ти я доведе.

Бях изпил уискито си докато той се върне. Поклати глава и премига.

– След две минути – каза той и забърка коктейл от мартини.

Тя се появи благополучно след десет минути. Аз я видях преди тя да ме забележи. Имаше нещо забавно в нея. Дали големите ѝ сини очи или чипият ѝ нос? Не знам, но ти трябва само един поглед, за да си сигурен, че тя е момичето, на което приляга фразата „глуповатата блондинка“. Беше точно както Сам я описа. Тялото ѝ ме накара да потръпна: а също и цялото мъжко съсловие в бара.

Сам замаха и тя се приближи, погледна ме и клепачите и трепнаха.

– О, – каза тя. – О, какъв мъж!

– Кристел, това е мистър Стив Хармас – запозна ме Сам, мигайки към мен. – Той е остригал космите по гърдите си с косачка за трева.

Тя сложи ръката си в моята и я стисна.

– Има листенце на дъното на чашата ми, което прилича точно на теб – пророни тя. – Знаех, че ще се забавлявам тази вечер.

И погледна нетърпеливо Сам:

– Някое от момичетата видя ли го вече?

– Ти си първата – отговори той и пак ми намигна.

– Какъв удар! – радостно пропя и се обърна. – Мечтая за такъв мъж откакто го виждам в сънищата си.

– Хей, чакай малко – пошегувах се аз. – Може би трябва да хвърля поглед и на другите момичета. Искам да си избира.

– Не трябва да ги гледаш. Те са просто наречени жени, за да се различават от мъжката половина тук. Били са момичета толкова дълго, че си мислят, че сутинът е за ядене. Хайде, нека да се забавляваме.

– Как да се забавляваме тук? – я попитах. – Много е претърпкано.

Тя се ококори.

– О, аз харесвам да има много хора. Татко казваше, че едно момиче не може да си изпати, където гъмжи от хора.

– Баща ти сигурно е луд – казах и се захилих. – Предположи, че си попаднала сред моряци? Тя се замисли над това и се намуси.

– Мисля, че татко не е познавал моряците – каза, сериозно. – Той събира птици и други.

– Имаш предвид, че препарира животни?

– О, не – отвърна тя и разтърси руси къдрици.

– Да оставим баща ти – набързо смених темата – Я да чуем за теб. Искаш ли питие?

– Мога да взема един голям джин с много малко лимонче – лицето ѝ светна. – Мислиш ли, че може да си го позволиш?

Кимнах на Сам, придърпах един стол и го потупах.

– Паркирай се тук – казах. – Как ще се чувстваш? Тя се възкачи на стола, седна, постави малките си ръце на барплота.

– Обичам това място – рече тя. – Толкова е греховно и хубаво. Нямах си представа колко е скучно в къщи. Само татко, аз и всички животни, които пълни. Ще се изненадаш колко животни му носят на татко. Сега работи върху един елен, дето някакъв маниак иска да си го сложи в стаята. Какво ще кажеш за елен насред стаята ти?

– Винаги можеш да си окачаш шапката и чадъра на рогата му – казах след миг.

Тя пийна от джина и продължи:

– Ти си човек, който от всичко взема най-доброто. Ще кажа на татко тази идея. Да си изкара пари, ако иска – пийна още джин и въздъхна: – Харесва ми. Сега аз мога да имам двойна полза – нещо ѝ дойде наум и тя грабна ръката ми. Запита с надежда:

– Донесъл ли си копринени чорапи?

– Естествено – казах аз. – Имам половин дузина в хотела.

– Шест чифта? – тя повтори с пресипнал глас.

– Точно така.

– О, скъпи – трепна тя. – Не си мислил да ги даваш на някой, нали? Те не може да си стоят в твоята стая ненападнати, така да се каже.

– Донесох ги за някого – тихо казах.

– Май съм познала – каза като на себе си. – Няма значение. Някои момичета имат невероятен късмет. Някои ги получават, други само си мечтаят. Ти наистина разтуптя сърцето ми за миг. Но ще ми мине.

– Донесох ги за Нета Скот – обясних ѝ аз. – Беше ми приятелка.

Кристел се извърна бърза, с изненадан поглед.

– Нета? Познавал си Нета?

– Да.

– И си и донесъл тези чорапи... но, но тя е мъртва. Не знаеш ли?

– Да, зная.

– Значи няма на кой да ги дадеш... – тя се спря и почервения. – О, колко съм ужасна? Горката Нета! Винаги изпадам в депресия като си помисля за нея. Мога веднага да заплача.

– Ако искаш тези чорапи, можеш да ги имаш – казах аз. – Нета няма как да ги ползва, тъй че те си стоят непокътнати.

Очите ѝ заискряха:

– Не знам какво да кажа. Обичам ги – те спасиха живота ми, но като знам, че са били за Нета... добре де, различно е, нали?

– Различно?

Тя се замисли и се начумери. Май винаги ѝ беше трудно да мисли: не беше от този тип.

– Не знам. Предполагам, че не. Имам пред вид... добре де, къде са те?

– В хотела ми. Да отидем ли да ги вземем?

Изхлузи се от стола си.

– Сега веднага? Точно в този момент?

– Защо не? Можеш ли да се освободиш?

– О, да. Тук всички сме свободни. Правим каквото забършем – вулгарно ли звучи? – изкикоти се. – Май трябва да изменим целия път до твоята стая и сигурно няма да има цяла гълпа там.

Кимнах:

– Точно така. Само ти и аз.

Тя ме огледа подозрително:

– Не знам дали трябва. Татко казваше, че ще бъде страшно ядосан, че ако се появя на първа страница в Световните новини.

– Кой ще каже за теб на Световните новини? – попитах търпеливо.

Тя се засмя отново:

– Поне да бях умна. Не се сетих за това. Добре, да вървим.

Свърших с питието си.

– Има ли гараж отзад на това заведение? – попитах аз. Тя кимна с глава.

– Да, голям. Защо?

– Някои американци обичат да разглеждат стари църкви – погалих я по ръката и се усмигнах. – Аз съм луд по гаражи. Не можеш и да си представиш колко много има за гледане. Те са пълни с масло и интерес.

– Но защо гаражи? – попита неразбиращо.

– А защо стари църкви?

– Сигурно е така. Имах чичо, който често ходеше в публични домове. Предполагам е нещо като хоби, нали?

– Мини отгук – поведох я покрай масите към вратата.

Когато стигнахме до стълбите, зърнах една едра жена, която токущо влизаше. Беше облечена в черна вечерна рокля и тежка златна огърлица обвиваше дебелия ѝ врат. Черната ѝ коса беше прибрана отзад, намръщеното ѝ лице – покрито като маска с грим. Отстъпих назад, за да мине тя. Влезе, хвърли на Кристел студен поглед и продължи без да ме забележи.

Аз се взирах след нея, тръпки ме полазиха по гърба.

Жената беше мисис Брамби.

Глава осма

– Знаеш ли какво значи, когато кажат за момиче, че е обезчестена? – Кристел запита, седнала на леглото ѝ изучавайки стаята ми с одобрение.

Оставих шапката си на шкафа, разположих се в креслото.

– Имам бегли наблюдения – разсмях се аз. – Но с малко техника може да разберам на този етап нашите взаимоотношения.

Тя пооправи къдриците си.

– Татко казва, че ако момиче позволи на мъж да я заведе в спалнята си, то тя вече е обезчестена.

Поклатих сериозно глава.

– Има моменти, когато баща ти е приказвал смислени неща. Но мен не ме брой. Ти не си от този тип.

– Мислех, че нещо може да стане – каза и въздъхна. – Нищо никога не ми се случва. Да ти доверя, моята съкровена мечта е да ме преследва мъж с изгарящ поглед по тъмните алеи. Аз обикалям напразно тъмните места, но никакъв мъж, нито без, нито със изгарящи очи не се появява.

– Мисли си за Брус и паяка и продължавай да се опитваш. Все нещо трябва да стане рано или късно.

Тя въздъхна отново.

– Е, добре, толкова дълго съм чакала, може да почакам още малко. А ще видя ли чорапите или и за това ще трябва да чакам?

– Може не само да ги видиш, но и да ги вземеш – казах аз и ги извадих от гардероба. – Дръж – подхвърлих ги в скута ѝ.

Докато се забавляваше с чорапите аз се обадих на сервитьора и запалих една цигара.

Посещението ми в Блу Клуб не беше напразно. Да срещна мисис Брамби си беше жив късмет, особено след като тя не ме видя. Кристел ми каза, че е виждала мисис Брамби редовно, всяка четвъртък вечер. Явно имали бизнес с Джек Брадли, после вечеряла и си тръгвала. Никой от бара не я познавал; винаги ядяла сама и винаги незабавно след като свършела напускала клуба.

Тази информация ме интересува. Когато за пръв път видях мисис Брамби, веднага реших, че е красавицата на селото и когато я заварих, облечена в нейните парцали, доста я е притеснило. Трябва да кажа това на Литълджонс. Може да му помогне да разгадае каква игра играе мисис

Брамби.

После, огледа на гаража беше също ползотворен. Първата кола, която забелязах в голямото пространство под клуба, беше раздрънкания Стандарт дете ме следеше до Лейкхам.

Бавно, картинките от пъзела се подреждаха заедно.

По някаква причина Джак Брамбли се интересуваше от мен. Бях съвсем сигурен, че младежът, който ме следваше, беше човек на Брамбли. Помислих си, че Кристел може да ме просветли по въпроса и се обърнах да я попитам. Тя тъкмо сменяше чорапите си.

– Не гледай сега – каза тя през смях, опъвайки ги нагоре по добре оформените крака. – Аз съм в интимна поза сега.

– Хей! Скрый си частите на тялото – извиках аз щом чух леко почукване по вратата и видях дръжката да се завърта.

Сервитьорът влезе докато Кристел бързо си дръпна роклята. Очите му мигнаха за секунда, той се обърна към мен и зачака поръчката.

– Двойно уиски и голям джин с лимон – казах аз, като се опитвах да изглежда, че Кристел е сестра ми.

Той потвърди с глава заявката и излезе навън. По гърба му се четеше неодобрение.

– Струва ми се, че аз ще съм обезчестеният – пузнах въздишка и седнах в креслото. – Би ли побързала и приключила с това шоу преди да се е върнал?

– Не ти харесва? – запита Кристел обидена. – Мислих, че ще се облещиш и ще полудееш.

Сложи си обувките, като с нескрито възхищение гледаше краката си.

– Прекрасни са, нали? – тя възкликна. – Не мога да ти се отблагодаря за чорапите.

Тя се хвърли към мен, седна в скута ми и скръсти ръце около врата ми.

– Ти си добър, гальовен и аз те обожавам – измърка тя и заигра със малките си зъби по ухото ми.

Аз я избутах, станах и я настанах на стола.

– Стой мирно и се дръж нормално – казах аз. – Искам да поговоря с теб.

– Говори. Ще слушам – рече тя, прегърна коленете си и се взря в мен със големите си, шеметни сини очи.

– Виждала ли си някога в бара един млад, слаб, тъмен, жълтеникав тен, около двадесет годишен, кара Стандарта, който ти показвах в

гаража?

– О, имаш предвид Франки. – Кристел отговори веднага. – Той е ужасно момче. Никоя от нас не го харесва.

– Това не ме изненадва – казах и се провикнах: – Влизай.

Сервитьорът пристъпи, и остави питиетата с толкова равнодушие, колкото беше успял да събере.

– Франки? – Кристел повдигна заоблените си рамена. – Той се върти наоколо. Май върши мръсната работа на Брадли. Кара колата, изпълнява поръчки, ей такива неща. Защо питаш?

– Дълго е за обяснение – казах аз. – Ти харесваше Нета Скот, а?

– Не харесвам жени – каза отчетливо. – Доста съм заета да харесвам мъжете. Луда съм по тях. Знаеш ли, че майка ми била стресната от един здравеняк точно преди да се родя?

– Знам. Сам ми каза.

– За мен това е толкова смешно... – Кристел започна, но аз я прекъснах бързо.

– Остави това. Нека поговорим за Нета. Сам каза, че сте се движили заедно.

– Предполагам е така. – Кристел отговори с безразличие. – Тя беше малко странна, но не се опитваше да краде мъжете ми, нито пък аз Джак Брадли и нейните други, тъй че никога не сме се спречквали.

– Беше ли изненадана, когато научи какво е станало с нея?

– Бях поразена. Убедена съм, че тя никога не би направила толкова ужасно нещо със себе си. Татко винаги казваше...

– Ще оставим и баща ти извън този разговор – казах аз. – Ще се опиташ ли да запомниш това? Здравеняците и баща ти – извън. Каж ми нещо за Нета. Някога срещала ли си сестра й?

Кристел се намуси.

– Не знам да е имала сестра.

– Никога не е споменавала?

– О, може и да е, ама къде да съм чула? Виж, ако беше казала, че има брат...

– Да, да, разбирам, но говорим за сестра й. Добре. Ти не знаеш, че е имала сестра. А говорила ли е за село в Съсекс? Казва се Лейкхам.

– Не. Лейкхам? Не познавам такава място.

– Не се притеснявай – казах мило. – Сигурно има стотици места, които също не познаваш. Каж ми нещо друго. Би могла да ми отговориш. Имаше ли си тя постоянен приятел, откакто ти работиш в бара?

– О, да. – Кристел се напери. – Имаше един, но никога не говореше

за него. Всъщност беше доста потайна относно приятеля си. Видях го два пъти, но Нета не знаеше. Първият път караше невероятно жълто-черно Бентли. Взе Нета от клуба с него – тя въздъхна. – Как искам някой от моите да има Бентли.

– Как изглеждаше той?

– Никога не зърнах лицето му. Беше едър, висок и як. И двата пъти беше тъмно, а той стоеше в колата.

– Би ли могъл да е някой от бара?

– О, не. Мисля, че не е.

Изведнъж се сетих за Джулиъс Коул. Той беше едър и як. Той беше идентифицирал тялото на Нета. Живееше под нейния апартамент. Можеше да е той.

– Нещо да ти говори името Джулиъс Коул? – я попитах. Тя разтърси глава отново.

– Виж, не очаквах това – каза малко докачливо. – Мислех, че ще се забавляваме. А вместо това ме разпитваш. Започвам да мисля, че си поинтересуван от твоите тъпи въпроси, отколкото да ме обезчестиш.

– Умно момиче – засмях се. – Така е. Ти не ставаш за това. И всъщност, нарочно те разпитвам. Не мисля, че Нета е мъртва. А дори да е, то тя не се е самоубила, а е убита.

Кристел се облеши.

– Знам, че съм малко глупава – каза тя след кратко колебание. – Но не очакваш от мен да разбере това, което току-що каза, нали? А?

– Не, не. – съгласих се. – Искаш ли да научиш повече? Искаш ли да поиграеш на детектив?

– Татко казва, че детективите са прости, – отвърна Кристел и отвори широко очи. – Те подслушват по ключалките, и татко казва, че това е отвратително. Аз също подслушвах, като бях малка. Татко сигурно затова казва така.

– Не е ли възможно да оставим баща ти настрана – простенах аз. – Той сякаш винаги се връща в разговора ни.

– Той винаги е тук. Не бих се учудила, ако връхлети и те цапардоса по главата с препарирана мангуста.

– Ще се оправим – въздъхнах. – А сега може ли да се върнем на въпроса? Ще поработим ли върху загадката или не?

– Бих искала да знам за какво говориш – каза жално.

Сметнах, че ако я накарам да разбере, може да я използвам да ме информира какво става в клуба. Можеше да научи нещо, което да ми бъде следата, която търсех. Аз вече бях убеден, че Блу Клуб е замесен

някак си с изчезналите тела на момичетата.

Така че, с неопишуемо търпение ѝ разказах цялата история. Тя стоеше, втрещена в мен, устата ѝ леко отворена, очите ѝ – широко отворени от учудване.

– Добре сега – аз завърших – знаеш за тая работа, колкото и аз. Брадли е замесен. Този Френки също. Джулиъс Коул е вероятният приятел на Нета с Бентлито. Мисис Брамби не е такава, каквато изглежда. Виждаш ли, има много опорни точки. Някои от тях могат да се разкрият, ако си отваряш очите и ушите. Това, което трябва да правиш, е да гледаш и слушаш. Опитай се да разбереш защо мисис Брамби се вижда с Брадли всяка седмица. Ако знам това, може да получа отговор на един от въпросите. Ще го направиш ли?

– О,... добре, може би. Ще ме преследваш дълго, ако кажа не. Добре, ще го направя, но не очаквай много от мен, става ли? – въздъхна.

Погалих я по ръката.

– Постарай се колкото можеш и нищо друго не искам от теб.

Телефонът звънна стряскащо. Вдигнах слушалката. Казаха, че инспектор Коридън е долу в хотела.

– Предайте му, че веднага слизам – казах аз и затворих телефона.

– Добре – възкликна Кристел. – Сега сигурно ще се отървеш от мен. А аз мислех, че ще ми покажеш твоите способности.

– Не си първото разочаровано момиче – отсякох. – Сега се измъкни като уплашено мишле. Скотланд Ярд е долу и не искам да те види тук.

– Боже господи! – извика тя и подскочи. – И аз не искам да го виждам.

Тя грабна скъпоценните чорапи, наметна си дрехата и хукна към вратата. После поспря, втурна се обратно, овеси се на врата ми и ме целуна.

– Благодаря ти за прекрасните чорапи. Харесвам те. И не бъди такъв скапаняк другия път като се видим.

Казах, че ще я потърся след ден-два, изпратих я до вратата и отворих.

Коридън стоеше отвън, готов да почука. Погледна Кристел озадачено, малко стреснато и отстъпи настрани.

Кристел се шумгуна покрай него и забърза по коридора без да се обръща назад.

– Здравей – го поздравих. – Май казах да ти предадат, че ще сляза долу.

Той влезна в стаята и затвори вратата.

– О, не исках да те притеснявам да правиш това. Надявам се, че не се натрапвам? – дари ме с най-похотливата си усмивка. – Твоя приятелка?

– Разбира се, че не – казах аз. – Дъщерята на сервитьора. Почисти банята.

Той поклати глава и се заразхожда из стаята.

– Виждал съм я в Блу Клуб единствения път, когато бях там по служба. Дали греша?

– Понякога си много наблюдателен – натъртих на думите.

– О, забелязвам блондинките – отвърна той с кисела усмивка. – Значи ли, че си бил в клуба тази вечер?

– За щастие, все още не трябва да ти отчитам моите действия, мотиви или движения, – отговорих и го загледах. – Но ако гориш от любопитство, бих ти споделил, че бях там. Още повече, доведох блондинката с мен. Нищо аморално в това, въпреки, че в близко време мога да си я уредя. Доволен ли си?

Той сякаш не слушаше.

– Отбих се, защото минавах оттук и помислих, че ще те интересува заключението на патолога за Ани Скот – каза той и направи пауза за да погледне през прозореца.

– Мога да предположа какво е – отговорих. – Самоубийство поради разстроен мозък. Каж ми, удовлетворен ли си, че откри сестрата на Нета?

Той ме погледна и присви очи.

– Колко си проклет! Разбира се, доволен съм, че открихме тази Ани Скот и че тя е била сестра на Нета. Какъв полицаи мислиш съм аз? Можеш да преровиш архивите в Съмърсет Хауз, ако искаш да ги провериш.

– О. Кей – вдигнах рамена. – Исках да знам колко пълноценно си работил. А какво ще кажеш за аутопсията на Нета?

– Първо трябва да намерим тялото. Търсим го.

– Май пресата още не е набарала историята.

Коридън се намръщи.

– И те няма да се докопат до нея – отсече решително. – Шефът е в много лошо настроение. Колкото по-малко гласност за момента, толкова по-добре. Надяваме се и на твоята дискретност, нали?

Аз се ухилих и казах:

– Естествено, ще пазя вашата малка тайна. Нещо друго?

– Засега няма – поклати глава. – Но ще те държа в течение.

Коридън се запъти към вратата.

– Ела долу да прием по едно – ми предложи на излизане.

– И аз ще слизам, но не мога да остана с теб. Трябва да свърша нещо важно.

– Почти единадесет е. – Коридън повдигна вежди. – Хайде, не се дърпай.

– Съжалявам, работата ми е спешна – казах аз и тръгнах с него към асансьора.

– Между другото – започна той, докато чакахме – Ти и Нета сте били любовници по някое време, нали?

Спомни си какво ми каза Литълджонс и се засмях в себе си.

– Не съвсем – му отвърнах. – Просто един малък романс.

Той кимна, влезе в асансьора и продължихме надолу в мълчание.

– Е. промени ли си плановете? – каза като стигнахме до фойето.

– Съжалявам, – аз настоях и разперих ръце – но трябва да вървя. До скоро. Пий едно заради мен.

– Довиждане тогава, Хармас – каза и се обърна. После се обърна пак към мен:

– О, има още нещо. Ще стоиш надалеч от тази работа, нали? Струва ми се те предупредих вече. Не е лесно за моите момчета да търсят следите, ако те вече са били разбъркани от някакъв си ентусиазиран журналист. Това може да е позволено в твоята страна, но не и тук. Имай си го наум.

Ние си разменихме, така да се каже мръснишки погледи.

– Кой е чул журналист да е ентусиазиран? – казах аз и забързах да поговоря с Джулиъс Коул.

Глава девета

Платих на таксито пред къщата на мисис Крокет и погледнах нагоре към сградата. Светеше на първия и втория етаж; на последния беше тъмно.

Имах намерение да се опитам да открия колкото се може повече за Коул, но когато видях светлината на първия етаж, реших да се отбия при Маджи Кенит. Чудех се дали полицията я е разпитала вече. Ако ме бяха изпреварили, но не са изкопчили нищо от нея, то значи си губех времето. Но в края на краищата веднага можех да се кача при Джулиъс Коул, ако Маджи Кенит няма какво да ми каже.

Качих се по стълбите, отворих външната врата и влезнах. На първия етаж застанах пред апартамента на Маджи Кенит. Като натиснах звънеца, чух лек шум отгоре и погледнах бързо. Мернах как Коул се скри назад. Усмивнах се на себе си. Бре, тоя нищо не изтърва. Отидох до вратата и зачаках.

Мина доста време, после тежки стъпки се приближиха и вратата шумно се отвори.

Ниска, дебела жена запълваше рамката. Беше около четиридесет и пет годишна, с доста голямо лице и брада. Червеникавата ѝ коса, изморозена от постоянното боядисване беше безмилостно разчорлена. Влажните ѝ очи бяха толкова очарователни, колкото камъни на дъното на езеро, и лицето ѝ беше намацано с руж и пудра, за да прикрие лилавия оттенък на пропитата от уиски кожа.

– Добър вечер – казах. – Мис Кенит?

Тя се взря в мен и леко се оригна. Остър дъх на уиски ме блъсна в лицето. Отбелязах си следващият път, когато направи това, бързо да се отдръпна.

– Кой си ти? – ме попита. – Влез. Не те виждам добре там.

Тя влезе вътре на силна светлина в хола си. Аз я последвах. Беше по-скоро нещо като хол или стая. Основната мебел беше тръстикова канапе, сложено под прозореца. На гърба беше заоблено и имаше достатъчно място и слон да се излегне на него. Една част от стаята беше засипана от дузина празни бутилки от уиски. Само като ги погледнах и ожаднях. Имаше и разнебитена масичка, един стол и доста износено подобие на турски килим на пода. До канапето беше захвърлено кошче, почти пълно с фасове. Вонеше нетърпимо на застояло уиски, цигари и

евтин одеколон.

До празната камина се беше изтегнала черна котка. Най-голямата, която някога съм виждал. Козината ѝ блестеше: изглеждаше доста по-добре от Маджи Кенит.

Оставих шапката си на масата, опитах се да дишам през устата и си придадох приятелско изражение на лицето.

Маджи Кенит се беше втреничила в мен по начина, по който хората гледат някое познато лице, но не могат да се сетят къде са го виждали. После изведнъж очите ѝ се присвиха и самодоволна усмивка се залепи на дебелия ѝ уста.

– Аз те познавам – каза тя. – Виждала съм те да влизаш и излизаш от тук. Последно преди около две години. Ти си оня приятел на Нета, нали?

– Да – кимнах. – Искам да поговорим за нея.

– О, тъй ли? – Тя потупа по канапето и се настани в него като търкалящ се в прахта слон. – Сега се чудя, за какво искаш с мен да си говориш за нея?

Месестата ѝ ръка се присегна зад канапето и издърпа една бутилка скоч.

– Имам слабо сърце – обясни ми тя, като погледна алчно бутилката. – Това е единственото нещо, което ме държи жива. – Тя внимателно развинти капачката, взе една мръсна чаша и наля три инча в нея. Надигна бутилката към светлината, огледа я и се навъси. – Не мога да ти сипя и на теб – продължи тя. – Няма да стигне. И още повече младите мъже не трябва да пият за удоволствие. – Тя се оригна отново, но за щастие аз бях достатъчно далеч. – Срамът е болни като мен да имат толкова грижи и тревоги докато се сдобият с него. Докторите трябва да го осигуряват при належачи случаи. – Тя ме погледна през клепачи. – И не мисли, че ми харесва. Мразя тоя боклук. Едва го намирам, но то ме крепи жива – опитала съм всичко. – Изсипа два инча от силния алкохол в голямото си гърло, притвори очи и въздъхна. За някой, който ненавижда това, тя го приемаше доста добре.

Седнах на единствения стол, чудейки се дали ще привикна въобще към вонята и запалих цигара.

– Искаш ли една? – подадох ѝ кутията.

– Пуша само от моите – тръсна глава и извади огромна кутия Уудбайнс отзад дивана, взе си една и върна кутията пак там. .

Запушихме.

– Мис Кенит, – обадох се аз, като се двоумях колко да ѝ кажа. –

Нета Скот ми беше приятелка. Смъртта ѝ ме разтърси. Дали не знаете нещо за това. Опитвам се да разбера защо го е направила.

Дебеланата се намести по-удобно, потупа се по увисналите гърди и пак се оригна.

– Бяхте любовници, нали така? – попита тя и лукава гримаса се появи на лилавещото ѝ лице.

– Има ли значение?

– За мен, да – каза тя и сръбна от уискито – двама млади да се обичат ми напомня за моите младини.

Въобщо не можах да си я представя да е била някога млада или влюбена.

– Нета не беше от любящите – казах след малко, като се чудех как да я отклоня от тази тема.

– Беше малка секси кучка. – Маджи Кенит премига към тавана. – Не можеш да кажеш нищо, което да ме изненада.

Тръснах пепелта от цигарата на килима. Как исках никога да не бях срещал тази вещица.

– Добре – вдигнах рамене. – Какво значение има? Тя е мъртва. Нищо не може да ѝ навреди.

– Не бях достатъчно добра към нея – промърмори тя, пресуши чашата и надигна бутилката пак. – Помислих си, че ще стигне до опасен край. Предполагам, че е била бременна?

– Знаете повече за това от самия мен – казах аз.

– Може и така да е – погледна лукаво. – Ти скоро си се върнал тук, нали? Не знаеш какво е било последните две години. Мистър Коул и аз знаем доста.

– О, да, той не пропуска много – подтикнах я.

Завъртя избелената си глава и си сипа уиски.

– Той е мръсен, кирлив плъх – каза и затвори очи. – По цял ден слухти и наднича. Бас държа, сега знае, че си тук.

– Да. Той ме видя да влизам – потвърдих.

– Това няма да го доведе до нищо добро. Някой ден ще му кажа какво мисля за него. Ще ми хареса.

– Полицията разпитва ли за Нета? – внимателно запитях.

Тя се усмихна.

– О, да, те питаха много. Но аз нищо не им казах. Не обичам да помагам на ченгетата. Те нахълтват тук, душат и тършуват; взеха ме за пияна, стара жена. Не вярват, че имам слабо сърце. Единият от детективите, самодоволна гад, любезно лицемереше. Аз не харесвам това, тъй че

нищо не му казах. – Наля уиски в гърлото си. – Ти си американец, нали?

Отговорих й, че съм.

– И на мен така ми се стори. Аз харесвам американците. Мистър Чърчил ги харесва също. А аз харесвам мистър Чърчил. Каквото той харесва, това и аз. Забелязвала съм го много пъти. – Тя размаха чашата си развълнувано и изля малко уиски върху гърдите си. – Какво правиш, за да се изхранваш?

– Пиша – казах. – Журналист съм.

– Да, бях сигурна. Бива ме да познавам. За пръв път като те видях, с оная малка повлекана, си казах, че си писател. Тя знаеше ли как да се чука? Някой от тези модерни девойки – особено хубавичките – разчитат само на външния си вид. Те не знаят или не ги е грижа как да задоволят мъжа. Аз знам. Мъжете ме харесват. Винаги се връщат при мен.

– Мислите ли, че Нета се е самоубила? – попитах отривисто; направо ми се гадеше от нея. Лежеше си спокойно, загледана в тавана.

– Те казват, че да – отвърна предпазливо. – Това е нелеп въпрос, който задаваш, нали?

– Аз не мисля, че го е направила – запалих си цигара. – Затова искам да поговорим.

Тя изпразни чашата си и я остави на земята до нея. Тя тупна долу и се затърколи под дивана. Струваше ми се, че тая започва да се опива.

– Не знам нищичко – усмихна се на себе си.

– Жалко – аз се обадих. – Мислех, че можеш да ми помогнеш. Май е по-добре да питам Коул.

Тя се намръщи.

– Той няма да ти каже нищо. Знае прекалено много. Защо каза на ченгетата, че Нета си е дошла сама? Аз го чух. Защо ги излъга?

Опитах се да не показвам моя интерес.

– Тя не се ли прибра в къщи сама?

– Разбира се, че не. Коул го знае толкова добре, колкото и аз – грабна бутилката, вдигна я и я огледа. Видях, че е почти празна. – Проклетото питие се изпарява – каза с неприязън. – Беше пълна преди час, виж я сега. Как по дяволите да се запасявам с това, като гледай го как върви?

– Кой друг беше с нея? – попитах.

Тя като че ли не ме чу, а се наведе надолу и започна да търси чашата.

– Намерих я – казах аз, наведох се, вдигнах я и подадох проклетата чаша. Вонящият й дъх ме застигна.

Видях под дивана неопикуема купчина боклук: мръсни дрехи,

обувки, кутии от цигари, съдове, вестници.

Тя грабна чашата и я стисна.

– Кой друг беше с Нета? – повторих и я загледах настоятелно. – Друго момиче?

На лицето ѝ се изписа изненада.

– Откъде знаеш? – попита тя и повдигна глава да ме види. – Ти не беше там, нали?

– Значи е било друго момиче – тръпки ме побиха по гърба.

– Да, – кимна и добави: – И един мъж.

– Кои бяха те?

– Искам една бутилка тази вечер – сега. – Тя стисна дебелиите си ръце в юмруци. – Ти можеш да ми донесеш. Американците могат всичко.

– Не говори глупости – избухнах аз. – Минава единадесет часа. Естествено, че не е възможно да намеря уиски сега.

– Тогава нищо няма да ти кажа.

– Ще се обадя на полицията – аз отсякох.

Тя се ухили самодоволно.

– Ти не би направил това – каза тя и замига. – Заради себе си. Ти не би искал да въвлечеш тая малка мръсница в неприятности.

– Виж сега, – казах аз, едва контролирайки яда си. – Не бъди неблагодарна. Ще имаш уискито утре сутринта. Ще ти донеса две бутилки, а сега веднага ще ти дам пет лири, ако ми кажеш. Мисля, че е честно.

Тя се понадигна на лакът. Лицето ѝ сега се беше изкривило от ярост.

– Дай ми проклетото уиски сега или се махай! – ми се разкрещя.

Аз станах и закрачих напред-назад. После се сетих за Сам, бармана от Блу Клуб. Той би ми продал едно, ако му платя добре.

– О. Кей, – казах и тръгнах към вратата. – Ще видя какво мога да направя, но без глупости, защото ще изпия проклетото уиски сам.

Тя кимна и ми помахна с ръка.

– Побързай – рече тя. – Ще ти кажа каквото искаш да знаеш, само ако ми го донесеш. Хайде,... побързай!

Спуснах се по стълбите надолу и на улицата се огледах за такси. Нямаше и помен от такова. Реших, че е по-добре да почакам, така че застанах на ръба на тротоара и продължих да се оглеждам.

Явно бях попаднал на добра следа. Нета беше довела момиче със себе си и бях готов да заложа всичко, че това е било мъртвото момиче в апартамента ѝ. Но кой беше мъжът? Дали на Нета приятелят? Някой друг? Или пък Джулиъс Коул? И кое ли беше момичето?

Изведнъж почувствах, че някой ме наблюдава. Не реагирах веднага, а си запалих цигара, хвърлих кибрита и чак тогава надзърнах през рамо. Като че ли нямаше никой, но бях абсолютно сигурен, че някой ме следи. Помислих, че е Франки и се зачудих дали не искаше пак да се опита да ми разбие главата. Постоях така десетина минути преди да хвана едно такси. Казах на шофьора да ме закара до Блу Клуб и като потеглихме аз надникнах през прозореца. Видях внезапно движение.

Инспектор Коридън излезе от тъмнината на сградата, застана наред улицата, гледайки след мен. Той се озърна по улицата за такси, като че се надяваше да хване някое и да ме проследи, но нямаше късмет.

Усмихнах се на себе си. Значи Коридън ме е проследил до Маджи Кенит. Но той не можеше да знае, че съм я посетил. Сигурно си мисли, че съм бил при Джулиъс Коул. Очевидно Коридън ме държеше под око и си мисли, че съм замесен в тази история.

След четвърт час стигнах до Блу Клуб. Десет минути по-късно се опитвах да хвана обратно такси до Кромуел Роуд, стискайки скъпоценната бутилка скоч в ръка. Струваше ми пет лири, но се надявах, че информацията, която ще получа си заслужаваше.

Когато най-сетне хванах такси, часовникът ми показваше дванадесет без петнадесет. Казах адреса, настаних се отзад и се отпуснах. Пътят до Кромуел Роуд ми се стори неимоверно дълъг, но всъщност отне само десет минути. Платих, видях, че у Маджи Кенит още свети и се усмихнах. Явно старата вещица чакаше нетърпеливо за уискито си, както аз за нейната информация.

Бутнах притворената външна врата и леко се заизкачвах по стълбите. Не исках Джулиъс Коул да ме чуе. Вратата на Маджи Кенит беше зейнала. Спрях и се намръщих. Помня, че я затворих, когато излязох. Помислих си, че я е отворила за да пусне котката навън, побутнах я и погледнах в стаята.

Маджи лежеше на канапето с отворена уста и изцъклени очи. Кръвта шуртеше от голяма рана на гърлото и се стичаше по увисналите ѝ гърди надолу към турския килим.

Беше мъртва като пияна скумрия.

Глава десета

Цяла минута стоях втрещен в Маджи Кенит, толкова бях шокиран да помръдна. След това пристъпих в стаята и се надвесих над нея.

Безизразните ѝ очи сякаш ме гледаха, кръвта се стичаше по пода. Отдръпнах се назад, колената ми омекнаха.

Защото не знаех какво да направя, почнах да обикалям стаята, търсейки безцелно оръжието, с което са я убили. Не можах да го намеря. Качих се на канапето и погледнах отзад.

Видях три празни бутилки от уиски и кутия Уудбайнс. Дебел слой прах имаше на пода. Като че Маджи беше изписала там с последни сили някаква дума. Аз се приближих и се загледах. Беше неясно изписана и явно Маджи я беше написала или умирайки, или точно преди убиенца да я нападне. Трябваша ми няколко секунди да разчета драсканицата. Тя беше изписала на пода в прахта името: Джакоби. То нищо не ми говореше, но все пак го запомних.

Изведнъж се сетих за Коридън. Ако все още виси отвън и реши да се качи да види какво правя, ще затъна до шия. Хвърлих се към вратата, затичах по стълбите и отворих външната врата. Погледнах нагоре-надолу по улицата, но не видях никой. Отсреща имаше телефонна кабина и аз забързах нататък, набрах Уайтхол 1212 и поисках Коридън. Докато чаках да ме свържат гледах по улицата, фарове на кола блеснаха откъм алеята на отсрещната страна. След малко колата се приближи към мен и продължи в посока Уест Енд. Като мина покрай улична лампа аз я познах. Беше изтърбушеният Стандарт 14 и Франки беше зад волана.

Преди каквото и да си помисля някой се обади в слушалката и каза, че Коридън патрулира навън. Предадох им да се свържат веднага с него и да му кажат да дойде по-скоро при мисис Крокет.

– Кажете му, че става дума за убийство – допълних аз и затворих.

Не можех и да си представя да чакам Коридън в стаята на Маджи, тъй че отидох до къщата и седнах отвън. Докато чаках се замислих.

Най-сетне се бях добрал до нещо. Сигурно щях да реша цялата загадка, ако Маджи не се беше разпищяла за бутилката уиски. Но не бях отчаян. Бях открил, че момиче е влязло в апартамента заедно с Нета и бях убеден, че тя, а не Нета е умряла. Абсолютно сигурно е, че беше убита и се чудех със свито сърце дали Нета няма пръст в това убийство. Дали мъжът, който се е върнал с Нета и онова момиче е бил Джакоби,

който и да е той? Дали не ни е слушал как говорим с Маджи и я е убил преди тя да може да ми каже нещо? Това ли е имала предвид Маджи, като е надраскала името в прахта? Какво правеше Франки на мястото на убийството сега? Доколко да разкажа на Коридън? Ако ме е подозирал преди, сега би имал пълно основание за това. Трябва да се държа внимателно с него. Коридън пристигна с полицейска кола за по-малко от десет минути. Той изскочи от нея и хукна по стълбите преди аз да се изправа.

– Какво е това, Хармас? – той се озъби и студентите му очи ме пронизаха. – Какво става?

– Маджи Кенит е убита – отсякох.

– Какво правиш ти тук? – попита той.

– Дойдох да я видя – отговорих и му разказах накратко какво се е случило. – Видя ме да напускам, Коридън – продължих. – Аз те мярнах, когато тръгнах. Защо ме следеше?

– Поне добре, че бях аз, нали? – каза язвително. – Започвам да се чудя, Хармас. Ти май не улесняваш нещата за себе си, а?

– Не смяташ, че имам нещо общо със смъртта ѝ?

– Ти би могъл да си я убил, нали? – отговори той. – Всеки път, когато някой свързан с този случай умре, се появяваш ти. Това хич не ми харесва. Предупредих те да стоиш настрана и ти го казвам сега за последен път. Не е твоя работа. Сега, ще разбереш ли това веднъж завинаги?

– А не е ли по-добре да видиш Маджи? – попитах аз. Той зачупи нетърпеливо пръсти и влезе в къщата. Двама цивилни го последваха. Аз се нервних.

– Стой на стълбището – изсумтя той, влизайки в апартамента на Маджи.

– Добре, казах си аз. Нека Коридън се пържи в маслото си. От сега нататък ще си работя по случая и всичко, което открия ще си остава за мен. След това ще изнасям гущера, като реша загадката.

Седнах на стълбите, запалих си цигара и зачаках.

Чухах тримата да ходят из стаята и след малко единият от цивилните излезе и пресече улицата да се обади по телефона.

Когато се върна, той ме погледна и аз запитах:

– Колко дълго ще трябва да чакам тук? Искам да си лягам.

– Инспекторът ще говори с теб – отвърна и влезна пак в стаята.

Запалих друга цигара и продължих да чакам.

Стълбите изскърцаха и аз се обърнах. Джулиъс Коул слизаше надолу лекичко, като с една ръка повдигаше жълто-черния си халат, а с

другата се държеше за перилата.

Като го погледнах се сетих за жълто-черното бентли и се запитах дали има някаква връзка.

– Здравсти, бейби – прошепна той и впери очи към апартамента на Маджи Кенит. – Какво става тук?

– Струва ми се, че ти си бил тук и преди – казах и се намръщих. – По-добре изчезвай. Вече си пътник.

Той се приближи, наведе се към мен и се подсмихна. Замириса на парфюм и аз се отдръпнах назад.

– Нещо случило ли се е на старата вещица? – ме попита и скръсти големите си бели ръце. – Да не е загубила нещо? Полицията ли е вътре?

– Някой е срязал гърлото ѝ – грубо казах. – Странно, че ти не си го видял, или може би си?

– Срязал е гърлото ѝ? – той изписка и пребледня. – Искаш да кажеш, че е мъртва?

Кимнах:

– Да – облещих се срещу него. – Тя знаеше прекалено много.

Той се изправи, устата му трепереше и очите му бяха пълни с ужас.

– Ти ще си следващият – избудалках го аз. – Ти също знаеш прекалено много. – Искях да го стресна и след това да го разглобя на парчета, но май прекалих. Той профуча по стълбите нагоре преди да успее да го хвана. Чух го да връхлита в стаята си, трясна вратата и се заключи.

Не очаквах точно такава реакция, но пък разбрах, че той също е видял мъжа и момичето, които тогава са се върнали с Нета. Можеха да срежат и неговото гърло; и той го знаеше.

Аз се изправих и се чудех дали да го последвам или не, когато Коридън излезе. Лицето му беше мрачно.

– Така, нека сега да чуем нещо от теб – каза той и застана пред мен. – От кога познаваш тази жена?

Намръщих се.

– Защо, аз току що се запознах с нея. Казах ти, предполагам, че може да знае нещо за нощта, когато Нета е умряла. Дойдох тук, поговорих с нея и тя призна, че не знае нищо. После се разстрои, че ѝ свърши бутилката и каза, че няма да говори докато не ѝ занеса друга. Аз купих една от Сам от Блу Клуб, но когато се върнах я намерих мъртва. Някой вече ѝ беше затворил устата.

– Имаш късмет, че те видях когато излизаше – каза студено Коридън – но дори и тогава не значи, че не би могъл да я убиеш.

– За Бога, Коридън – избухнах.

– Сам си си виновен – отговори той. – Ти определено си сред заподозрените.

– Чудесно – казах горчиво – след цялата оная вечеря, която ти платих.

– Кажи ми какво точно каза тя? – ми нареди и ме загледа настойчиво.

Не можех да не му кажа истината, въпреки, че исках да се въздържа. Беше си негова работа да открие, че Нета, се е прибрала онази нощ с още двама, а не да го получи на тепсия от мен.

Той мълчаливо слушаше и ми се стори замислен, когато свърших.

– Ето това е твоята теория за самоубийство – допълних аз. – Казах ти от самото начало, че Нета не се е самоубила.

– Знам – каза и остро ме изгледа. – Ако тя не се е самоубила, то ти имаш причина да спреш Маджи Кенит да говори. Помислил ли си за това?

Аз направо се облеших.

– От друга страна пък може и да е самоубийство – той продължи. – Тия двамата може да са си тръгнали след като са свършили работата си с нея и после тя да се е убила. Но зависи кога са си тръгнали.

– Добре де, Джулиъс Коул може да каже. Той също ги е видял.

– Ще поговоря с него – каза навъсено Коридън.

– Ще дойдеш ли до тъгля с мен? – казах аз, като си спомних за Франки. – Искам да проверя нещо.

Отвори външната врата без да обели дума и двамата отидохме до алеята, откъдето Стандарта беше дошъл. Осветих с кибрита и се загледах в малкото масло върху паважа. Изглежда е бил паркиран тук за известно време.

– Я виж ти – казах аз. – Когато се опитвах да се свържа с теб по телефона, един Стандарт дойде оттук. Това е масло, което е капнало от него. Бих твърдял, че е стоял тук. Случайно знам, че тази кола принадлежи на Джек Брадли. На теб говорили ти нещо?

– Освен, че май знаеш повече отколкото си мислех – отговори Коридън. – Как разбра, че е на Брадли?

– Посъветвах се със звездите.

– Не е време за шеги – грубо се озъби той. – Как разбра?

– Караше я Франки. Знам, че е протеже на Брадли.

Коридън изсумтя:

– Знаеш дяволски много, а?

– Ти знаеш ли нещо за Франки? – попитах предпазливо.

– Опитваме се да го сгачим от известно време, но той винаги ни се изплъзва. А и е много проклет. Подозираме го за няколко грабежа, но Брадли му дава желязно алиби.

– Мислиш ли, че може да убие?

Коридън вдигна рамена и каза:

– Ако му платят достатъчно, защо не?

На връщане към къщата го попитах дали са намерили някакви следи у Маджи.

– Никакви – каза той.

– Искаш да кажеш нито една? – го попитах изненадан, мислейки си за името Джакоби, изписано в прахта.

– Не – повтори той.

Дойде ми нещо наум, откъснах се от Коридън и изхвърчах в апартамента на Маджи.

Ония двамата цивилни бяха в отдалечения край на стаята и вземаха отпечатъци. Аз така влетях вътре, че те не ме видяха докато не стигнах до канапето. Погледнах отзад. Прахта беше изчистена. Надрасканото име Джакоби беше изчезнало. Веднага се сетих за Джулиъс Коул. Дали не се беше вмъкнал вътре, докато аз чаках Коридън?

Но нямах много време, защото Коридън влезе бесен в стаята. Аз се отдръпнах бързо от дивана и заоглеждах стаята.

– Каква игра, по дяволите, играеш? – запита той. – Ти нямаш работа тук. Започвам да се ядосвам от поведението ти, Хармас? Това трябва да спре. Защо си тук вътре?

Реших, че няма да му кажа за името. Не и докато не поразследвам сам. Опитах се да изглеждам засрамен, но май не успях да се справя много добре.

– Имаше една котка тук – плахо казах – чудех се дали все още е в стаята.

– Какво, да те вземат мътните, има общо тази котка? – запита той и се втренчи в мен.

Аз повдигнах рамена:

– Може би убица я е взел. Това е някаква следа, не мислиш ли?

– Той не е взел котката – изсъска Коридън. Заключена е в другата стая. Някоя друга блестяща идея?

– Виж, аз само се опитвам да помогна. Какво ще кажеш ти и аз да отидем при Джулиъс Коул?

– Аз ще отида при него – рече Коридън. – А ти се измитай, по дяволите, оттук. Слушай сега, Хармас, предупреждавам те за последно. Не

Не е моя работа

се меси. Късметлия си, че за сега те изключвам от убийството. Но ще проверя твоята история и ако нещо не съвпадне, ще те арестувам. Ти си един проклет боклук.

– Ако се вслушаш внимателно – казах аз излизайки от вратата – ще чуеш стъпките ми да се отдалечават.

Глава единадесета

Като пресичах лобито на Савой, попаднах на Фред Улман, криминален репортер от Морнинг Мейл. Бяхме се срещали в Лондон през войната и той ме съветваше върху някои от моите материали за престъпленията тук.

Изглеждаше доволен, че ме вижда, както и аз него.

– Имаме време точно за едно питие – каза той, след като се съвзехме от изненадата и си разказахме кой какво прави тук по това време на нощта. – Не искам да закъснявам много, защото ме чака тежък ден утре, така че да не прекаляваме с пиенето.

Казах, че няма, отидохме в бара, поръчахме уиски и се настанихме удобно.

Улман не се беше променил откакто го видях за последно. Той беше дълг като върлина и най-отличителната му черта бяха торбичките под очите му. Знаеха го като Фред Алън – Вестникаря.

След като побъбрихме за миналото и обсъдихме общите ни приятели аз между другото го попитах дали му говори нещо името Джакоби.

На лицето му се изписа учудване; той повдигна вежди.

– Какво те интересува? – попита той – Преди няколко месеца това име беше по всички английски вестници. Просто случайно ли ти попадна?

– Чух един като говореше и той спомена това име – казах аз – Чудех се дали не съм изпуснал нещо.

– Не бих казал, че много – той отговори. – Историята сега е стара като баба ми.

– Добре де, разкажи ми. Дори и да е минало бих искал да знам за какво става дума.

– Добре – каза той и потъна в креслото си. – Историята започна, когато един богат театрален магнат, Херви Аленби, реши да направи това, което много богаташи правеха: да купува диаманти и други скъпоценни камъни като мярка срещу инвазията или инфлацията, или и двете. Започва да купува здраво: пръстени, гривни, огърлици, ценни камъни; неща, които са лесно преносими, но доста стойностни. Колекцията му се оценяваше на петдесет хиляди лири. Тъй като искаше да са му подръка, голяма част от тях държеше в една вила. Запасяването с тези скъпоценности се държеше в тайна, но след четири години – значи преди три

месеца тая работа се разчу по някакъв начин, и преди да успееш дори да си отвориш устата, колекцията беше откънатата.

– О, доста добра придобивка – казах аз. Името Херви Аленби ме накара да наостря уши. – Къде е тази вила?

– Лейкхам, Съсекс, малко след Хоршъм – отговори Улман – Отидох там да опиша обира. Селото е малко, но приятно, а къщата на Аленби се намира на половин миля след него. Обирът беше абсолютно изписан. Къщата беше тъпкана с разни аларми и полицейски кучета и сейфът беше страхотен. Крадецът е бил спец. Полицията смята, че има само един, който може да извърши това: Джордж Джакоби.

– Полицията знаела ли е за него тогава?

– О, да, беше един от най-печените крадци и имаше няколко дълги присъди за обира на бижута. Помниш ли Коридън? Той разследваше грабежа. От пресата го притиснахме. Никой от момчетата не харесва Коридън. Той е толкова нахален, че мислехме това за нашият шанс да го съдерем. Той подозираше Джакоби от самото начало, но Джакоби имаше такова желязно алиби, че Коридън не можеше дори да го докосне.

– Какво алиби?

– Каза, че в нощта на обира е играл покер в Блу Клуб. Сервитьори-те и салонният управител се заклеха, че са го видели да идва. Джек Брадли и няколко още също се заклеха, че Джакоби е играл с тях през цялата нощ. Никой от тях не беше, както им викаме достоверни свидетели, но бяха толкова много, че полицията знаеше, че не би могла да спечели дело в съда и затова оставиха Джакоби.

– И никакъв успех?

– Абсолютно нищо. Джакоби си беше добре. Коридън каза, че не се притеснява. Рано или късно крадците щели да изложат на показ плячката и той имаше детайлно описание на всяко от липсващите бижута. В момента, когато стоката се появи на пазара той ще ги нападне неочаквано.

– Да, чух го да казва това. А направи ли го? – аз изсумтях.

Улман се ухили:

– Не. Стоката все още не се е появила на бял свят. Има още време, разбира се; освен ако не е изнесена от страната. Някой ден случая ще се подхване отново и ще бъде пак сензационна новина. Мисля, проблемът е, че Коридън е много потайствен, а крадците прекалено хитри.

– Какво стана с Джакоби?

– Беше убит. Месец след обира го намериха в една малка уличка, застрелян в сърцето. Никой не е чул изстрел и полицията сметна, че е

бил убит в къща и после е бил захвърлен там от кола. Няма и следа от убиенца и се съмнявам, че някога ще го намерят. Историята нямаше да предизвика толкова вълнения, ако не бяха открили в подметката на обувката на Джакоби един от пръстените на Аленби. Те притиснаха Брадли отново, но не можаха нищо повече да измъкнат. Това е всичко, до което са достигнали.

– И никакви следи? – запитах, запалих цигара и му предложих една.

И той запали една и продължи:

– Имаше една много важна следа, въпреки, че не доведе до никъде. Куршумът, който е убил Джакоби имаше специфичен нарез. Полицията твърдеше, че е лесно да разкрият притежателя на пистолета, само да можеха да го намерят. Балистичните експерти казаха, че куршумът е от немски Лугер и за известно време подозираха един американец като замесен в убийството.

Аз веднага се сетих за Лугера, който открих у Нета. Можеше да й е бил даден от американски войник. Възможно ли беше това да е оръжието убило Джакоби?

– И те никога не намериха пистолета? – попитах.

– Не. И бас държа, че никога няма да го открият. Според моите предположения двама души са замесени в грабежа. Вероятно Джакоби е свършил работата, а другият скрит в сянка е режисирал операцията. Сигурно той е бил отговорен да разхвърли плячката. Мисля, че двамата са се скарали как да си я разделят и оня е убил Джакоби и сега се спотайва, докато намери подходящо време да изкара стоката на пазара. Коридън също застъпва тази идея. – Улман приключи с питието и погледна часовника си. – Е, добре, сега е по-добре да тръгвам – каза той – отдавна мина времето ми за лягане. – Той се изправи. – Въпреки, че няма много голяма полза от Коридън, трябва да призная, че той е дяволски добър. И не бих се учудил, ако доведе нещата до край. Той е особняк, но винаги се справя. Лошото е, че мрази вестникарите. Смята, че пресата дава прекалено много информация на престъпниците и те знаят какво става. Неговата теория е нищо да не се знае, престъпниците да са в неведение, дори да не се оповестява престъпление и накрая те сами ще се издадат, защото ще бъдат нетърпеливи да разберат какво върши полицията. Може би е добра идея, но нас не ни устройва. Поне нас да не торможеше. Дори бих го харесал, ако се държеше малко по-добре.

– Да – казах аз и се ухилих – И аз също. Бих искал да го изпреваря някой ден. Той си заслужава едно наругаване и може би аз ще го направя.

– Осигури ми място на първия ред, когато това се случи – каза Улман.

Стиснахме си ръце и той тръгна към опашката за таксита.

Аз се качих в стаята си, съблякох се, сложих си един халат и се настаних в креслото.

По някаква щастлива случайност аз държах нещо, което май беше ключът към загадката.

Коридън, разбира се, си нямаше ни най-малка идея, че обира на Джакоби е свързан със смъртта на момичето в апартаментата на Нета, самоубийството на Ани или убийството на Маджи Кенит. Ако беше видял името Джакоби, надраскано в прахта у Маджи щеше да ме изпревари. Но сега аз държах ключа към проблема, а той още се оплиташе в търсене на връзката между убийството на Маджи и другите две странни събития.

Премисляйки го отново, бях сигурен, че Нета по някакъв начин е замесена в грабежа на Аленби. фактът, че пръстен от неговата колекция беше скрит в нейната кутия крем беше подозрителен, но като добавим и факта, че сестра ѝ живееше близко до ограбената вила и че Джак Брадли ме наблюдаваше като ястреб, я обвързваше с този обир без всякакво съмнение.

А Лугерът, който намерих скрит в роклята ѝ? Дали Коридън го е проверил? Дали е разкрил, че с този Лугер е убит Джакоби? Нищо не ми казва. И изобщо Лугерът има ли нещо общо със случая? Това трябваше да откроя, и то много бързо.

А къде е мястото на фалшивите полици за пет хиляди лири? Дали Франки е търсил пистолета и тези полици, когато ме нападна? Ако го търси наистина и ако това е оръжието, с което е убит Джакоби, значи ли, че то принадлежи на Джак Брадли и че той е убил Джакоби?

Запалих си цигара и закрачих из стаята. Сигурен бях, че се приближавам към решението на тази загадка, но се нуждаех от още малко информация.

Дали да кажа на Коридън какво съм открил? Това беше нещо, което ме притесняваше. С фактите, с които разполагах, той би могъл да изясни цялата работа за няколко дни, докато аз да се лутам седмици наред и да не стигна до никъде. Знаех, че трябва веднага да му се обадя и да му кажа за Джакоби. Това щеше да е ясна следа, която би отприщила случая. Аз дори отидох до телефона, но така и не се обадох.

Заради начина, по който се отнасяше с мен исках да се справя без него. Щях да бъда най-удовлетворен, ако разреша случая, отида в офиса

му и му разкажа какво е станало.

Поколебах се известно време и после реших да си дам още седем дни и ако не стигна до никакво разрешение, то тогава ще му предам фактите и да се справя както намери за добре.

След това решение аз си легнах, загасих лампата и стоях буден най-малко три минути, борейки се със съвестта си.

Глава дванадесета

Малко след единадесет на следващата сутрин се обадих на мистър Мериуедър. Заварих го седнал зад бюрото си, абсолютно неангажиран, въпреки че се опита безуспешно да изглежда дълбоко замислен в момента, в който ме видя.

– Здравей – казах аз, дръпнах един стол и седнах. – Някакви вести от Литълджонс?

– Да, имам – изрече той, оправя вратовръзката си и се поизправи на стола. – Чухме се тази сутрин. Той е добър – хваща се за работа веднага.

– Затова му се плаща, нали? – попитах и извадих кутията си цигари. Търкулнах една по бюрото му. Той я хвана и я запали. – Какво има за казване?

– Да, едно нещо – каза Мериуедър и се пипна по червения си нос. – Доста любопитно, м-м, да, доста интересно. Надявам се и ти така ще решиш. Изглежда, тази жена, мисис Брамби, е сестра на Джордж Джакоби, крадецът на бижута, който беше толкова мистериозно убит преди месец и нещо. Сигурно си чул за историята. Интересува ли те това? – той ме погледна въпросително.

Не му позволих да разбере, че съм повече от заинтересуван.

– Може би – казах нехайно. – Както и да е, всякаква информация по случая ще ми е от полза. Нещо друго?

– Литълджонс е прекарал нощта, наблюдавайки къщата. След полунощ е пристигнала една кола и някакъв мъж е прекарал два часа с мисис Брамби. – Мериуедър взе лист хартия и погледна бележките си, – Колата е била Бентли – в черно и жълто. Мъжът – висок, добре сложен, як, но Литълджонс не е успял да види лицето му. Било е доста тъмно – добави извинително.

Поклатих глава и попитах:

– Записал ли е номерът на колата?

– Естествено, аз вече го проверих, но няма такъв. Явно е фалшив.

– Добре, това не е зле като за начало – доволно казах. – Няма да е загубено време и пари на вятъра Литълджонс да остане там – продължих и разказах на Мериуедър, че видях мисис Брамби в Блу Клуб. – Предай това и на Литълджонс. Може да му помогне. И му кажи да следи шофьорът на Бентлито. Някаква следа от момиче в къщата?

– Не. Литълджонс възнамерява да влезе вътре под някакъв

претекст. Среждали са се често с мисис Брамби в селото и той иска тя да го познава, преди да отиде при нея. Знае си работата, уверявам те.

– Добре – казах и се надигнах. – Ще държим връзка. Ако се появи нещо ново, обади ми се.

Мериуедър обеща и аз се качих на асансьора и слязох долу.

Всичко това обясняваше коя е мисис Брамби и нейните посещения в Блу Клуб. Парчетата от мозайката се нареждаха по-бързо отколкото предполагах. Особено показателни са последните двадесет и четири часа.

Стоях на тротоара и се оглеждах за такси. Една кола изскочи от ъгъла, приближи се скорострелно и заби спирачки. За миг се шашардих ; беше раздрънканият Стандарт.

Караше Франки, с нахлузена над носа омазнена шапка и цигара в устата. Погледна ме с крайчеца на очите със студено и гадно излъчване, което аз никак не харесах.

– Брадли те вика – каза с дрезгав глас. – Влизай отзад и то по-бързо.

Аз се отърсих от изненадата.

– Гледаш прекалено много гангстерски филми, момченце – казах. – Ако Брадли иска да ме види, да ми се обади някоя вечер в Савой. Ще се постарая да съм свободен.

– Скачай отзад – меко повтори Франки. – И не говори толкова много. Ще си сториш добро, ако влезеш, без да вдигаш много шум.

Премислих предложението. Може да си струва да чуя какво ще каже Брадли. Нямах никаква работа и бях любопитен да се срещна с Брадли отново.

– Добре, идвам – отворих вратата на колата. – За какво иска да ме види?

Франки се зае с работата си, подпали колата толкова рязко, че аз се катурнах на седалката по гръб. Обещах си, че ще му извия ушите на това хлапе при удобен случай и зададох въпроса си пак.

– Сам ще разбереш – отвърна Франки с цигара в уста.

Реших, че се мисли за наистина голяма работа и се възхищава от способностите си да шофира. Караше с тридесет мили в час по натоварените пътища, жонглирайки между колите и минавайки на сантиметри от тях.

– Как ти се стори оня номер, който ти погодих? – го запитах любезно. – Не беше достатъчно умен, а?

Извади цигарата от устата си, хвърли я през прозореца и не каза нищо.

– И следващият път, когато се опиташ да ме удариш с щанга, ще те хвана за тъничкия врат и ще го завържа на възел – продължих не толкова любезно.

– Следващият път ще те направя на пух и прах – отговори той. – Ще свърша по-добра работа. – Звучеше, сякаш си вярваше.

Стигнахме до Бутън Мюс, после казах:

– Е, благодаря за возенето, малкият. Жалко, че не са те научили на нещо по-добро освен да караш кола в твоето напредничаво училище.

Той ме погледна с подигравателна усмивка.

– На доста работи са ме научили – каза на път за клуба. – Айде, няма да се мотам цял ден с такъв... като теб.

Аз го настигнах и го сграбчих за врата. Той се заизкълчва, дръпна се силно и ме наруга. Въобще не се забави отговорът му. Цапна ме с юмрук по брадата. Аз отстъпих назад, за да не падна и отнесох доста удари. Беше като репетирано от футбола, но поради късните нощи, физическата му умора и недохранването не беше як като желязо. Ударите му ме притесниха не повече от плющени на книжна торба.

Забих юмука си отстрани във врата му, само за да му покажа какво значи истински удар. Той се залюля, свлече се на колене, закашля и разтърси глава.

– Голяма работа си! – подиграх се аз.

Той се хвърли към мен като самолет от катапулта, като ме цапардоса в колената. Аз се отдръпнах и го хванах за врата. Беше мой ред. Размаха ръце да ме удари където стигне, но аз си бях добре обучен. Завъртях го, повдигнах го малко, хванах дясната си китка с лявата ръка и го тряснах с крака си.

Притиснах го с дясното си рамо и цялата сила на ръцете си. Той се озова на тротоара по задник. Цялото му лице беше в синини.

Малко поотпуснах. Забих го три-четири пъти по мутрата, сложих ръка на носа му и натиснах. После го пуснах.

Той седна на тротоара, кръв течеше от носа му, лицето му беше с цвят на сурово месо, хриптеше. Може би това бяха най-ужасните две минути, които е преживял. Очите му се напълниха със сълзи. Закри с ръкава лицето си и захълца; просто едно малко хлапе, което се имаше за мъжкар.

Хванах го за яката и го изправих на крака.

– Хайде, Дилинджър – казах аз. – Нека видим Брадли сега и не ми показвай повече тези гангстерски номера. Можеш и без тях.

Той тръгна напред, клатейки се леко и с мръсна кърпичка на носа

си. Не се обърна назад, но по стойката на рамената му познах, че е полу-дъл от гняв и омраза. Реших да държа под око това хлапе в бъдеще. Можеше да се опита да ме наръга с нож следващият път, когато се срещнем.

Добра се до една врата в края на коридора, отвори я и влезе.

Аз го последвах и се озовах в просторна, луксозно обзаведена стая. Имаше вградено в стената място до прозореца и черен сейф. Имаше няколко шкафа, малък бар, и обичайното голямо и тежко бюро с обичайния стол от естествена кожа зад него.

Един мъж, облечен с костюм гледаше през прозореца, с доста дълга и гъста просребрена коса. Обърна се. Гонеше петдесетте, а лицето му беше чаровно по мрачен начин.

Очите му бяха почти сиви, враждебни.

Сега си го спомних. Джак Брадли. Бях го виждал само два пъти и то преди две години най-малко. Стори ми се остарял оттогава.

– Здравей, Хармас – каза той и после съзря Франки. – Какво, по дяволите правиш тук? – се развика. – Кървиш върху килима ми!

– Вината е моя – казах аз и си запалих цигара. – Момчето ти ме нервира. Мислех, че е мъжкар. Поборичкахме се малко да видим кой е по-добър. Оказа се, че не го бива изобщо.

Устата на Франки се разтрепера. Каза три думи; едната – страшно цинична. Гласът му не беше силен, но пълен с гняв.

Брадли пристъпи напред и зафуча:

– Махай се веднага оттук. – И Франки излезе.

Придърпах си един стол и седнах.

– Гледай това момче – рекох. – Има нужда от майчинска грижа.

– Остави го на мира – каза Брадли с леден поглед. – За теб искам да си поговорим.

– Чудесно. Обичам това. Откъде да започна? Искаш ли да чуеш как откраднах Библията като малък?

Брадли се наведе и отсече:

– Франки може да не струва, но не и аз. По-добре не го забравяй.

– Изплаши ме, че чак се подмокрех. Може ли да отида в ъгъла и да поплача?

– Предупреждавам те – каза той и седна зад бюрото. – Ти ставаш все по-нахален, приятелю. Изпратих да те доведат, защото сметнах, че малък разговор ще изясни отношенията ни и те съветвам да не предаваш това на Коридън. Няма да е здравословно.

– Няма нужда да се притесняваш за Коридън – казах аз. – Не сме

партньори вече. Какво те гложди?

Той се присегна за пура от една сребърна кутия върху бюрото, ?на-тъпка? я и запали. Хвърли кибрита и дръпна два-три пъти, преди да продължи да говори. Не бързаше. Но това не ме смущаваше. Аз също не бързах.

– Аз не харесвам американските нахални вестникари – рече той. – Те ме разстройват.

– Да не би да ми предлагаш да изоставя работата си в Щатската Асоциация. Съмнявам се да изгърват малко от съня си, но пък кой знае – захилих се аз.

– Завираш си носа в нещо, което не е твоя работа – спокойно продължи. – Предлагам ти да спреш.

– Няма вреда от предложения – казах весело. – Какво точно имаш предвид под „нещо“?

– Няма защо да се задълбочаваме – очите му станаха студени и ядосани. – Наясно си какво имам предвид. Сериозно говоря. Съветвам те да се върнеш в страната си. Утре има полет до там. Няма да е зле, ако се качиш на него.

Тръснах глава и казах:

– Имам много работа точно в тази страна. Съжалявам, но не мога да те послушам. Това ли е всичко, за което искаше да ме видиш?

Той изучаваше пурата си за известно време, после рече:

– Предупреждавам те, Хармас. Ако не се разкараш от тази работа, ще получиш добър урок. Знаем какви сте, вие, журналистите. Хващате се за нещо и дълго трябва да ви убеждават да се откажете. Разполагам с всички методи за това, но не съм нетърпелив да ги използвам. Сметнах, че ако ти намекна, ще си достатъчно умен и ще си гледаш другата работа.

Загасих си фаса в пепелника на бюрото му и застанах прав.

– Виж какво, Брадли – казах, като се наведох над бюрото. – Слушах разгорещената ти реч, само защото исках да разбера докъде ще стигнеш. Ти и стотиците други дебели, гадни плъхове, които натрупахте пари през войната като продавахте отвратителен ликьор на американските войници и се тъпчехте с храна от черния пазар, не струвате и пукната пара в моята страна. Бях наоколо и се срещнах с много силни мъже, не лигльовци като теб, ами които наистина бяха и смели. Заплашван съм и преди и знам, че тези, които размахват юмруци пред лицето ми са свършили в хубави студени кутии или вече наторяват земята. Не ме е страх от теб, нито от твоя нищожен Франки. Аз съм след теб и ще дишам във

врата ти докато не получа удовлетворението да видя как ще изберат въжето ти за бесилото. Покажи ми колко си силен и аз ще ти покажа. И дръж Франки далеч от мен. Той е прекалено млад за такъв търкал. Но само да се опита да ме докосне, ще облепя стена с него, а после и друга с теб.

Брадли ме изчака да свърша. По лицето му изби лека руменина и пръстите му барабаняха по бюрото. Иначе беше спокоен.

– Добре, Хармас – повдигна рамена. – Щом така го чувстваш. Не забравяй само, че съм те предупредил.

Аз се захилих.

– Няма да забравя – казах. – Но ще трябва да ми намериш по-добро решение от това на Маджи Кенит.

Лицето му се напрегна.

– Не разбирам за какво говориш. Никога не съм чувал за Маджи Кенит. Можеш да си вървиш и да останеш отвън. Този клуб е затворен вече за теб. И последвай съвета ми – гледай си работата, иначе ще се почувстваш зле.

– Пфу! – изсумтях аз и си тръгнах.

Глава тринадесета

По пътя от Министерството на културата и планирането, откъдето събрах материали за третата си статия, връхлетях на Коридън.

Видях го да бърза по оживения тротоар, с кисел, заплашителен поглед и стисната уста.

– Здравей, сърдитко – казах аз и закрачих до него. – Изглеждаш жизнен като националния дълг.

Той ме огледа и продължи по пътя си.

– Никога не съм срещал такъв човек – каза и забърза с дългите си крака, като че искаше да се отърве от мен. – Ти си като хищник. Когато нещо се случва и се обърква, винаги се появяваш.

Краката ми бяха дълги колкото неговите, така че лесно вървах в крачка с него.

– Какво лошо този път? – бодро запитах. – Някой да е хвърлил топа?

– Никой не е хвърлил топа – ми отговори студено. – Ако не знаеш, онзи проклет Джулиъс Коул е офейкал. Покачил се на прозореца на спалнята си и се спуснал по въже, докато аз се опитвах да влезна вътре.

– Не го обвинявам – рекох. – Не и след смъртта на Маджи Кенит. Предполагам е помислил, че същото може и него да сполети. Някаква идея къде е отишъл?

– Не, но ще го намерим. Искам да го разпитам и вдигнах на крак цялата полиция в страната. Търсенето няма да продължи дълго, но е пилеене на обществени пари.

– Не се впрягай за това. Има много други неща, за които да се притесняваш. Най-добре ще е, ако го намерите жив.

– Надявам се да престанеш да драматизираш нещата – промърмори Коридън. – Представяш картината доста по-лоша отколкото е всъщност.

– Съмнявам се – повдигнах рамена. – Между другото, какво става със случая Джакоби?

Той се препъна и ми хвърли мълниеносен поглед. – Какво знаеш ти за това? – попита като забави крачка.

– О, следях твоето забележително изкачване към славата и победата – развеселено му отговорих. – Преди два месеца лицето и името ти бяха във всеки вестник във връзка със случая Джакоби, Намери ли вече липсващата плячка?

Той разтърси глава и сърдито каза:

– Има достатъчно време докато се появи! Какво те накара да споменеш Джакоби?

– О, консултирах се пак със звездите. Мислех, че е малко необичайно част от тази плячка да е скрита в крема на Нета. А също така се чудя защо не ми спомена, че това е свързано с такова сензационно събитие.

Коридън мрачно се усмихна:

– Не ти казвам всичко. Ти изглеждаш способен да откриваш сам доста неща.

– Значи така. Ще се изненадаш да научиш колко още съм открил.

– Като какво, например?

– Аз също не ти казвам всичко. Скоро някой ден ще те просветя в моите тайни и двамата добре ще си побъбрим.

Той нетърпеливо махна с ръка и се огледа за такси.

– Минавало ли ти е през ума, че аферата Джакоби има общо с Нета Скот и Маджи Кенит? – попитах точно когато едно такси спря пред нас.

– Аз винаги търся връзка между всички мои случаи – сухо рече Коридън и се качи в таксито. – Ще се видим, Хармас. Можеш спокойно да оставиш нещата в сигурни ръце. Ти може да не смяташ така, но те са изключително способни.

– Нека си остане между теб и мен – казах аз. – Някои хора не биха повярвали на думите ти.

Гледах го как се отдалечава, подсмивах се и се запътих към Савой. Значи Джулиъс Коул беше потънал в дън земя. Не бих се изненадал, ако кажат, че са го намерили в някоя канавка с краката нагоре.

Влязох в Савой, проверих дали има съобщения за мен. Да, Кристел се беше обаждала и ми предлагаше да пийнем по един джин тази вечер, беше оставила телефонен номер, на който да я потърся.

Щом се качих в стаята си, веднага ѝ позвъних. Тя вдигна от другата страна.

– Здравей, обажда се твоята американска любов от Савой – казах аз. – Получих съобщението ти и смятам, че предложението ти е фантастично. Къде ще се срещнем и кога?

– Ела да ме вземеш от нас – отговори и ми продиктува адрес на Хертфорд Стрийт.

– Не каза ли, че живееш с баща си?

– О, майтапих се, както и ти – закиска се и затвори.

Пристигнах в апартаментата ѝ малко след седем. Беше над магазин за антики и след като се изкачих по стълбите, се озовах в малко антре,

приспособено като за кухня.

Кристел подаде русата си глава от една врата и ми изпрати целувка.

– Влез вътре – каза и посочи с гола ръка друга врата. – Ще дойда след две минутки.

– Доста дълго е да чакам – казах. – Влизам при теб.

Тя бързо затвори вратата и каза през нея, че е само по бельо и не посреща джентълмените така.

– Кой ти каза, че аз съм джентълмен? – попитах и затропах по вратата. – Такава грешка носи на момичетата само неприятности.

Беше превъртяла ключа отвътре и аз чувах нейния смях.

– Отивай в хола и се дръж прилично – изкомандва тя.

– Добре – й отговорих, влязох в стаята и се настаних на един диван. Хубаво беше. Уютно, светло, пълно с цветя.

В такава стая един мъж и една девойка биха си прекарвали страхотно.

До мен на масичката имаше бутилка уиски, джин, вермут, сифон за сода и шейкър.

Забърках две мартинита, запалих си цигара и зачаках търпеливо.

Кристел се появи след малко, облечена в червена домашна роба и бели пантофи и израз на очакване беше изписано на лицето ѝ.

– Ето ме и мен – тя седна до мен. Погали ръката ми и се усмихна загадъчно.

Помислих си, че е доста сексапилна, подадох ѝ мартинито и надигнах моята чаша.

– Нека фигурата ти никога не се измени – казах аз и отпих от мартинито си. Беше добро. – Значи историята за баща ти е била измислица?

– Не точно. Имам баща и той действително се занимава с тия неща, но се отказах да живея с него. Просто не можех да го понасям, както и той мен. Винаги казвам на приятелите си, че живея с него. Това ми спестява доста неприятности, ако те поискат да дойдат у дома.

– Как така аз съм поканен в твоето гнездо? – с усмивка я попитах.

Тя премига към мен:

– Е, ако трябва да знаеш, аз кроя планове за теб.

– Майка ми казва, че никое добро момиче не би кроило планове за мен.

– Но кой казва, че съм добро момиче? – тя се обърна, остави чашата си и ме прегърна около врата.

Поведението ни беше доста интимно следващите няколко минути, после аз се освободих от ръцете ѝ, и я отдръпнах от мен.

– Нали помниш „световните новини“? – казах.

– Ще ги преодолея. Нека да си изкараме наистина хубаво. – Тя положи глава на рамото ми и притегли ръката ми към себе си.

– След малко – обещах. – Но недей да прибързваш. Исках да ти кажа, че видях Бродли тази сутрин. По някаква или друга причина той не ме харесва. Не ме допуска повече в Блу Клуб.

Тя се поизправи, очите ѝ бяха пълни с негодувание.

– Защо?

Дръпнах я да седне и да облегне главата си на рамото ми пак.

– Мисли си, че съм много нахален – казах аз. – Но не ми пука, а ти защо се притесняваш?

– Не знам дали искам да отида в клуба пак, щом той така се отнася към теб – каза сърдито. – Друго не знам какво мога да направя. Ти не си мислил да ме пазиш, нали? Винаги съм мечтала да бъда защитавана.

– Аз не вярвам в това. Мисля, че жените трябва да се пазят сами.

– О, ти пак се шегуваш – тя потупа коляното ми. – Но сериозно, не искаш ли да ме пазиш?

– Мразя това – отегчително ѝ отговорих. – Едва успявам да пазя себе си.

Тя въздъхна:

– Добре тогава. Явно никога нямам късмет. Ще отида в клуба тази вечер. Има пиле в хладилника. Хайде да го хапнем и да прекараме вечерта заедно.

– Звучи великолепно.

Тя стана и каза:

– Ти стой тук и мирувай. Аз ще приготвя вечерята.

Това ми хареса. Кротувах си. Напълних чашата си, запалих цигара и се отпуснах. Приятно беше да я гледа човек как се движи из стаята. Изведнъж реших, че няма да е зле да я задържа.

– Кажи ми, сладурче, отваря ли си очите и ушите в клуба?

– О, да. Но нали не знам какво да слушам. Ще ти кажа нещо. – Тя спря да слага масата и се обърна към мен. – Бях в клуба днес следобед и един странен мъж дойде да пита за Бродли. Малко ми напомняше на приятеля на Нета – за оня, с Бенглито.

– Продължавай – насърчих я, доста заинтригуван.

– Не знам дали е същият мъж, но беше с неговия ръст, и като че ли имаше нещо познато. Беше висок и едър, и светъл. Помислих си, че ми прилича на педераст.

– Имаше ли навик да клати постоянно глава? Забеляза ли? И много

късо ли беше подстриган?

Тя кимна:

– Познаваш ли го?

– Май е моят приятел Джулиъс Коул. Какво стана?

– Ами Брамбли излезе от офиса си, погледна го и каза: „Какво правиш тук?“ Мъжът отговори: „Трябва да поговорим, Джак. Много е важно.“ Брамбли като че ли се ядоса, после го вкара в офиса си. Естествено нищо не чух повече.

Загасих цигарата и веднага извадих друга.

– Помисли внимателно. Нещо случи ли се след това?

– Видях Франки да влиза в офиса също и после излезе и отиде в гаража. Чух да казва на Сам, че заминава веднага за провинцията. Беше побеснял. Това е всичко, което си спомням.

– Достатъчно е – отидох до телефона, намерих домашния номер на Мериуедър и позвъних. Той вдигна.

– Хармас се обажда. Можеш ли да се свържеш с Литълджонс веднага и да го предупредиш, че един човек пътува към Лейкхам?

Мериуедър каза, че може. Беше изненадан. Поиска описание на тоя и аз му дадох точна представа за Джулиъс Коул.

– Сигурно ще кара Стандарт 14 – допълних и номера на автомобилата. – Кажи на Литълджонс да не го изпуска от поглед, дори ако трябва да остави мисис Брамбли. Коул е важен. Предполагам, че ще отиде при мисис Брамбли. Ще му предадеш ли това незабавно?

Мериуедър обеща и затвори телефона.

Кристел слушаше всичко с разширени от изненада очи!

– Тръпки ме побиват, когато чувам как говориш по бизнес неща – отрони тя. – Като че съм във филм с Хъмфри Богарт.

– Нали помниш какво стори Богарт на Бакол? – попитах аз, като се приближавах към нея и й правех физиономии.

– Май си спомням, че нещо не съвсем учтиво? – каза и отстъпи бързо.

Аз я грабнах, направих същото, което Богарт на Бакол и я попитах дали й харесва.

– Бях забравила как е – въздъхна, държейки ме силно притиснат към нея. – Още!

Изведнъж се сетих за нещо.

– Кажи ми, скъпа, срещала ли си някого на име Джакоби в Клуба?

– Имаш предвид онзи, когото убиха? О, не, не съм го виждала, но познавам жена му, Селма. Тя беше също момиче от клуба преди да се

омъжи. Беше сладурана и луда по Джордж. Не съм я виждала, откакто го убиха. Не знам къде живее. Искях да я видя, защото знам колко е съкрушена след загубата на Джордж, въпреки че май не е бил стока както чух.

– Селма Джакоби – повторих замислено. – Сигурно и тя е в играта.

Кристел стегна прегръдката си около врата ми.

– Може ли да забравим за всичко това за малко? – проплака. – Не вярвам да те е грижа за мен ни най-малко! Всичко, което те интересува са твоите стари ужасни загадки.

– Не през цялото време обаче.

– Нека да се забавяваме сега, веднага? – помоли тя.

И ние добре се позабавлявахме.

Глава четиринадесета

Чакаха ме, когато излязох от апартамента на Кристел. Бях си го изпросил. Трябваше да съм нашрек след предупреждението на Брадли, но изтощителните часове с Кристел ме бяха опиянили и аз се озовах на тъмната улица без капка подозрение какво ме очаква.

Стана толкова бързо, че само издадох сподавен вик преди нещо да се стовари върху главата ми и да ми причернее.

Дойдох в съзнание на пода на кола, която се движеше с бясна скорост, ужасно смърдящ килим над главата ми и нечии тежки крака върху гърдите ми. Главата ме цепеше и килима заплашваше да ме задуши.

Лежах тихо, опитвайки се да разбере какво се е случило. Предположих, че това е идея на Брадли да ми даде урок да си гледам работата. Хич не бях радостен и се чудех къде ли ме водят и дали ще ми прережат гърлото. Внимателно размърдах ръце. Не бяха вързани, както и краката ми. Вероятно този който ме беше тряснал по главата, беше подценил коравия ми череп.

Двата крака се повдигнаха, и после пак тупнаха върху ми.

– Тоя кротува, а? – един глас каза.

– Дано не си го фраснал много силно, Джо – каза друг.

– Ъ, не – обади се Джо. – Погалих го само с юмука по тиквата. Ей с'а ще се оправи, кат му дръпна ушите.

Аз се намръщих. Да ми дърпат ушите не беше най-приятното изживяване.

– Трябваше да сме там до с'а – вторият глас измуча, – Ей, Берт, колко има още?

– Стигнахме – каза първият. – Тук е добре, к'во мислите?

– Ами, да. – Джо беше.

Колата намали, раздруса се явно по неравен път и спря.

– К'во хубаво тихо място, никой да не ни се меси – отбеляза Берт.

Трима, преброих. Пак добре, че не четирима. Лежах тихо и чаках.

Обувки ме натиснаха; вратите на колата се отвориха; стъпки се чува по пръстта.

– Изкарай го и внимавай да не'земе да шмекерува – каза Берт. – Айде, Джо, дръж го. Тед и аз ще седим тук да не стане нещо.

– Дано да стане – отвърна Джо. – Не ша да го тряскам просто ей тъй.

Започвах да харесвам Джо. Другите двама се захилиха.

– Добре го даваш. – Берт изръмжа. – Аз не съм толкова мек, нито пък Тед. А Тед?

– О, чакам да му разбия главата – каза Тед весело. – Не съм пра'ил упражнения от две седмици.

Някой ме сграбчи за глезените. Издърпа ме от колата. Ударих си раменете в нещо, но успях да опазя главата си като ме строполиха на земята. Закаках тихо някой да свали чергата.

– Сигурен ли си, че не го фрасна силно. Много е тихичък – беше Тед.

– Но не за дълго, приятелю – отвърна Джо – Я да го видим.

Свлякоха покривалото. Усетих студения въздух по лицето си. Лекичко погледнах през клепачи. Мярнах три масивни фигури, надвесени над мен, звезди и тъмно небе, наоколо дървета и храсти. Стори ми се нещо познато.

– Я дай светлина, Тед – изгруктя Джо. – Да можем да го видим. .

Напрегнах мускулите си.

Мъждукащата светлинка от клечка кибрит очерта широко, грубо лице. Изглеждаше като великан. Устата му приличаше като муцуна на котарак след вечеря с омари. Той коленичи над мен и ме хвана за брадата с железните си пръсти. Не посмях да чакам повече. Повдигнах колената си и се завъртях, прицелих се с крака и успях да го ритна в гърдите. Беше като удар в тухлена стена.

С вой на ярост и изненада, той се отдръпна назад.

Една от другите масивни фигури се появи над мен. Той подскочи високо нагоре и приземи краката си първи – стар, ефектен атлетически скок, който изглежда лесен, но съвсем не е. Имах част от секундата да се отдръпна. Успях, забих жесток юмрук в главата му в момента, когато се приземи на половин крачка от мен. Май черепът му беше от камък, защото почувствах изтръпване в ръката си.

Бях на крака. Третият се втурна към мен. Той ме хвана за рамото и така ме завъртя, че ме хвърли назад. Аз се задържах, подготвих се за съкрушителен удар и с все сила бръкнах в лявото му око.

Въобще не чаках да разбера ефекта, а си плюх на петите и изхвърчах по тревата.

Освен трева като тепсия, някое и друго дърво или храст, нямаше къде да се скрия. Изглежда, единственият ми шанс беше да бягам. Присвих лакти към себе си, летях по тревата, надявайки се, че съм в по-добро положение от тях.

Диви викове и кръсци се разнасяха зад мен, после тишина. Аз бягах, докато не чух да запалват колата, и тогава чак погледнах през рамо.

Въпреки че тревата беше гъста, бе напълно възможно да се кара по нея кола. Знаех, че след минути те ще ме настигнат.

Аз забавих темпото, но продължих да се движа. Не исках да остана без дъх, когато ме настигнат, но не бях нетърпелив да се сграбчим пак. Бягството ми не ми се струваше вероятно. Може би нямаше да ме убият, но щяха да ме пребият. Помислих за Брадли, който чака тия кучета да се върнат и да разкажат какво са ми сторили и взех да го псувам.

Колата беше само на няколко ярда вече. Джо и Тед висяха на вратите, и когато ме стигнаха, скочиха и се нахвърлиха към мен.

Аз заблудих Джо и затичах в обратна посока. Тед летеше след мен. Аз се забавих и изведнъж се проснах по очи на земята. Тед се препъна в мен и заби глава в тревата. Преди Джо да ме приближи, аз побягнах отново, но Берт беше ме пресрещнал с колата и се оказах заклещен между нея и Джо.

Завъртях се и чаках Джо да дойде до мен, който размахваше и переше ръце. Аз се наведох да избегна удара, после успях да го мелна по носа и той отстъпи назад.

Но не можех да ги разигравам вечно. Накрая щяха да ме хванат, и аз ще съм толкова скапан, че ще разчитам тогава на тяхната милост. Аз се измъкнах покрай Берт, който тежко се приближаваше към мен, побягнах към едно дърво и се опрях на него.

Имах време да огледам околността. Не се виждаше ни къща, ни някаква сграда, нито пък светлини на път. Мястото беше пусто и отдалечено като Ъелската планина.

Тримата се наредиха, тръгнаха към мен и спряха.

Само като си помислих, реших че умирацията би била пощастлив. Размахах юмруци да им покажа, че няма да им се дам лесно и зачаках.

Берт и Тед застанаха от двете ми страни, Джо – посредата.

– Сега, проклет идиот – каза Джо, приближавайки се. – Сега ще те пребием и после ти ще се махнеш от тая страна, а? Ако не щеш, пак ще те бием. И ще продължаваме докато не се чупиш.

– Схванах – отговорих. – Но не ме обвинявайте, ако пострадате. Обикновено не се бия с такива под моята категория. Не е моя стил.

Джо се задави от смях.

– О, туй е вече прекалено. Знаем как да се пазим, копеле. Май ти ще си тоя, дете ще пострада.

Почувствах, че не греша много.

– Айде, сплескай го, Джо. – Тед го пришпори. – Като ти свършиш, аз ще се заема с него.

– Няма да остане много за теб, като го почна – каза Джо и сви юмруци.

– Нямам нищо против – изгрухтя Тед. – Само малко ми остави.

Джо се замъкна тромаво към мен, кръглата му глава беше наведена и зъбите му се оголиха. Беше чаровен като горила, но дважд по-опасен.

Чаках го до дървото, доволен че луната е зад гърба ми.

Той продължи напред, тежките му крака се тътреха по тревата, като правеха хръс-хръс. Не знаеше какво щях да предприема, не знаеше дали щях да го ударя или не. Не рискуваше изобщо.

– Хайде, че загубихме цяла нощ – извика Тед нетърпеливо. – Искам да си ходя, ако ти не щеш.

– Не го насилвай – казах аз, като изведнъж размахах ръце към Джо, който взе да ругае и отстъпи назад, после се доближи и запрати юмука си към главата ми. Здравно ме халоса, но аз го забих в ребрата, и с дясно кроше се премерих в челюстта му. Той отскочи назад, ревейки, после пак дойде към мен. Съкрушителен удар просвистя покрай главата ми и ме ожули по ухото. Аз отпуснах дясната си ръка към гърлото му, съборих го и го проснах на земята.

Отдръпнах се към дървото и погледнах Тед.

– Ти си следващият, малкия. Ще се държа с теб по същия начин, без да се старая да те пазя, без да чакам – казах.

Тед и Берт подхванаха Джо и двамата се втурнаха към мен.

Май ударих някой от тия боклуци, Берт по носа, обаче Тед така ме фрасна по главата, че кръвта ми замръзна. Берт полетя към мен с крясък и заби големите си юмруци в тялото ми. Бяха добри удари. Сякаш Тауър Бридж се стовари върху ми. Аз се отскубнах, прецених и тряснах две леви по муцуната му. Тед ми удари едно дясно кроше, аз отвърнах с ляво. После изведнъж нещо експлоадира в главата ми и аз се строполих.

Осъзнах се след миг. Лежах на тревата, някой ме млатеше жестоко по ребрата. Търкулнах се, опитах да се изправа, но един юмрук ме просна отново.

Чух Джо да вика злобно:

– Ще го пречукам тоя.

Зърнах го да тича към мен, скочи във въздуха, аз се завъртях и го хванах за крака. Искаше да се отскубне, но аз стисках здраво. Дръпнах го, извих крака му и го натиснах с цялата си тежест. С удовлетворение

чух как костта му изпращя. Джо зави от болка, после някой ме сграбчи за косата и юмрук като парче желязо се заби в брадата ми. Усетих как ме вдигат и след миг се приземих на земята, останал без дъх.

Бях вече полудял от ярост и се преборих да се изправя, но не намерих никакви сили. Бях по очи. Невероятна тежест се строполи отгоре ми. Макар да знаех какво ще последва, нищо не можех да направя, за да ги спра. Не можех вече да се защитя.

Те ме биха методично. Един ме издърпа за краката и ме държа изправен, докато друг ме налагаше по лицето и гърдите с юмруци. Превърнаха ме в боксова круша. Когато единият се измори, започна другият. Стори ми се, че това продължи цяла вечност. Нищо не можех да сторя, освен да търпя. И аз изтърпах.

Най-сетне свършиха. Оставиха ме да лежа по гръб с кървящи очи и смазано тяло. Усетих слаба болка. После щеше да ме боли. Мярнах луната през подутите си очи и чувах като в мъгла.

Все още бях бесен и след няколко минути успях да се изправя на крака. Заклатих се като пияница и паднах пак. Ръката ми напипа голям гладък камък. Това ми даде кураж.

Влачейки се на ръце и крака, здраво стискайки камъка, аз запълзях напред, докато видях тримата на няколко ярда от мен.

Тед и Берт оказваха първа помощ на глезена на Джо. Хубаво ми стана да чуя псувните им, докато с дебелите си пръсти пипаха подутините си.

Аз се изправих на крака, залитнах назад, после седнах на тревата да събера сили. Станах и се запътих към тях. Трябваше ми малко време, все едно че вървях срещу силен вятър. Тед ме чу, като доближих на няколко крачки от тях и се извърна.

– О, кучият му син! – извика той. – Тоя път ще го размажа, кълна се.

Усетих, че не можех да продължа повече и го зачаках той да дойде. Той се довлачи и нагласи ръката си. Берт и Джо се обърнаха да гледат. Берт се хилеше, а Джо ме псуваше.

Тед застана пред мен.

– Сега, копеле – каза той. – Сега ще ти покажа как приспах Литъл Ерни на първия рунд. Щом искаш и на теб главата ти да изхвърчи от врата, тогава...

Аз събрах цялата сила, останала в мен и забих камъка в лицето му преди да успее да ме удари с ръката си.

Камъкът го улучи малко под дясното му око и разцепи бузата му до

кокал.

Той издаде изненадан вой, отстъпи, заклати се и падна. Кръв струеше по тревата.

Това беше почти всичко, което можех да направя. Счупих глезена на Джо и оставих белег на Тед доживотно. Жалко, че не успях да сторя повече на Берт, но не ми бяха останали сили дори да стоя изправен. Аз паднах, чух нетърпим крясък от Берт, който тичаше към мен.

Удари ме здраво по устата и аз се почувствах като изгаряща свещичка.

Глава петнадесета

Чух Кристел да казва:

– Може да е странно, че съм се омъжила за такава развалина, но поярвайте, той не винаги изглежда така. Когато се срещнахме за пръв път, беше направо чаровен.

Аз отворих очи, едва можех да виждам и се взрях в тавана. Миришеше на лекарства и цветя. Чувствах се като премазан от парен ваялък, но ми беше удобно в леглото.

Някакъв женски глас рече:

– Може да останете при него за малко, мисис Хармас. Той ще дойде в съзнание всеки момент, но моля да не го развълнувате.

– О, ние сме женени отдавна. Той не се вълнува, когато ме види, имам лош късмет.

Вратата се затвори и Кристел, хубавичка в бяла рокля и с бяла шапка, се появи пред погледа ми. Притегли един стол и се наведе да закачи чантата си на рамката на леглото.

Аз я достигнах и я щипнах. Тя силно изкрещя, скочи и се обърна.

– Аз се събудих – обяхих.

– О, скъпи, така ме изплаши – възкликна Кристел, плахо попипвайки мястото, където я ощипах. – И ти наистина не трябва да правиш такива неща. Много е грубо. – Тя взе ръката ми, погали я и ме загледа с пълни с обожание очи. – Толкова се притеснявах за теб, скъпи. Нямах си представа. Бях напълно обезумяла.

– Значи ставаме двама – казах аз и стиснах ръката ѝ. – И аз бях обезумял.

– О, Стиви, аз наистина те обичам – тя приклепна до мен и потри бузата си в ръката ми. – Какво се е случило с лицето ти? – тя зарони съзри.

Аз се размърдах и усетих как ме прерязва болка. Огледах стаята. Очевидно беше, че е частно отделение.

Отпуснах се с чувство на отвращение.

– Как попаднах тук? – запитах. – И как ме откри?

– Не трябва да се вълнуваш сега, скъпи – каза тя и пооправи възглавницата ми. – Много мил и досетлив човек ми се обади. Намерил те на Уимбълдън Комън, открил телефона ми в твоя портфейл, обади се и за линейка и така. Но, Стиви, какво се е случило? Кой ти причини това?

Погалих я с пръстите си.

– Сбих се – казах. – Някакви идиоти ме нападнаха и ето резултата.

– Но защо те нападнаха? – попита Кристел с широко отворени очи. – Ти си такъв добряк. Каза ли нещо, че да ги предизвикаш?

– Предполагам, че съм казал – казах аз, като реших, че е по-добре да не знае, че Бродли стои зад това. – Какво подочух да казваш нещо за мисис Хармас?

Тя изглеждаше объркана.

– О, скъпи, чу ли ме? – отговори. – Ами това беше единственият начин да влезна при теб. Не се сърдиш, нали? Винаги можем да се разведем, когато се оправим.

Помилвах я, опитах да се усмихна, но мускулите ми бяха вдървени.

– Няма проблеми – само казах. – Ако бях мъж за женене, не бих си и представил някоя друга, за която да искам да се ожения – но само ако бях такъв.

Тя поклати глава огорчено:

– Това ме убива – ако си бил такъв. Може би трябва да се ожениш за мен.

– Не ставай смешна – забързано смених темата. – Каж ми, откога съм тук?

– Два дни вече.

Раздвижих ръце и крака. След първоначалната, болките сега поутихваха.

– Добре, повече няма да стоя тук. Трябва да стана и да се махаме.

– Ти няма да направиш това – каза Кристел твърдо. – И дума да не става да излезеш оттук преди да си се оправил.

– Добре, добре. Можем да поспорим по-късно за това – казах аз. – Полицията знае ли за мен?

Тя кимна:

– Да, Болницата докладва за теб. Има един едър, тромав полицай, който стоеше тук до теб. Едва го отпратих и сега е отвън.

– Исква оплакване, предполагам. Може би трябва да го повикаш. Не трябва да карае Законът да ни чака, нали?

– Той ме притеснява. Май не повярва, че сме женени – каза Кристел неловко.

– Това показва, че е печено ченге, но аз ще го убедя. Каж ми да влезе, скъпа, и се навъртай наоколо. Правиш ми услуга така.

– Наистина ли? – лицето ѝ светна. – Толкова се радвам. Започвах да си мисля, че не съм добра за теб.

Аз я погалих.

– Извикай ченгето, сладка, или ще те замъкна в леглото си.

– Не е нужно да ме замъкваш – отговори ми тя и излезе.

Чух да приказват мъже, после влезе Коридън, следван от Кристел, която беше изплашена.

– Аз не повиках него – каза бързо тя. – Той беше отвън с другия.

Коридън се приближи и застана, вперил поглед в мен. Нелепа усмивка озари киселото му лице. За пръв път го виждах така щастлив.

– Е, добре, – каза той, потривайки ръце. – Те наистина са те направили на нищо, а?

Аз му се озъбих.

– Какво търсиш ти тук? – запитах раздразнено. – Ти си последният, когото бих искал да видя.

Той дръпна стол, седна и засия.

– Чух новините – започна той. – И не се съдържах да дойда да позлорадствам. Ти ми се подигра много пъти, сега е мой ред – беше изтъкан от щастие и радост. – Коя е младата дама?

Кристел ми правеше отчаяни знаци зад гърба му, но аз се направих, че не виждам.

– Тя ми се пада втора братовчедка – казах. – Може и да е трета. Така и никога не разбрах. Кристел, скъпа, този гушер е инспектор Коридън. Работи в Скотланд Ярд и знаеш какво имам предвид под „работи“.

Коридън загуби част от усмивката си.

– Последният път, когато я видях, – каза натъртено, – беше в стаята ти в Савой. Тогава се явяваше дъщерята на сервитьора.

– Но това не ѝ пречи да ми е втора или трета братовчедка – заключих аз и намигнах на Кристел, която изглеждаше объркана. – Не позволявай на Коридън да те разстройва. Без големите си зъби е наистина един стар мил добряк.

Усмивката застина на лицето му и той студено ме изгледа.

– Прекаляваш с шегите си, Хармас – каза грубо.

– Не се сърди, приятел. Не съм в състояние да бъда тормозен.

Кристел седна в ъгъла, скръсти ръце в скута си и се опита да изглежда почтена.

Коридън се наведе към мен и каза:

– Хайде да спрем с тези глупости. Кой те подреди така?

Въздъгнах и отпуснах глава.

– Раздразних един дребосък и той изгуби търпение – затворих очи.

Кристел се размърда, покашля и прочисти гърлото си. Коридън

изглежда, се ядоса.

– Виж какво, Хармас, така няма да го бъде. Забърка голяма каша и искаме да знаем какво стои зад всичко това.

– Казах ти – промърморих търпеливо. – Най-малко това си е мой проблем и аз ще се оправям. Няма да подам оплакване. Ще си платя разходите в болницата. Наистина не разбирам защо куп крака трябва да се изрсят тук и да ме разпитват кой, защо и кога.

Коридън тежко изпъшка и се поклати на стола.

– Бил си нападнат и имаш физически наранявания. Това е проблем на полицията. Твое задължение е да подадеш оплакване – възкликна той.

– Със сигурност няма да товаря полицията с работа – казах ядно. – Сам си го надробих, сам ще си го сърбам. Това е мой личен проблем и аз не желая ти или твоите хора да ми се навират. Тъй че забрави.

Коридън ме изучаваше за момент, после повдигна рамена.

– Добре – каза той – щом още страдаш от комплекса „да си оправя лодката сам“, няма какво повече да говорим. – Бутна стола си назад и стана. – Мисля, че те предупредих да стоиш настрана, нали? Изглежда и някой друг също те е предупредил. Ако има нещо общо с убийството на Маджи Кенит, трябва да ми кажеш или да си понесеш последствията.

– Ще си понеса последствията – казах пренебрежително.

Коридън изръмжа:

– Има ли или няма връзка с убийството на Кенит?

– Не бих могъл да зная. Грамадите, които ме биха не си оставиха имената и адресите.

– Значи сега са грамади?

– Точно така. Шегувах се за дребосъка. Познаваш ме: аз съм смел. Понесох повече отколкото, ако беше дребосък. Тия момчета бяха два пъти по-едри от Джо Луис. Дванадесет ми се навърлиха и аз се борих с тях два-три часа. И как само! Осем от тях ме молеха за милост. Други четири продължаваха да ме млатят. Обсадата на Сталинград нищо не струва.

Накрая аз спрях, защото Коридън ме погледна ужасно и излезе от стаята.

Кристел се втурна към мен.

– О, не трябваше да го дразниш така – каза тя шокирана.

– Може да ти докара неприятности.

Аз я хванах и я дръпнах към себе си.

– Не се тревожи, сладка моя – казах аз. – Той е достатъчно

безобиден, но е чешит.

– Не го харесвам – каза Кристел и облегна глава на рамото ми. Заболя ме, но болката си струваше. – Не ми харесва начина, по който ме гледа.

– И как точно те гледа?

– За това мога да кажа само на мама – ми отговори тя.

След няколко минути влезе една сестра. Кристел я чу, застана до прозореца, опитвайки се да изглежда спокойна, което не ѝ се отдаде много добре. Сестрата я отпрати навън, после премери пулса ми, намаза с нещо раните ми и каза да спя.

Странно наистина, но не се нуждаех от повече уговорки. И аз се събудих чак когато се заздравяваше. Чувствах се по-добре, станах от леглото и скован отидох до огледалото и огледах лицето си със странни чувства.

Наистина бях по-зле, отколкото си мислех. С две черни очи, носът ми беше червен и подут, две синини на бузите, дясното ми ухо – счулено. Гърдите и ръцете ми бяха посинели от рани. Тримата здравеняка добре си бяха свършили работата.

Върнах се до леглото си, отпуснах се и реших, че още не съм готов да отговоря на Брадли. След някой друг ден щях да изненадам този плъх.

Чух стъпки, последвани от чукане на вратата.

– Влез! – извиках аз.

Вратата се отвори и дребен на ръст, неугледен мъж влезе вътре. Аз се втренчих в него едва вярвайки на очите си. Беше Хенри Литълдджонс.

– За Бога – удивен извиках аз и се опитах да се надигна. – Какво те води насам?

– Добър вечер, мистър Хармас – каза плахо. Озърна се наоколо да остави шапката си, сложи я върху едни чекмеджета и пристъпи напред. – Наистина съжалявам, че сте в такова неприятно положение, сър – продължи той, явно шокиран от моята външност. – Надявам се, че бързо се възстановявате.

– Няма значение – казах нетърпеливо – аз съм добре. Седни. Чувствай се удобно. Мислех, че си в Лейкхам.

– И там бях, сър – той си дръпна стол и седна. Повдигна панталоните си да не се намачкат на колената, като потропваше с крака. – Поне до днес следобед.

Усетих, че не му е лесно и му предложих цигара.

– Не, благодаря, сър – тръсна глава. – Не пуша. Той ме погледна с

тъжните си очи и попипа мустака си.

– Има ли нещо ново? – зачудих се какво ще последва.

– Не точно, сър – рече той като барабанеше по колената си. – Не мисля, че сте се чули с мистър Мериуедър все още?

– Не, не съм – казах озадачен. – Нещо не е наред ли?

Литълджонс приглади посивялата си коса и изглеждаше смутен.

– Ами всъщност, сър, мистър Мериуедър се оттегля от Вашия случай.

– Защо, по дяволите? – аз се поизправих, но по-добре да не бях. – Защо?

– Вижте, сър, мистър Мериуедър си мислеше, че разследването ще е съвсем обикновено – обясни Литълджонс. – Ъ-ъ, паричната страна на въпроса го интересуваше и ъ-ъ, го съблазни, смея да кажа, но сега го заплашиха, е, добре де, той смята, че няма защо да продължава разследването.

– Той е заплашван? – аз наострих уши.

Литълджонс поклати тъжно глава и продължи:

– Ами, двама го посетиха вчера сутринта. Бяха грубияни и казаха ясно, че ако не спре веднага да работи за Вас ще му видят сметката, май точно така казаха.

Запалих цигара и се намръщих. Явно Бродли работеше извънредно.

– Значи Мериуедър е позволил на тия двамата да го уплашат?

– Те бяха невероятни грубияни – припряно каза Литълджонс, като че нетърпелив да извини липсата на кураж у Мериуедър. – Те изпотрошиха бюрото му, казаха, че са Ви пребили и ще сторят същото с него. Той не е много млад, а има и жена. Не бих го обвинил, че се оттегля от случая и се надявам, сър, че и Вие смятате така.

Той изглеждаше така официален, че избухнах в смях.

– Добре – казах, облегнах се на възглавницата и му се усмихнах. – Обзалагам се, че са почернили деня му на горкия човечец. Ни най-малко не го обвинявам. Те почти, но не съвсем успяха да сторят това и на мен. – Аз го погледнах изведнъж озадачен. – Но защо ти дойде да ми кажеш всичко това? Какво общо има това с теб?

Литълджонс подръпна мустаци и каза:

– Аз много съжалявам, че стана така, сър. Много съжалявам. Вижте, сър, аз харесвам предизвикателствата. Може да не повярвате, но аз винаги съм искал да бъда детектив още когато бях хлапак. Бях разочарован от работата си до сега. Мистър Мериуедър нямаше много работа. Случаите, с които се занимавахме бяха обичайните разводи. Не, както и

Вие ще прецените много привлекателна работа: дори много скучна мога да кажа. Аз мразя да шпионирам семейните двойки, но трябва да работя. Не съм много млад; трудно е да си намеря работа. Мисля, че обясних положението си, сър. Надявам се ще ми простите, че Ви отнемам от времето. Това, което щях да предложа... – Той спря, изглеждаше объркан. – Ако ми простите за своеволието, това, което исках да предложа е да продължа със случая. Ще съм доволен да получавам по-малко пари, а и мистър Мериуедър няма друга работа за мен сега. Той ми плаща само когато работя за него. Така помислих да Ви предложа услугите си, не защото ще искате да продължите договора, но реших, че няма да навреди, ако спомена за това.

Аз го зяпнах.

– Но виж, ако заплашват Мериуедър, значи ще заплашват и теб.

– Аз не се поддавам на заплахи – каза тихо – Уверявам Ви, че не бих се отказал заради такова нещо. На Вашите услуги съм, ако желаете.

Аз му се усмихнах и изведнъж го харесах извънредно много.

– Разбира се, продължавай. Удовлетворяват ли те същите условия?

Той онемя:

– О, о – измърмори – но да, мистър Хармас. Те са доста впечатляващи. Аз бих се съгласил...

– Не, спри. Ще получиш каквото Мериуедър получаваше, тъй че се успокой – казах категорично. – Не прави грешка: ти заслужаваш парите. Има много работи, които не съм казал на твоя шеф. Ще ти разкажа и после можеш да решиш искаш ли работата.

– Благодаря, сър – каза Литълджонс и лицето му светна. – Първо трябва да Ви информирам. Видях младата червеносока жена. Тя излезе от къщата късно снощи. Бентлито я чакаше. Тя се качи в колата и тръгна по пътя за Лондон. За нещастие не успях да ги проследя.

– Добре – казах – Вероятно е решила да дойде в Лондон. Наблюдавай къщата. Сега, слушай какво аз ще ти обясня.

Разказах му цялата история освен моите заключения за убийството на Кенит и за нападението. Запознах го с фактите около Джакоби, Селма, неговата съпруга и че Джулиъс Коул е отишъл в клуба.

– Това е почти всичко – завърших – Тия хич не си поплюват. Трябва много да внимаваш. Той като че ли едва ме слушаше.

– Много се радвам, че ми се доверявате, сър – изправи се на крака – Мисля, че ще имам нещо за Вас след някой друг ден. По-добре да не го споменавам сега, но нещо което, току що казахте ми ме наведе на следата, която търсех.

– Хей! – извиках, докато той вземаше шапката си, застанал до вратата. – А Джулиъс Коул? Пристигна ли в Лейкхам?

– Да, преди три нощи и сега е при мисис Брамби – отговори Литъл-джонс и отвори вратата. – Ще имам нещо за Вас след ден-два.

Той не ме изчака пак да го предупредя да внимава.

Глава шестнадесета

Два дни по-късно, все още наранен и обезобразен, но забравил цялата си злоба и ярост, аз се завърнах в Савой.

Кристел ме посрещна. Стаята беше натъпкана с цветя и миришеше като в такъв магазин. Имаше бутилка шампанско в една шампаниера и липсваше само Брас-Бенда и Лорд Мейър да завършат домашната атмосфера.

– Скъпи! – възкликна Кристел, втурна се и опаса ръце около врата ми, още малко и щеше да ме задуши. – Добре дошъл в къщи!

– Кой плаща шампанското? – попитах, като се отдръпнах от прегръдката ѝ.

– Ти, миличък – каза щастливо – Нека я отворим и пием за твое здраве. Мойто малко гърло плаче за питие.

– Но не и за бутилка от седем лири – категорично отговорих. – Тя ще отиде там, откъдето е дошла. Досещам се, че плащам и за всички тези цветя?

– Знаех, че няма да имаш нищо против – Кристел провря ръката си в моята и се облегна на рамото ми. – Ще ги взема аз, ако ти не ги харесваш, но ще трябва ти да ги платиш, че съм закъсала с парите. Те наистина са чудесни, нали?

– Да, но как ще се отразят на баланса ми? Това е по-лошо отколкото да си женен. Сега, седни някъде и ме остави да прегледам пощата си. Изостанал съм последните четири дни. Дай ми малко време.

– О, имаш много време. Не се ли радваш да ме видиш? Дори още не си ме целунал.

Целунах я.

– Сега седни и мирувай.

– Наистина те обичам, Стиви, дори въпреки опустошеното ти лице – продължи тя. – Но така ми се иска да бъдеш по-романтичен.

– Мило от твоя страна, че това тук наричаш лице – погледнах се в огледалото и се намръщих. – Съжалявам, че съм неподходящият човек. По-добре да се обвържеш с Франк Синатра, щом така го чувстваш.

Тя вдигна рамена безнадеждно.

– Е, поне нямам конкурентка. Това е единственото предимство за момиче, което се движи с теб.

– Скоро някой ден, когато му дойде времето, ще ти покажа, че във

вените ми тече кръв, а не топла вода – отговорих ѝ и се усмихнах. Взех пощата си и започнах да я прехвърлям. Прочетох писмото от Мериуедър, пълно с извинения, че се оттегля от случая и с помпозен завършек. Имаше поздравление от Коридън, че се оправям, надявайки се, че скоро ще си тръгна от Лондон и пак ме съветваше, да не се забърквам в нещо, което очевидно не е моя работа, и че съм извадил късмет да съм още жив. Хвърлих писмото му в коша. Останалата кореспонденция беше от Америка и трябваше незабавно да отговоря.

Изпратих Кристел да си ходи, обещах ѝ да се видим довечера и работих усърдно чак до обед.

След това, преди да започна да пиша четвъртата си статия за следвоенна Англия, аз се разрових в телефонния указател и открих, че Брадли има апартамент на Хейс Мюс. Записах адреса и тряснах указателя. По-късно през нощта имах намерение да посетя Джек Брадли и той щеше да запомни визитата ми.

Срещнах се с Кристел и вечеряхме във Веници Феър.

Беше невероятна в синята си вечерна рокля, която каза, че и била награда от едно състезание с един постоянен клиент от клуба. Тактично не попитах кой е победил.

– Твоят отвратителен приятел, онова ченге, беше в клуба днес следобед – каза тя, докато ядяхме превъзходно телешко филе.

– Коридън? – заинтригуван зададох въпроса.

– Прекара половин час с Брадли и като си тръгваше, мина покрай мен и каза да ти предам, че е бил там, защото ти си искал да знаеш всичко и каза още, че любопитството не води към добро.

Аз се засмях.

– О, той започва дори да пуска майтапи. Чудя се какво е искал от Брадли? Виждала ли си го там преди?

– О, не – поклати глава. – Ченгета никога не ходят там, това е закон. Брадли беше бесен и показа на Коридън вратата. Коридън ще трябва да е казал нещо наистина прекалено силно, защото Брадли иначе никога не разкрива чувствата си.

– Тия дни и аз ще кажа нещо страшно грубо на Брадли – мрачно проговорих.

Тя сложи ръка върху моята.

– Няма да правиш глупости, нали, скъпи?

– Никога не върша глупости, освен като спя с теб.

– Ти не наричаш така любовта ни, нали? – тя се вторачи в мен.

– Не знам как ти я наричаш. Останах с впечатление, че сме станали

по-близки.

– Някой ден ще забравя, че съм лейди, – каза огорчено – и тогава ще разбереш какво точно значи да сме близки. Ще бъде преживяване, което дълго ще помниш.

– Нека да сменим темата – погалих я. – Чула ли си нещо за Селма Джакоби?

Тя въздъхна.

– Ето, пак се почва – разтърси глава. – Още въпроси. Не знам защо се отегчавам и губя най-хубавото си време в твоята компания. Не съм чула нищо за Селма. И не вярвам, че въобще някога ще чуя. Предполагам, че е започнала съвсем нов живот. Мисля си дали не е по-добре и аз скоро да го направя.

– Остави настрана себе си за момент – отвърнах аз. – Кажете за Селма. Има ли тя приятели? Имам предвид близки приятели, които да знаят къде е тя.

– Ти няма да я преследваш, нали? – запита Кристел с изгарящ поглед. – Тя не е твой тип. Ще те отегчи за пет минути. По-добре се дръж за мен. Още повече, че съм ти първата и единствена любов.

– Това е просто бизнес, скъпа – търпеливо я прекъснах. – Опитвам се да разреша убийство. Ако поговоря със Селма, може да стигна донякъде. Познаваш ли някой от приятелите ѝ?

– Знам го аз този бизнес. Това ми е най-противното нещо. Но се досещам, че ти ще ме изтормозиш, така че по-добре да ти кажа. Има един, който беше безумно влюбен в нея и преди да се появи Джордж Джакоби, бяха неразделни. Казва се Питър Френч.

Хванах се за брадата и се вцепених. Питър... дали е същият, когото мисис Брамби спомена.

– Знаеш ли къде да го намеря?

– Държи един гараж на Шепърд Маркет – каза Кристел и ми даде адреса. – Често ми повтаряше, че ако искам бензин, мога да го получа от него. Той си е такъв – много добре знае, че нямам кола.

– Ти си невероятно отзивчива по твоя си шеметен начин. Напомни ми да те награда, като останем насаме.

След вечерята, хванах на Кристел такси, тъй като тя неохотно реши, че трябва да се отбие до Блу Клуб и аз се запътих към Шепърд Маркет, на няколко минути от Венити Феър.

Гаража на Френч беше на една задна, малка уличка. Голяма занемарена сграда, цялата в дупки и откъртена боя и хич не приличаше на мястото, което изкарва пари.

Влезнах. Двама в лекьосани дочени гащеризони се смееха през отворените врати и ме погледнаха безразлично. Единият, нисък и дебел, с гладка като яйце глава, извади цигара отзад ухото си, запали я и си дръпна. Другият, по-млад, с мазни от маслото ръце, блуждаеше неопределено, облегнат на стената.

– Мистър Френч тук ли е? – обърнах се към плешивия.

Той ме изгледа.

– За кой да предам? – каза. – Не знам дали е тук или не.

– Каж ми, че ме изпращат от Блу Клуб и ще се радвам да ми отдели малко време – засмях се аз.

Плешивият тръгна през гаража и изчезна по стълбите, някъде отзад.

– Работите до късно – обърнах се към другия.

Той изсумтя:

– Обикновено не стоим дотолкова късно, но чакаме за една работа.

След няколко минути оня, дебелият, се върна и каза:

– Нагоре по стълбите, първата врата вдясно.

Благодарих му, заобиколих една локва с масло и прекосих мръсния гараж. Изведнъж се спрях. В другият му край видях едно невероятно Бентли – в жълто и черно. Поколебах се, направих крачка към него, но погледнах нагоре: плешивият ме зяпаше.

– Хубава кола – отбелязах.

Продължи да ме зяпа, но не каза нищо.

Запомних номера ѝ, чудейки се дали е същата, която Литълджонс беше видял в Лейкхам и за която Кристел твърдеше, че е на приятелят на Нета. Реших, че е просто случайно съвпадение и продължих по стълбите. Чукнах на първата дясна врата и някой се обади:

– Влез!

Бутнах вратата и се отзовах в просторна стая, толкова луксозно обзаведена, че се спрях изненадан за миг. Китайски килим беше постлан в средата ѝ, лакирани дървени шкафове, подредени из нея. До прозореца имаше голямо бюро, удобни и красиви кресла се виждаха наоколо. Завесите и стените бяха в модерни, светли цветове. Немислим контраст с жалкия гараж долу.

Един мъж стоеше с гръб към камината, с пура между дебелите си пръсти и голяма чаша с бренди близо до него. Беше около тридесет и пет годишен, тъмен, едър, висок. По всяка вероятност чужденец, може би евреин. Черната му коса беше сресана на път по средата. Очите му бяха черни, с цвят на трънка, лицето – гладко като на риба. Изглеждаше впечатляващ, защото беше така нагласен, така спокоен и уравновесен,

самоуверен в себе си и парите си.

Той ме погледна не много възторжено и кимна:

– Добър вечер. Не разбрах името Ви. Нещо свързано с Блу Клуб?

– Аз съм Стив Хармас от Ню-Йорк Кларингтон – представих се аз. – Радвам се да се запознаем.

Очите му се присвиха, но се ръкувахме и той ми посочи едно кресло.

– Седнете. Искате ли пура? – предложи ми той. – И това бренди не е много лошо – пренебрежително допълни. – Плащам осем лири за бутилка, така че се очаква да е качествено.

Казах, че ще пробвам брендита, но предпочетох цигара пред пура. Докато ми наливаше, аз го изучавах.

Помнех описанието на Кристел за човека с Бентлитото. Добре се връзваше на Френч. По-вероятно той да беше собственикът на колата, а не Джулиъс Коул. Не можех да си представя Нета да се мъкне с Коул, но нормално беше да си е паднала по този.

– Хубаво малко местенце си имате – казах аз и поех чашата. – Учудващо луксозно е след като човек мине през гаража.

Усмихна се и поклати глава.

– Обичам комфорта, мистър Хармас – ми отвърна. – Работя много, прекарвам повечето от времето тук, в тази стая. Как бих се чувствал, ако не бях я обзавел така?

Съгласих се с него и се колебаех дали да започна направо или да изчакам внимателно.

– Вашите рани са много очебийни, за да ги пренебрегне човек – продължи като ме наблюдаваше с приятелско любопитство. – Ако видя някого с едно посинено око, ще подмина. Може би приятелката му е загубила търпението си. Но ако двете са посинели и лицето е с цвят на дъгата, не мога да не изкажа моите съболезнования.

– Мило от Ваша страна, – засмях се – но Вие не сте единственият. Добрият журналист, господин Френч, трябва да е нахален. Не би си позволил да си гледа просто работата. Трима здрави и силни господа не харесаха методите ми. Те напрегнаха мускулите си и се опитаха да променят образа ми, и то успешно, както сам виждате.

Той повдигна вежди и прехапа устните си.

– Трябва да Ви кажа, че аз бих бил ужасно разярен, ако някой се опиташе да стори това с мен.

– О, аз съм си достатъчно бесен, но не дойдох да приказваме за това. Тук съм, защото смятам, че може да ми помогнете.

Стана бдителен и зачака.

– Мисля, че познавате Селма Джакоби – реших да започна директно.

Остави чашата си върху камината и се намръщи.

– Нищо няма да стане – каза категорично. – Съжалявам, но не разисквам Селма Джакоби с журналисти. Ако за това сте дошъл, ще Ви пожелаая „лека нощ“.

– Не се обръщам към Вас като журналист – настоях аз. – Вестникът ми не се интересува от нея. Говоря Ви като приятел на Нета Скот.

Той се загледа замислено в пурата си и отиде до прозореца.

– Познавали сте Нета? – каза. – Аз също.

Не отговорих нищо и се двоумях дали да го питам негово ли е Бенглито, но реших че не е моментът сега.

– Но какво общо има Нета Скот с мисис Джакоби? – продължи, след кратка пауза.

– Не знам – размърдах си краката. – Но имам предчувствието, че съществува някаква връзка. Мисля, че Нета е познавала Джордж Джакоби. Искам да се уверя. Може би Селма ще ми каже.

– Защо държите да знаете това? – ме попита, все още загледан през прозореца.

– Това би обяснило защо Нета се е самоубила – отговорих. – Знаете за това, нали?

– Да – повдигна рамене, като че тази тема му беше неприятна. – А защо се интересувате от самоубийството на Нета?

– Не вярвам в предупрежденията да не си търся белята – казах. – Споменах Ви, че съм неимоверно любопитен. Нета не би се самоубила. Искам да разбера какво и кой стои зад всичко това.

Погледна през рамо, започна да казва нещо, но спря.

Дълго мълчахме, после той наруши тишината:

– Не съм виждал мисис Джакоби от два-три месеца – откакто се омъжи.

– Знаете ли къде живее?

– Тя не е там вече. Мястото е затворено.

– Къде?

Обърна се към мен:

– Какво значение има къде е мястото? Тя не е там.

– Може да се върне. Добре, нека го кажем така. Полицията Ви търси. Търси някой висок мъж, чието първо име е Питър и е познавал Нета. Не искам да помагам на полицията. Но те ще се зарадват да Ви

поразпитат и няма да бъдат толкова учтиви като мен. Искам адреса на Селма Джакоби. Или ще го дадете на мен, или на ченгетата. Не ме засяга как, просто си решете.

Изплю пурата си, която свършваше. Това е явен знак, че човек премисля.

– Защо ченгетата искат да се срещнат с мен? – попита с леден глас.

Разказах му за Ани Скот и какво мисис Брамби беше казала.

– Никога не съм чувал за Ани Скот – измърмори. – Нито пък, че Нета е имала сестра.

– Не ми казвайте това на мен, кажете го на съда. Мен ме интересува само адреса на мисис Джакоби.

– Не желая ченгетата да душат наоколо – каза след малко. – Ще го приема като услуга, ако си държите устата затворена. Селма живее на Хамптън Стрийт 3Б, след Расъл Скуеър. Сега моля, си тръгвайте. Имам доста работа, преди да си отида в къщи, а Вие достатъчно ми отнехте от времето.

Аз се изправих и попитах:

– Имате ли снимка на Селма?

Той ме изучаваше за миг, после поклати глава:

– Не колекционирам снимки на омъжени жени. Лека нощ.

– Добре, благодаря. От мен информация към полицията няма да изтече – тръгнах към вратата и поспрях. – Онази прекрасна кола долу, Ваша ли е?

– Да. Защо?

– А, нищо. Късметлия сте да притежавате такъв автомобил.

– Лека нощ – повтори Френч. – Започвам да разбирам защо са нашили лицето Ви. И започвам да съжалявам, че онези не са се постарали повече.

Усмихнах се, казах, че може да се срещнем пак и излязох.

Глава седемнадесета

Веднъж докато бърбореше, Кристел беше споменала, че Джек Брадли рядко пристига в Клуба преди десет вечерта.

Реших да отида до тях, защото беше много вероятно да го сваря там.

Хейс Мюс беше на няколко минути пеш и аз бързо стигнах там.

Апартаментата на Брадли се намираше над един гараж. Прокрадваше се светлина през муселиновите пердета. Предпочитах да се кача през прозореца, но не беше възможно. Затова просто натиснах звънеца.

Почаках малко, чух стъпки. Вратата се отвори.

Не очаквах да видя Франки, но и той мен също.

– Здравсти, мъжкар – казах.

Той ми хвърли светкавичен поглед, очите му се напълниха с ужас и отвори уста да закрепши.

Бях подготвен и го фраснах по брадата. Подхванах го като падна и внимателно го положих до вратата.

Прескочих го, затворих и се ослушах.

Пред мен бяха стълби, водещи към апартаментата. На малък пиедестал на върха имаше пълна ваза с орхидеи. Подсмихнах се. Стълбите бяха застлани с дебела, зелена материя, която заглушаваше стъпките ми. Стените – в прасковов цвят, перилата на стълбите – тъмно зелени.

– Франки,... кой е? – се разнесе някакъв глас.

Глас на момиче, странно познат.

Призля ми, настръхнах. Познавах този глас. Толкова често го бях чувал, но дори и сега не можех да повярвам, че говори Нета.

Забързах напред, мярнах обути в копринени чорапи крака и синя рокля. После чух слисан вик и краката изчезнаха. Чух припкане из апартаментата.

Втурнах се по стълбите, но не прецених че са толкова стръмни и се препънах. Изпсувах, залитнах и продължих нагоре по ръце докато се озовах в малко фойе. Имаше три врати.

Едната се отвори и се появи Джек Брадли. Беше облечен в зелено, домашно сако, отдолу се подаваше колосана бяла яка и черна вечерна вратовръзка. Очите му гледаха като студени камъни, устата му – изкривена от злоба.

Като пристъпих към него, видях автоматичен 38-калибър.

– Ще си платиш за това – изръмжа той. – Как смееш да влизаш тук!

Слушах, без да вдигам поглед към него. Някъде се затвори врата.

– Здравей, Брадли! Коя беше приятелката ти?

– Ще те застрелям, ако се опиташ да мръднеш! Вдигни ръце! Ще се обадя на полицията.

– О, не, няма да го направиш – казах аз. – И няма да стреляш. Нямах разрешение за оръжието и ченгетата ще ти почернят живота, ако те заварят така – говорех бързо, като се надявах, че ще се хване на блъфирането ми и леко се наклоних към него.

Изражението му се промени, колебаеше се. Това ми беше достатъчно. Избих пистолета от ръката му и го ритнах надолу по стълбите. Той се опита да ме приклепти, но аз се извъртях и нахълтах в стаята, откъдето преди малко той излезе.

Беше празна, само обзавеждане. Носеше се аромат на люляк. Значи е била Нета, помислих аз и отново нещо ми се привидя. Видях врата в другия край на стаята. Забързах, дръпнах я, но се оказа заключена. Отстъпих назад и ритнах здраво бравата. Вратата се отвори с трясък. Погледнах в нощта от дървените стълби, които се появиха. Изръмжа една кола и потегли с пълна газ.

Обърнах се, точно когато Брадли се промъкваше зад мен с ръжен в ръка. Хвърлих се към него, сграбчих го за китката, измъкнах ръжена от ръката му и после го погледнах. Лицето му преbledня, очите му се втрещиха в мен.

– Май веднъж каза, че те бива много повече от Франки – казах. – Ето ти случай да ми покажеш.

Захвърлих ръжена в другия ъгъл на стаята. Той улучи една нощна лампа, която се сгромоляса върху масичка с наредени отгоре бутилки и чаши. Усмяхнах се на бъркотията.

– Ще се разкайваш за това – диво извика Брадли и отстъпи назад.

– Значи хич те няма – захилих му се аз. – Ти си тоя, който заповяда на ония говеда да ме пребият. Е, Брадли, сега е твой ред. Трябва да напрегнеш тлъстините си и да се опиташ да ме победиш.

Разгърсих го за сакото и го хвърлих към счупената лампа. Тежеше стотина килограма, но повечето беше отпусната плът.

Отидох до пода, където лежеше, седнах на облегалката на едно кресло и му се усмихнах. Той не направи опит да се надигне, втрещено ме погледна с очи, каквито змия би била щастлива да има.

– Помниш ли ме, Брадли? – му казах. – Оня, дето не си гледаше неговата работа. Мислех, че няма да ме познаеш, след като твоите

момчета така ме обезобразиха.

– Не знам за какво говориш – простена той. – Махай се преди да съм позвънил на ченгетата.

– Ти ме заплаши, че ще ми дадеш урок, нали? – продължих и невъзмутимо си запалих цигара. – Да, не ме впечатли урока ти. Но сега е мой ред. Ще ти размажа гнусната муцуна, но първо ще ми отговориш на няколко въпроса. Кое беше момичето?

– Не я познаваш – седна бавно. – Ако не изчезнеш веднага, Хармас, ще те пречукам. Господи, наистина ще те пречукам!

Проснах го пак на земята с един ритник в гърдите.

– Нали ти казах, че плъхове като теб не струват и пукната пара? – рекох, като тръснах цигарата си върху него. – Ти не знаеш какво е да си опасен. Да ме пречукаш? – аз се засмях. – Ти не би могъл и да мръднеш, след като те потупам.

Лежеше с ръце върху гърдите си, лицето му лилавееше от ярост и болка, но не мръдна.

– Хайде, кое беше момичето? Казвай, или ще те заритам, и ще продължа, докато не проговориш.

– Селма Джакоби – изръмжа. – А сега се махай!

– О, не, не беше тя – поклатих глава. – Беше Нета, нали?

Пребледня.

– Ти си луд! – извика, борейки се да се надигне. – Нета е мъртва.

– Сам си го изпроси – съблякох си палтото и си навих ръкавите на ризата. – Стани, Брадли. Можеш да се опиташ да ми сториш същото, което и твоите говеда.

Стоеше като жив труп, погледна ме изплашено.

– Остави ме, Хармас. Не можеш да ме докоснеш. Аз съм стар вече. Имам слабо сърце.

Аз прихнах в смях.

– Искаш да кажеш, че ще имаш слабо сърце – заритах го в ребрата. – Стани, мерзавце!

Изправих го на крака, отдръпнах се и се прицелих в едното му око, като го запратах в другия край на стаята. Той заби ръце в една библиотека, опитвайки се да се задържи прав. Библиотеката се залюля, трясна на пода и се разхвърчаха книги. Вдигнах най-тежката и го замерих с нея. Удари го по гърдите и той се строполи върху един стол.

Налагах го с книгите, докато той се завря зад дивана. Отидох след него, мернах яростния му поглед, отблъснах нещастното му усилие да се метне към мен и го изтрещях по другото око, а после и по устата.

Юмрукът ми срещна неговите зъби. Усетих как се разклатиха. Започна да плюе кръв, устните му се подува, и той затвори очи.

Диво се спусна към телефона. Оставих го да хване слушалката, дръпнах го за краката и го проснах долу.

Опита се да ме удари, но нямаше вече сили, както и се очакваше от разплут плъх, който се храни с уиски на закуска.

Изскубнах телефонните жици и го млатих със слушалката, докато тя се счупи в ръката ми.

Изправих се и огледах стаята дали е останало още нещо. И тъй като нямаше нещо подходящо, грабнах една картина от стената, изобразяваща жена в костюм на рождения си ден, и я промуших на главата на Бадли, докато той се опитваше да си поеме дъх.

Докопах и лампата и го ударих и с нея.

Той лежеше по гръб, дишаше тежко и хриптеше, лицето му изглеждаше много по-зле от моето.

Чаках да се изправи, но той не помръдна. Докато се чудех дали да го оставя или да стъпя отгоре му, влезе Франки. Готов да ме убие. Стиснал нож в едната ръка, май имаше намерение да го използва.

Не се хвърли към мен, а запристъпя бавно с озъбена муцуна и искрящи очи.

– Здравей, смотаняк – му рекох. – Не ти ли каза мама, че е опасно да си играеш с нож? Можеш да се порежеш.

Той продължи напред, дебнещ.

Реших, че няма да е здравословно да го оставя да се приближи близко. Опипах с ръка за книга, взех една и я запратих по него. Удари го по рамото, но той не спря. Изведнъж осъзнах, че ако не внимавам, момчето ще ме убие.

Движихме се из стаята, стъпвайки леко върху изпотрошените мебели, без да сваляме за миг поглед един от друг. Усетих, че иска да ме притисне към Бадли, за да може оня да ме хване за краката. Ако това станеше, Франки щеше да има много възможности да ми одере кожата.

Спрях да отстъпвам назад и се наведох.

Това движение разсея Франки за миг: той също спря. Направих крачка напред. Той размаха ножа към мен, като се подвоуми дали да мине назад или да се хвърли към мен. Аз скочих върху него през това време.

Усетих ножа как разпра ръкава ми и ме одраска по бицепса, но вече бях сграбчил китката му. Заби нокти в лицето ми като му изкривявах ръката назад. Заболя ме и изгубих нерви. Подхванах го за панталоните

отзад и го запратах към Брадли, който точно се изправяше на крака.

Докато те се съвземаха, аз пуснах ножа по стълбите.

Двамата стояха изправени, когато се обърнах. Брадли беше намерил сили в себе си, след като Франки се присъедини.

– Убий тая свиня – изфъфли на Франки и го побутна напред.

Аз се засмях. Не можах да се въздържа, Франки беше останал почти без панталони и без ножа си не би уплашил даже и хлапак. Но имаше доста кураж и литна към мен. Борбата ми не беше с Франки; беше с Брадли. Изчаках Франки да ме докопа, и го хванах за челюстта. Повалих го на земята и дори подложих възглавница под главата му. После се обърнах към Брадли:

– Не трябва да позволяваш на хлапето да се бие заради теб – достигнах до него – Я да видим, сега ще отговориш ли на въпроса ми. Нета беше тук, нали?

Той грабна един стол и го запрата към мен. Аз се отдръпнах, и хващайки стола за краката го счупих в гърба на Брадли. Наведох се над него и забих три-четири юмука в лицето му, хванах ушите му и взех да блъскам главата му по килима.

– Говори, плъх такъв! – извиках. Искаше ми се подът да е от цимент, но поне му счупих ушите. – Беше Нета, нали?

– Спри! – простена Брадли. – Да, да, по дяволите!

– Нета се появи след смъртта си, а? – пуснах ушите, но му забих няколко шамара. – Какво искаше?

– Пари – изхриптя той.

– Даде ли й?

– Да, триста лири.

– Защо й трябват?

– За да се крие от ченгетата.

– Защо?

– Не зная.

Хванах го за ушите и пак затрясках главата му в килима.

– Защо? – повторих.

– Не зная – той пропищя. – Кълна се, че не зная. Седнах върху гърдите му и забих длан в носа му.

– Не ми разправяй, че си й дал пари, само защото те помолила! Защо й ги даде?

– Продаде ми няколко пръстена.

– Къде са те?

– Ей там.

Изправих го на крака и го погледнах.

– Хайде, покажи ми ги. Той се заклати до разбитото бюро и отвори едно чекмедже.

– Ето – и се строполи на земята. Имаше четири пръстена с диаманти, взех ги и ги пуснах в джоба си.

– От плячката на Джакоби, а?

– Не знам за какво говориш – той се запъна. – Тя каза, че били нейни. Не знам нищо за Джакоби.

– Да, знаеш, гаден плъх – казах. – Не ти остава още дълго да живееш извън килията на затвора. Говори бързо. Тя откъде ги е взела?

– Не я попитах – разциври се Брадли. – Тя ми ги предложи срещу триста лири. Видях, че струват повече и ги купих.

– Ще ги предам на инспектор Коридън. Знаеш какво значи това.

– Те са си мои – изсумтя и размаха юмрук към мен. – Ще те обвиня в кражба.

– Не ставай смешен – казах. – Знаеш толкова добре, колкото и аз, че те са от обира на Джакоби. Къде мога да намеря Нета?

– Не зная – отговори той, държейки носна кърпичка на кървящия си нос. – Не каза къде отива. Дойде точно когато не трябваше, проклет да си!

Реших, че казва истината.

– Ставай! – му наредих.

Той се поколеба, но аз го заплаших с крака си и той се изправи пред мен.

– Добре, Брадли, сега сме квит. Следващият път, когато искаш да дадеш урок на някой, първо хубаво го прецени.

Изгледах го, моето лице беше очарователно в сравнение с неговото, отдръпнах се, цапнах го за последно под брадата. Наслаждавах се на неговото фиаско. После смъкнах ръкавите си, облякох палтото си, отидох до вратата и изчезнах от къщата.

Глава осемнадесета

Платих на таксито на ъгъла на Хемден Стийт и тръгнах по глухата уличка. Три от големите сгради бяха разрушени от бомбите, с олющени тухли и дърво. Последната от сградите беше малка печатница. Прозорците бяха заковани и изглеждаше в окаяно състояние. На една врата на отдалечената част на печатницата пишеше ЗБ.

Направих крачка назад и погледнах нагоре към прозорците. Беше тъмно.

Опитах да отворя вратата и както очаквах, заключена. Огледах пак прозорците и видях една водосточна тръба, близо до единия. Разклатих я, прецених че ще ме издържи, хвърлих поглед назад. Никой не се мяркаше.

Започнах да се изкачвам нагоре, и съжалявах, че съм със скъп костюм. Успях да се добера до част от покрива на печатницата. Оттук лесно щях да стигна прозореца. Огледах се пак и се заслушах. Движението се чуваше откъм Расъл Скуеър, някой извика: „Такси!“ Но нищо не се чуваше от апартамента на Селма Джакоби.

Извадих джобното си ножче, открехнах с него прозореца. Хвърлих последен поглед наоколо, после се шумгнах вътре.

Намирах се в спалня. Веднага потръпнах. Ухаеше на люляк. Махнах щорите, после дръпнах пердетата. Бръкнах да намеря запалката си. Мъждукащата светлинка ми помогна да видя ключа за осветлението. Пресякох стаята и светнах.

Стаята беше малка, но добре подредена. Имаше едно легло в ъгъла, неоправено. Върху него – синя копринена ношница, а на земята – чифт копринени чорапи.

Вдясно от прозореца стоеше малка масичка, обсипана с кутии пудра, червила, лосиони, всичко необходимо на момиче да се поддържа. Чекмеджета бяха инсталирани близо до вратата, и един гардероб от другата страна на прозореца.

Отворих чекмеджетата и надзърнах вътре. Имаше купчина копринено бельо и чорапи. Извадих чорапите. Някой бяха носени, други все още неразпечатани. Намръщих се и ги прибрах отново. Загасих. Отворих вратата и се ослушах. Тишината ме вдърви. Не чувах нищо, освен собственото си дишане и бързите удари на пулса.

Пристъпих в тесен, къс коридор, видях стълби от едната страна, и

една врата. Промъкнах се до вратата, долепих ухо и притаих дъх. Нито звук. Натиснах дръжката, бутнах вратата. Беше тъмно като в рог. Пак се заслушах, притеснен и уплашен. Ръката ми се плъзна по стената, напипах ключа и светнах.

За секунди се вгледах в просторната стая, после косата ми се изправи. Едва си поех въздух.

На пода, с малките си ръце на килима в синьо и бежово, с преплетени крака, безизразни очи, отпусната уста, изкривена от ужас, лежеше Хенри Литълджонс.

Пристъпих напред, видях рана на главата му. Кръвта се стичаше и беше образувала гаден ореол около врата му. Близко до тялото имаше ръжен, напоен от единия край с кръв.

Прескочих кръвта, наведох се и пипнах ръката му. Беше топла. Повдигнах я. Тя се удари на пода безжизнено, щом я пуснах. Не беше мъртъв от дълго.

Бях толкова шокиран, че можех само да стоя втренчен в него, без да усещам нищо, без да мога да мисля. Настръхнах и сърцето ми се преобърна и започна да бие така силно, че едва дишах.

В другият край на стаята имаше врата, която бавно се отвори. Малко, после спря, после пак малко.

– Кой е там? – не можах да позная гласа си.

Вратата зейна. Аз отстъпих неволно назад. Нета стоеше и ме гледаше през мъртвото тяло на Литълджонс. После каза:

– О, Стиви, Стиви, Стиви, благодаря на господ, че най-сетне ме намери.

Аз все още стоях като изтукан, а тя се хвърли към мен и ме прегърна.

– Нета съм, Стиви – проплака и се отпусна в ръцете ми.,

Не можех да откъсна поглед от Литълджонс, но я прегърнах без да промълвя.

– Отведи ме оттук, Стиви. Моля те, отведи ме.

Придърпах я до мен и я заведох до спалнята. Седнахме и тя заплака. Нищо не можех да направя, за да я спра.

След малко проговорих:

– Нета, това доникъде няма да ни доведе. Хайде, спри, ще се опитам да ти помогна.

Тя се отдръпна от мен, с очи, пълни с ужас и прокара пръсти по гъстата си червена коса.

– Ти не разбираш – каза тя с дрезгав глас. – Аз го убих! Чуваш ли,

Стиви? Аз го убих!

Замръзнах, опитах се да изрека нещо, но изляза някакъв неясен звук.

Тя изведнъж скочи на крака и побягна към вратата. Успях да я стигна. Тя се бореше да се отскубне, но аз я държах здраво. Гледахме се: и двамата изплашени до смърт.

– Ти си го убила? Защо, за бога, Нета?

Тя зарови лице в мен. Усетих аромата на люляк.

– Те ще ме хванат сега, Стиви – зарева на гърдите ми. – Досега успях да стоя настрана, но те ще ме хванат за това.

Студена пот изби на челото ми. Исках да избягам, по дяволите, да се махна отгук. Това беше убийство. Не беше просто нещо, за което можеш да излъжа Коридън. Беше убийство. Сграбчих я за ръцете и се опитах да мисля. Сигурно моментите на щастие, с които ме беше дарило това дете, ми помогнаха да преодоля ужаса от случилото се. Може би тая мисъл ме спря да избягам от нея.

– Успокой се – казах, като я държах близо до себе си. – Имаме нужда от питие. Намира ли ти се скоч?

Тя потрепера и се прилепи по-плътено до мен.

– То е там вътре – прошепна.

Разбрах къде има предвид. Бутнах я лекичко и я положих на леглото.

– Дръж се, – казах – връщам се веднага.

– Не! – извика тя с отчаян глас. – Не ме оставяй! Стиви! Не ме оставяй! – хвана ме за китките и заби нокти.

– Всичко е наред – опитах се да спра тракането на зъбите си – Веднага се връщам. Хайде успокой се.

– Не! Ти няма да се върнеш. Ще избягаш от мен. Ще ме оставиш сама в тази каша. Недей, Стиви! Моля те, недей! – Тя започна да плаче отново, после изведнъж сложи ръце на лицето си и закрещя силно.

Гласът ѝ премина през главата ми като нажежени жици. Бях вдървен от страх. Свалих ръцете ѝ от себе си, ударих я през лицето и я проснах на леглото.

– Млъкни, малка глупачке – казах треперещ. – Искаш ли да дойде някой тук и да ни завари така?

Тя престана да крещи и ме погледна с празен поглед. Лицето ѝ беше червено, там където я бях ударил.

– Идвам веднага – продължих. – Стой тихо и да не си гъкнала.

Преминах по коридора и влезнах в онази стая. Той беше още там,

мальк, безпомощен. Погледнах го и се почувствах зле. Погледнах изношения му костюм, орфаните му обувки и набръчканите му дебели чорапи. Погледнах ужаса в очите му, изкривената му уста. Наведох се и погалих ръката му.

Беше стиснал здраво между пръстите си парче хартия. Наведох се още и леко го издърпах от ръката му. Беше парче от някаква снимка. Втренчих се в нея учудено.

Една муха прелетя покрай очите му и забръмча около кръвта. Аз потреперах, сложих парчето хартия в джоба си, отидох до шкафа до камината и намерих пълна бутилка със скоч.

Нета лежеше, забила лице в леглото. Полата ѝ се беше набрала и можех да видя част от голо бедро. Но тези неща не значат нищо за мъж в момент като този. Нейното бедро значеше по-малко от нищо за мен.

Налях голяма доза уиски в двете чаши, ръката ми трепереше като лист. Изпих го на един дъх: премина като вода и ме удари в стомаха. След миг се почувствах жив отново.

Наведох се над Нета и я дръпнах.

– Хайде, изпий това!

Аз трябваше да ѝ го излея в устата. Ръката ми беше като скала в сравнение с нейната. Тя го изпи, подсмръкна и спря да плаче. Дадох ѝ къпичката си, сипах си още уиски и оставих бутилката долу.

– Запали една цигара – казах и ѝ наврях една между треперещите устни, запалих я, после и моята. Седнах на леглото до нея и продължих:

– Трябва да говориш, и то бързо. Ще ти помогна, ако мога. Не знам каква игра играеш и защо, но ако ми кажеш направо, ще направя каквото мога. Хайде, давай!

Тя изпусна дим, оправи разрошената си червена коса, която закриваше лицето ѝ. Изглеждаше доста зле. С тъмни кръгове около очите, носът ѝ беше обелен. Беше доста отслабнала откакто я видях за последен път. И още по-лошо имаше празен поглед в очите, който ме плашеше. Не харесвах това изражение. Останалата част от нея също беше зле, но не чак така. Празното изражение в очите ѝ беше нещо друго: такива бяха лицата на френските момичета след дните на въздушна бомбардировка или след като едва ги бяхме спасили от смъртта. На Нета беше същото.

– Убих го – каза тихо тя. Беше се посъвзела от уискито, както и очаквах. – Чух шум, някакво скърцане там вътре. Беше тъмно, видях нещо да се движи и замахнах – тя простена и скри лицето си. – После светнах – аз мислех, че е бил Питър Френч.

Слушах обърнат към нея с цигара между устните си.

– Така няма да стане, Нета – казах аз и сложих ръка на коляното ѝ. – Ще започнем от началото. Остави онзи човек там. Забрави го за момент. Започни от самото начало.

Тя сви юмруци без да погледне нагоре.

– Не мога да премина през всичко това. Не мога.

– Трябва. Хайде, Нета. Ако ще ти помогна, то трябва да знам каква е истината. От самото начало.

– Не! – тя скочи на крака и блъсна чашата, която беше оставила на леглото. – Пусни ме да си вървя! Не мога да стоя тук с него в онази стая. Трябва да ме измъкнеш оттук.

Сграбчих я за китките, разтърсих я и я довлякох на леглото.

– Млъкни! – безмилостно извиках. – Няма да мръднеш оттук докато не ми разкажеш. Знаеш ли какво ме караш да направя? Да си окача сам въжето на врата. Тя изхленчи, опита се да се отскубне, но аз я държах здраво.

– Не бих направил това за никой, Нета. Не и докато не се убедя, че си струва и има смисъл. Това се отнася и за теб, така че ако искаш помощта ми, седни и говори, и говори бързо.

Тя се наведе към мен, дъхът ѝ излизаше на пресекулки.

– Слушай, Нета – продължих. – Този дребен човек работеше за мен. Може да не си искала да го убиеш, но си го убила, и нищо и никой не може да го съживи. Аз го харесвах и сега се чувствам ужасно. Беше много добър човек. Ако беше някой друг, а не ти, щях веднага да се обадя в полицията. Но аз не съм забравил какво си правила за мен преди. Дължа ти много, но няма да ти помогна докато не ми разкажеш всичко. Сега се успокой. Разкажи ми всичко от самото начало.

Тя зачупи пръсти:

– Но какво искаш да знаеш? Не разбираш ли Стиви, колкото по-дълго стоим тук, толкова по-лошо ще стане. Те ще ни намерят... ще намерят мен.

– Кое беше момичето в твоя апартамент... онова, което умря? – попитах аз и реших, че като задавам въпросите направо ще получа отговори по-бързо.

Тя простена:

– Ани... сестра ми.

– Кой беше мъжът с нея?

– Ти откъде знаеш...?

Хванах я за брадата и извъртях лицето ѝ към мен. Тя не се сепна.

– Спри със увъртането, отговаряй на въпросите ми. Кой беше мъжът с нея?

– Питър Френч.

– Какъв ѝ беше той?

– Любовник.

– А на теб?

– Нищо.

– Сигурна ли си?

– Да.

– Той я уби, нали?

Лицето ѝ преbledня, зъбите ѝ затракаха, но тя каза:

– Да.

Аз се отдръпнах и избърсах лицето си с опакото на ръката.

– Защо?

– Тя разбра, че той е убил Джордж Джакоби.

– Как?

– Никога нямаше възможността да ми каже – Нета разтърси глава.

– Френч и ти сте се движели заедно. Как стана така?

– Той се опитваше да намери Ани. Мислеше, че ако ме държи под око, ще го заведе при Ани.

– А къде беше тя?

– Криеше се. Беше разбрала, че Френч и Джакоби стоят зад обира Аленби и че после Френч е убил Джакоби. Беше уплашена, така че се криеше.

– И Френч я намери?

Тя кимна и каза:

– Намери я в един ношен клуб. Ани винаги се напиваше. Френч знаеше това и се страхуваше да не проговори. Доведе я при мен.

– Защо?

Тя размърда ръце в скута си.

– Той искаше да поговори с нея, да разбере колко знае. Нощният клуб го затворили и там нямало много време.

– Кога дойдох при теб?

– Около един. Бях заспала. Пуснах ги вътре. Ани беше ужасена, въпреки, че беше много пияна. Успя да ми прошепне, че Френч ще я убие и да не я изпускам от поглед.

– Нета скри лицето си. – И сега чувам гласа ѝ.

Налях още уиски и ѝ дадох да го изпие.

– Продължавай – казах. – Какво стана после?

– Аз не знаех какво да правя. Исках да се облека, но Ани не искаше да я оставя сама с Френч, а той не би я пуснал да дойде в моята стая. Повъртях се известно време и донесох питиета. Той строши чашите. Излязох светкавично. Нямах как да предупредя Ани. Беше толкова бързо. Чух Ани да вика и после не знам какво стана.

– После той я е убил? – попитах тихо.

Тя кимна, борейки се със сълзите си.

– Толкова съм изплашена. Той ще направи същото и с мен!

– Успокой се. После какво се случи? Хайде, Нета, искам цялата история. Какво се случи после?

– Имам объркани спомени как си събирах дрехите й как Френч ме мъкнеше надолу по стълбите. Джу Коул беше на стълбището. Френч му каза нещо, но аз бях толкова упоена, че не го чух въобще. Френч ме изкара навън от къщата. Посъвзех се от нощния въздух и започнах да се боря – тя притвори очи. – Той ме удари и следващото нещо, което си спомням беше, че съм в колата му. Опитах се да се преборя и той ме удари отново. Съвзех се по-късно в една стая. Една жена ме гледаше: мисис Брамби. Френч дойде след малко. Заплаши че ще ме убие, ако не стоя тихо и не правя каквото ми кажат.

– Чувала ли беше преди за мисис Брамби?

– Да, Ани имаше къща в Лейкхам. Френч й я купи. Той ходеше там през уикендите или когато имаше време. Мисис Брамби се грижеше за къщата.

– Защо те държаха като затворник? – я попитах и й дадох друга цигара.

– Френч искаше полицията да мисли, че Ани, а не аз съм умряла в апартамента.

– Но защо, за бога?

– Той знаеше, че не могат да стигнат до него чрез мен, докато те с Ани се движеха заедно доста, и той беше уплашен, че ще свържат смъртта й с него. Ставаше нещо в къщата, за което не искаше ченгетата да разберат и мислеше, че ще я открият, ако започнат да ровят около Ани.

– Какво ставаше в тази къща?

– Не зная.

– А как разбра нещо?

– Мисис Брамби ми каза. Тя се плашеше от Френч и харесваше Ани.

– Значи когато аз се появих, той разбра, че неговият план няма да

се осъществи, така ли?

– Да. Джу Коул му се обади, каза му, че си бил в апартамента ми, и че най-много от всичко искаш да видиш... тялото. Френч се панира и с още двама от неговите измъкна Ани от моргата. Закараха я в къщата, направиха така че да изглежда, че се е самоубила там, а не в моя апартамент.

– Добре, проклет да съм – възкликнах аз. – Искаш да ми кажеш, че момичето, умряло в твоя апартамент и момичето, намерено в къщата, са били едно и също?

– Беше Ани.

– Но едната, беше червенокоса, а другата блондинка.

– О, Френч не се спря пред нищо. Моята коса не е истински червена. Имах бутилка от такава боя и той боядиса косата на Ани. После, когато я занесе в къщата използва кислородна вода и възвърна нормалния цвят на косата ѝ.

Аз изкривих лице.

– Тоя наистина бил студенокръвен плъх. Добре, продължавай, какво стана после?

– Бях вече замесена. Полицията търсеше тялото ми. Френч планираше да ме убие и да хвърли тялото ми, където полицията лесно би го открила. Но Джу Коул не би му позволил. Джу и аз се движехме винаги заедно.

Докато Джу бе с мен той ми каза, че Френч е поставил един пръстен на Аленби в апартамента ми и че полицията търси тялото ми. Изплаших се. Мислех, че ченгетата са по следите ми и знаех, че Френч чака удобен случай да ме убие. Накарах Джу да ми помогне да избягам и дойдох в Лондон. Имаше само едно място, където можех да се скрия... тук. Селма и аз бяхме приятелки. Често идвах тук преди тя да се омъжи за Джакоби. Знаех, че Селма е заминала за Америка с Питър след като убиха Джордж. Питър я прекара тайно в Щатите.

– Питър? Питър кой?

Тя се намръщи и прокара ръка по очите си.

– Бях забравила, че не го познаваш. Питър Атърли. Беше американец, служеше тук през войната. Беше мил и когато Селма изпадна в беда, той ѝ предложи да я вземе с него и да се грижи за нея.

– Той ли е човекът, който ти даде пистолетът Лугер?

– Лугер? – тя повтори непонятно и после кимна. – Бях забравила това. Обещах му да му го пазя, но когато си замина и двамата забравихме за него. Ти откъде знаеш?

– Той е в Коридън – казах. – И двамата мислехме, че това е оръжието, с което е убит Джакоби.

Тя пребледня.

– Но сега знаят, че не е то, нали?

– Разбира се, че знаят – погалих я по коляното. – Започвам да разбирам. Но защо отиде при Брадли?

– Трябваше. Нямах пари. Брадли винаги е бил почтен към мен след нашата първа свата. Нямах към кого друг да се обърна. Страх ме беше да дойда при теб. Джу ми каза, че си винаги с ченгета. Исках да дойда при теб, но Джу каза, че е много опасно. Така отидох при Брадли. Разказах му цялата история. Беше почтен и ми даде двеста лири. После пристигна ти. И аз се панирах и избягах.

– Продължавай! – казах.

– Дойдох тук – тя продължи и изведнъж хвана китките ми. – Влезнах и се заизкачвах по стълбите. Чух някой да се движи из хола. Помислих, че е Френч. Кълна се, помислих, че е Френч – тя спря, за да се вгледа в лицето ми. – Стиви! Трябва да ми повярваш!

– Продължавай!

– Помислих, че е дошъл да ме убие. Полудях от страх. Не знаех какво правя. Грабнах ръжена и зачаках в тъмнината. Нещо мръдна и аз замагнах. Аз, аз... загубих ума и дума... замагнах пак – тя скри лицето си в шепи – Стиви, трябва да ми помогнеш. Така съм изплашена. Кажи, че ми вярваш. Кажи, че ще ми помогнеш. Моля те...

Изправих се на крака и закрачих из стаята.

– Как, по дяволите, мога да ти помогна? – запитах. – Те ще открият тялото му рано или късно. Ще разберат, че е работил за мен. Ще разберат, че си се крила тук. Единственото нещо, което можем да направим, е да разкажем цялата история на Коридън. Това е единственото, Нета. Той ще разбере. Той ще ти помогне.

Тя също се изправи.

– Не! Френч ще ме убие преди полицията да стори каквото и да е. Ако ли не, то те няма да ми повярват. Знам, че няма. Никой не би повярвал на моята абсурдна история – тя обви с ръце врата ми и силно се притисна. – Стиви, моля те да ми помогнеш. Можеш да ме измъкнеш от тази страна, така както Питър Аърли измъкна Селма. Можем да го направим за ден-два. Преди да намерят тялото – отчаяно погледна през рамо. – Питър прекара Селма с един екипаж. Можеш ли да направиш същото за мен? Можеш ли да ме измъкнеш оттук заради времената, които прекарахме заедно.

– Нека помисля – казах, седнах на леглото и запалих цигара. Постоя така няколко минути. После продължих:

– Добре, Нета, ще го направя. Ще те изкарам от страната и после, предполагам, сме квит. Дължа ти нещо, но не мислех, че цената ще е толкова висока. Но ще го направя.

Тя падна на колене до мен.

– Но как? – сграбчи ръката ми.

– Чрез Хари Бикс. Помниш ли го? Доведох го в клуба, в нощта, когато се запознахме с теб. Той пренася самолетите с кораби до Америка всяка седмица. Той ще ни помогне. Такъв си е. Ще те откараме до летището и ще те прехвърлим някак си. Ще го направим, Нета, не се тревожи. Когато кажа нещо, значи ще го свърша.

Тя започна да плаче отново, с лице върху коленете ми.

Погалих я по косата и се втренчих в картината с хубавица в жълти панталони, окачена над леглото. Погледът ѝ сякаш ми казваше, че съм мухльо.

Може и да бях.

Глава деветнадесета

Докато Нета събираше нещата си в една чанта, аз измих чашите, избърсах ги, за да не останат отпечатъци от пръстите ни, сложих ги заедно с бутилката уиски обратно в шкафа. С кърпичката си вдигнах окървавения ръжен, измих го и го поставих до Литълджонс.

Влезнах в спалнята и заварих Нета да тъпче всичко в един голям куфар.

– Не трябва да остане нищо, което би могло да ги наведе на мисълта за теб – казах.

– Прибрах всичко – отговори тя и притвори очи.

– Сигурна ли си?

– Да – каза, след като огледа стаята.

– Добре, сега да помислим къде да отидем, докато се уреди пътуването. Нужни са ни около два дни.

– Знам къде да отидем. Мислех, докато ти беше в оная стая. Знам сега.

Аз я изгледах:

– Къде?

– У Маджи Кенит.

Аз зейнах:

– Къде?

– У Маджи Кенит. Никоой няма да се сети да ме търси там.

– За бога, – ахнах – не знаеш ли? Тя беше убита. Не можеш да отидеш там.

– Да, мога. Апартаментът е празен и полицията е свършила да тършува там. Мисис Крокет няма да посмее да даде апартамента под наем, докато не се забрави убийството. Идеално скривалище за следващите три-четири дни. Но това не е единствената причина, за да отида там. Маджи се запаси с доста консервирани храни в началото на войната. Знам къде ги е скрила. Сигурна съм, че са още там. Аз трябва да се храня, и ако отида в този апартамент, няма да се налага да излизам навън, а ще стоя там, докато ти ми се обадиш.

– Сигурна ли си, че има храна там?

– Така мисля. Най-малкото мога да отида и проверя.

Не ми хареса много тази идея, но наистина въпросът с храната щеше да е решен.

– А как ще влезеш?

– Ключът ми пасва в нейната брава. А също и у Джу. Почти идентични са всички ключалки на апартаментите в сградата.

– Добре тогава, но трябва да си дяволски предпазлива.

Изведнъж осъзнах, че ако ключът на Коул отваря вратата на Маджи, то той може да я е убил; може да е изтрил написаното в прахта име Джакоби. Запомних това за в бъдеще.

– Ще внимавам – каза Нета.

– Добре, значи това е уредено. Когато оправя нещата, ще дойда да те взема с кола. Всяка нощ бъди готова.

Тя се приближи към мен, постави ръце на рамената ми. Ужасът още бе изписан на лицето ѝ, но се беше успокоила и овладяла нервите си.

– Няма да мога да ти се отблагодаря никога, Стиви. Може би се държах като глупачка последният път, когато се срещнахме – но не съм толкова лоша и никога не бих те забравила.

Погалих я и се обърнах.

– И двамата сме сега с двата крака вътре – сериозно казах. – Ако не постъпим умно и ако изиграем зле картите си, ще се окажем в наистина отвратително място. Никакви грешки. За никой друг не бих направил това, Нета.

Тя плъзна ръката си в моята.

– Знам, Стиви, и не трябваше да ти позволявам да го извършиш. Изплаших се до смърт, но сега вече ще го превъзмогна. Ако искаш да се откажеш, няма да те обвиня. Ще се оправя някак. През целият си живот трябваше да се оправям сама. И още мога да продължа сама.

– Забрави – кратко отсякох. – В това сме заедно. Но има едно нещо, което ме тревожи.

Въпросително ме изгледа:

– Какво, Стиви?

– Питър Френч. Ако ние изчезнем, той ще се отърве.

Тя сграбчи ръката ми.

– Остави го, Стиви. Нищо не можем да му направим, без да забъркаме и нас самите. Не започвай такова нещо, Стиви. Ще ни сплеска и нас.

– Може би си права, но просто не мога да приема, че плъх като Френч...

Вкопчи се в ръката ми и очите ѝ се разтвориха широко.

– Слушай – прошепна тя.

– Какво има... – започнах аз, но тя сложи ръка на устата ми.

– Има някой в апартамента! – каза на пресекулки. – Слушай!

Дойде ми много. Замръзнах на място и погледнах към вратата.

Тя беше права. Много слабо се чуваха стъпки долу по стълбите.

Сърцето ми туптеше като на риба, хваната в мрежата, аз едва пресъпних към ключа и загасих светлината.

– Чакай тук – зашепнах. – Не мърдай! Бъди нащрек: Измъкни се навън, ако можеш, но не оставяй куфарът тук. Можеш ли да го носиш?

Усещах как тялото ѝ трепери до моето.

– Ще се опитам. О, боже! Страх ме е. Кой мислиш, че е?

– Ще разбере – прошепнах пак. – Но не ме чакай. Тихо отидох до прозореца, огледах надолу покрива, откъдето бях дошъл.

– Ще минеш оттук – казах с уста, залепена на ухото ѝ. – Изчакай няколко минути, после излез на покрива, спусни се надолу по тръбата и си в двора. Отиди у Маджи. Ще ти се обадя след ден-два.

Пръстите ѝ докоснаха ръката ми.

– Скъпият ми Стиви! – каза тя.

– Заклучи вратата след мен, малката – стиснах ѝ ръката и я отведох по коридора. Ослушах се, не чух нищо, излязох от спалнята и затворих след себе си.

Нета превъртя ключа. Пресякох коридора и влезнах в дневната, пипнешком намерих лампата. Отвих крушката и внимателно я оставих на земята. Сетих се за отпечатъците, извадих носната си кърпичка, взех крушката и я избърсах.

Отидох до вратата и се заслушах. Бях се препотил и сърцето ми бързо туптеше.

Отначало не чух нищо, но после скърцане достигна до наострените ми уши, последвано от друго. Някой се качваше по стълбите.

Застанах зад вратата и зачаках. Чух да се натиска брава и разбрах, че тоя е стигнал до стаята, където беше Нета. Молех се Нета да не се разпищи. На мен самият ми идеше да закрещя.

Пак тишина. Можеше да прережеш тая тишина с нож.

После изведнъж, по-скоро усетих, отколкото видях, вратата, зад която стоях да се отваря. Устата ми пресъхна, косата ми настръхна. Малко по малко вратата се отваряше, после спря. Видях ръка да опипва стената за електрическия ключ. Натисна го.

Звукът се разнесе като пистолетен изстрел в тихата стая. Остана тъмно и аз благодарих на себе си, че се сетих да отвия крушката.

Напрегнах мускули и свих юмруци.

Последва дълга пауза, вратата не се отвори повече. Никакъв звук,

освен биенето на собственото ми сърце. Чаках с опънати нерви, едва контролирайки дишането си. Наострих уши: още някой дишаше. Зачудих се дали и той чува моето и затова се колебае.

Вратата започна отново да се отваря. Прилепих се за стената, готов за скок.

Появи се тъмна сянка: раменете и главата на мъж. Успях да различа само мъгливото му очертание в тъмницата. Знаех, че той не може да ме види и зачаках какво ще направи.

Той застана на място, после помръдна напред. В този миг чух друг звук, скърцане от стаята на Нета, явно отваряше прозореца.

Мъжът бързо се завъртя, забърза по коридора и натисна бравата на другата стая.

– Чух те – извика той. – Отвори! Хайде! Отвори!

Беше Коридън.

За миг така се панирах, че не можах да помръдна. После чух как Коридън се хвърля към вратата и как тя поддаде. Не посмях да се мотая повече. Хвърлих един стол към масичката. Шума от това отекна сякаш избухна бомба.

Чух изненадан вик от Коридън. След миг влезе в моята стая. Видях го да бърка в джоба си и пристъпих към него леко, тихо, като се молах той да не ме вижда.

Секунда по-късно, след като запали фенерчето, което беше извадил от джоба си, зърна Литълджонс.

На Коридън му спря дъха. На тази светлина беше достатъчно Литълджонс да скъса нервите на човек. За момент Коридън стоеше изненадан и шокиран. Точно тогава скочих върху него.

Затъркаляхме се заедно, разбихме масичката на трески. Забих юмрук в лицето му, измъкнах фенерчето и го захвърлих с все сила към стената. То изгасна.

Коридън се въртеше под тежестта ми, удари ме силно в гърдите. Вкопчих се в него, исках да го задържа под себе си, но той беше къде по-силен от мен.

Две-три секунди се бихме като животни. И двамата, обезумели от страх, удряхме, размахвахме и ритяхме, кой където свари. Коридън беше много добър. Знаеше всеки мръсен номер в боя. Ако не ме бяха обучавали за рейнджър, докато бях наблюдател през войната, Коридън щеше да ме повали за две минути.

Заклещих главата му и се опитах да притисна гърлото му с рамо, но не можах да го удържа. Отскубнах се и скочих на крака.

Хвана ме за краката преди да успее да се изправи и ме тръшна на земята по гръб. Дъхът ми спря и за миг бях безпомощен. Това е достатъчно за мъж като Коридън. Той коленичи върху ръцете ми и сякаш ме затисна катедралата „Свети Паул“.

– Я да те видим, копеле мръсно – задъхано изрече.

Чух шумолене на кибрит. Ако ме видеше, с мен беше свършено. Нямах никакъв шанс с тялото тук на Литълджонс.

Напъгнах всички сили, вдигнах крака и успях да го фрасна отзад в главата. Той падна напред върху мен и ръцете ми се освободиха. Но той сграбчи главата ми и се опита да я забие в пода. Аз сковах мускулите на врата си и не му позволих това; ударих го силно в корема и той се отпусна.

Той се задъха, запъшка и падна от мен. Хванах масичката за близкия до мен крак и замахнах наслуки.

Чух как издрънча у тялото му и той простена.

Аз лежах, дишайки тежко, сякаш бях минал през преса. Знаех, че не трябва да губя и миг. Задърпах краката си, успях и после го докоснах. Той не помръдна. В този ужасен миг помислих, че съм го убил, но после чух, че диша. Всеки момент можеше да се изправи. Трябваше да изчезвам веднага.

Скочих, затичах към стаята, където беше Нета и връхлетях вътре. Прозорецът зееше. Нея я нямаше. Спуснах се надолу по стълбите, хванат здраво за перилата. Като стигнах входната врата, поспрях за миг да се посъвзема и излязох на тъмната, глуха уличка. Нощният въздух ми помогна да събера сили, но бях толкова изтощен, че полу-тичайки, полу-влачейки, се добрах до главния път.

Продължих и се озовах на Расъл Скуеър, после на Кингсуей. Вървах и вървах. Трябваше да си осигуря желязно алиби. Толкова желязно, че и такъв като Коридън да не се усъмни. Чудех се дали ме е разpoznал. Не издадох и звук, докато се биехме и беше непрогледна тъмница. Ако имам късмет, ще се оправя.

Минах телефонна кабина, поколебах се, после влезнах и набрах Кристел. Не очаквах да се е прибрала от Клуба още. Беше само единадесет и петнадесет, но за мое успокоение, тя вдигна телефона.

– Стиви е, – казах. – Не, не говори. Това е сериозно. Откога си се прибрала?

– Ами вече около час. Боли ме главата и реших да си дойда. Защо?

– Някой видя ли те да се прибираш?

– Не. Какъв е проблемът, скъпи?

– Голям – мрачно изрекох. – На път съм към теб. Бил съм с теб последният половин час и съм прекарал цялата нощ у вас. Става ли?

– Дали става? – изстреля тя. – Наред ли ще е всичко? Идвай веднага!

– Идвам – казах и затворих.

Щях да тръгвам, когато ми хрумна нещо. Обадих се на Фред Улман от Морнинг Мейл. Когато ми отговори, казах:

– Отвори си ушите, Фред. Имам най-страхотната история, която дълго ще краси първите страници. Тя е изключително и цялата твоя. Би ли си я заслужил?

– Да, да, стига да е толкова гореща, но трябва да ме убедиш. Какво искаш да направя?

Прилепих се до телефонната слушалка и му разказах.

Глава двадесета

Върнах се в Савой следващата сутрин малко след единадесет. Докато питах за оставени съобщения, усетих нечия ръка върху рамото си. Взех си ключа, обърнах се бавно.

Коридън, грамаден и много кисел стоеше зад мен.

– Добре, добре – усмигнах се приятелски. – Моят стар приятел, който винаги се появява като Борис Карлов. Какво те води насам? Да не си се загубил?

Той тръсна глава. Очите му бяха ледени, устата стисната.

– Искам да говоря с теб, Хармас. Може ли да се качим в стаята ти?

– Нека да идем в дневния бар – отговорих. – Току що го отварят. Изглеждаш така, че трябва да пийна нещо.

– Мисля, че трябва да отидем в стаята ти.

– Е, щом настояваш. Хайде тогава. Не изглеждаш доволен, както обикновено. Какво те тревожи? Не ми казвай, че си се влюбил или че имаш стомашно разстройство?

– Не ми е до смях – отвърна той и се отправихме към асансьора.

– Това ти е вечният проблем – казах. – Нямах чувство за хумор.

Качихме се на втория етаж.

– Ако имаше чувство за хумор, щеше да си изключителен мъж. Виж мен – казах като вървахме към стаята ми. – Докъде щях да стигна, ако не пусках по някой майтап от време навреме. Ще ти кажа. Щях да лежа в отчаяние. И знаеш ли защо? Защото мисля, че ще ме арестуваш!

Той ме стрелна с поглед.

– Какво те кара да кажеш това? – попита докато аз отключвах стаята си.

– Приличаш ми на идеалния детектив, дошъл да ме арестува – казах. – Само дето ще останеш разочарован.

– Ще видим тая работа – рече, влезе в стаята, свали си шапката и се обърна към мен.

Забелязах синината над слепоочието му, където го бях ударил с крака на масата, и се надяха, че няма никакви доказателства да ме свърже с онзи бой.

– Ей, ей – казах, като го погледнах. – Мой ред е да питам? Кой те подреди така? Или си се опитвал да си строшиш главата в стена?

– Ще прескочим това, ако нямаш нищо против.

Никога не го бях виждал толкова сериозен преди. – Къде беше снощи?

Ето, задава се, помислих си и тръгнах да взема бутилка с уиски.

– Не ти влиза в работата – мило отвърнах. – Искаш ли едно? – отворих бутилката и налях.

Той разтърси глава.

– Това е моя работа, и по-добре да осъзнаеш, че положението става много сериозно за теб.

Пийнах една глътка и го погледнах:

– Сега се чудя, какво имаш предвид, Коридън? – С други думи, какво, по дяволите, те гложди?

– Да си чувал някога за Литълджонс?

– Разбира се. Частен детектив. Защо?

– Ти си го наел, нали?

– Ами, да... Все още работи за мен. Какво общо има тук?

– Доста. Убит е миналата нощ.

Изписах на лицето си, каквото се надявах, че е изненадано зяпване, оставих чашата си и казах:

– Убит? Боже мой! Литълджонс убит?

Не стана много убедително и аз видях, че Коридън се подвоуми.

– Предупредих те, Хармас, че следващото убийство, свързано по някакъв начин с теб, ще ти се отрази зле. Е, знаеш сега какво те очаква, нали?

– Няма да загубя сега чувството си за хумор, Коридън. Не можеш да ме изплашиш, или може би греша? Нямам нищо общо със смъртта на Литълджонс и ти много добре знаеш това.

– Мисля, че имаш. – Коридън присви очи.

Аз се втренчих в него и неловко срещнах пронизващият му поглед.

– Чакай малко. Ти не говориш сериозно, нали? – попитах, като се опитах да се засмея. Прозвуча доста призрачно и за самият мен и аз млъкнах. – Шегуваш се, нали?

– Не – повтори Коридън. – Съветвам те да се отнесеш сериозно към това.

– Добре, ще се постарая. Но очаквам да ми обясниш за какво говориш?

– Кога за последно видя Нета Скот? – той изстреля думите.

Не бях подготвен точно за това и се поколебах. Той веднага забеляза реакцията ми и лицето му се изопна.

– Доколкото си спомням, не съм я виждал от около две години –

пророних бавно.

– Не си я видял снощи?

– Снощи? – повторих. – Ти луд ли си или какво? Тя е мъртва от седмица. Или искаш да кажеш, че си намерил тялото ѝ?

Той се заклати към креслото и седна.

– Виж, Хармас, така няма да стане – каза тихо. – И двамата знаем, че Нета е жива.

Погледнах към ръцете си, видях ги да треперят и ги скрих в джобовете.

– Не съм виждал Нета от две години – твърдо повторих.

Той ме изучаваше, после поклати глава.

– Къде прекара миналата нощ?

– Това е нещо, което не мога да споделя с теб – зарях поглед из стаята. – Въпрос на честолубие.

Коридън едва се въздържаше.

– Виж, Хармас, ако не ми кажеш къде си бил снощи, нямам друга възможност, освен да те отведа в участъка. Не искам да го сторя, но ако продължаваш да се държиш като глупак, ще е дяволски по-добре да те замъкна там.

– Ти не смяташ наистина, че съм убил Литълджонс, нали? – попитах, втренчен в него.

– Ако искаш да те предупредя и да го сторя по официалния ред, ще го направя – каза Коридън. – За момента се отнасям към теб като към приятел. Ако можеш да ме убедиш, че не е възможно да си бил там по време на престъплението, ще бъда доволен. Но ако не успееш да ме убедиш, ще те арестувам.

Седнах, преструвайки се на шокиран.

– Добре, щом е така. Явно ще трябва да ти кажа. Бях с Кристел Годуин.

Чертите на лицето му се втвърдиха.

– О, така ли? В колко часа се срещнахте и в колко се разделихте?

Разбрах накъде биеше и отговорих:

– Взех я от Блу Клуб отвън, кога ли... – в десет и десет. Помня, защото погледнах часовника си, когато тя се появи. Уговорката ни беше за десет и аз бях нетърпелив, защото тя закъсняваше. После отидохме в апартамента ѝ.

– Кога си тръгна? – изръмжа Коридън.

– О, трудно ми е да споделя. Нали ще си остане между нас? Тръгнах си тази сутрин.

Той продължително ме изглежда, доста пронизващо.

– Много очевидно и желязно алиби, Хармас. Момичето би изрекло всякаква лъжа, за да спаси кожата ти.

– Предполагам – казах, като залепих една вдървена усмивка на лицето си. – Все пак й дадох шест чифта копринени чорапи. Очаквам тя да ми се отплати. И въпреки всичко, Коридън, това е алиби. Ако смяташ, че твоят стар другар ще ти сервира подобна лъжа, тогава съжалявам. За мен е по-трудно – аз съм обиден.

– Ще видим това – дрезгаво отговори Коридън. – Може да успее да разтърся тази млада жена. Няма да ми е за пръв път да преследвам някого за лъжесвидетелство. Може пак да успее.

Молех се Кристел да е по-издръжлива, отколкото смятах и стиснах палци наум.

– Добре, ако не ми вярваш, говори с мис Годуин – вдигнах рамената. – Тя ще те увери, въпреки че аз не успях. Отбий се после да ми се извиниш мило. Ще ти струва бутилка шампанско.

– Не мисля, – каза Коридън, като се облегна назад – не спомена ли веднъж, че любимият парфюм на Нета бил с аромат на люляк? – той продължи, рязко сменяйки темата. – Помниш ли?

– Да помня? – отвърнах. – Казвам много неща и нямам предвид и половината от тях. Защо замесваш парфюма на Нета в тази жалка история?

– Ухаеше силно на люляци в апартамента, където е убит Литълджонс. – Коридън отговори. – Съветвам те, Хармас, да кажеш истината. Със сигурност знаем, че Нета е жива. Знаем, че е забъркана в грабежа Аленби, че е присъствала, когато са убили сестра й, както й че се оказва съучастничка. Знаем също, че е била в апартамента, когато е убит Литълджонс.

Повдигнах вежди, не казах нищо, но се чувствах смазан. Мислех, че Коридън обикаля в кръг; а сега излиза, че знае колкото мен за този случай.

– Какво знаеш за едно Бентли – жълто и черно? – застреля ме ненадейно с въпроса.

Разбрал е от Мериуедър, реших аз и повдигнах рамена.

– Литълджонс ми каза, че го е видял пред къщата в Лейкхам, само това. Защо?

– Издирваме колата – рече той. – Подозираме, че собственикът е замесен в убийството на Ани. Знаеш ли къде е колата?

Поколебах се, но прецених че ще стане опасно, ако му кажа за

Питър Френч. Бих могъл да имам тази информация само от Нета и това си беше капан, в който той с удоволствие щеше да ме гледа как падам.

– Нямам представа – казах.

– Струва ми се, Хармас, че се държиш като сляп глупак – измърмори. – Опитваш се да предпазиш Нета Скот, защото навремето сте били гаджета. Сигурен съм, че си се опитал да я предпазиш и снощи, когато Литълджонс ви е изнадал. И още повече, ти си го ударил и си го убил. Как ти се струва това?

Започнах да се изпотпявам.

– Харесва ми – казах с изкривена усмивка. – Какво въображение си развил!

Той зачака търпеливо да чуе дали ще кажа още нещо, после продължи:

– Това е сериозно обвинение, Хармас. А също можеш да бъдеш обвинен и за убийството на Кенит.

– Мога ли? – неразбиращо се втренчих.

– Да, там е ясно. Може да си убил Маджи Кенит, защото е разбрала, че Нета Скот е жива. Ти си последният, който я е видял, и ако открия Джулиъс Коул, той може би ще ми каже какво е станало, когато сте били двамата с Маджи. Трябва ми само един свидетел, Хармас, и ще ти подпаля чергата.

Аз изпих уискито си. Имах нужда. Това ми се отрази по-зле, отколкото очаквах.

– Трябва да се прегледаш, Коридън – казах трескаво. – Работиш прекалено много или страдаш от нещо.

– Не се тревожи за мен – студено ми отвърна. – По-добре си гледай себе си. От мига, в който стъпи в тази страна, се забърка в убийства. Предупреждавах те да си гледаш своята работа, сега предполагам съжаляваш, че не си ме послушал.

– Да, и да си говорим на малки имена и да плащам вечерите ти – разтърсих главата си. – Е, майка ми винаги казваше да не се доверявам на ченге. Давай, Коридън, опитай се нещо да ми прикачиш. Няма да успееш, но опитай. Проблемът в Британския закон е, че задължението се пада на теб да докажеш, че съм виновен, а не на мен да докажа, че съм невинен. Докато не намериш няколко достоверни свидетели, не мисля, че трябва да се разпалваш от изкривените си теории.

Той се изправи и тръгна към вратата.

– Когато хвана Нета Скот и Джулиъс Коул, ще разполагам с необходимите свидетели – пророни тихо. – Тези двамата, мисля, бързо ще

проговорят, за да те пипна. Не забравяй, че нямам в моята практика неразкрито убийство.

– Изключението винаги потвърждава правилото. Може би трябва да се подготвиш за първия си голям провал.

Той извади от джоба си малка кутийка. Познах я моментално. Взех я от Кристел предната нощ и изпратих на Коридън четирите пръстена, които взех от Бродли. Те ме притесниха. Ако не бяха свързани с делото Джакоби, бях безпомощен. Реших да му ги изпратя анонимно с надеждата, че той ще ги идентифицира.

– Виждал ли си това преди? – рязко ме запита.

Тръснах глава:

– Не ми казвай, че някой от твоите почитатели ти е изпратил подарък?

Отвори кутията, извади пръстените и ги заклатушка в ръката си.

– А тези тук?

Пак поклатих глава:

– Не, какво е това? Част от плячката на Джакоби?

Той ме изглежда остро:

– Защо мислиш така?

– Още ходя на гледачки – усмихнах се. Ще се изненадаш от това, което ми казаха.

– Не са от плячката на Джакоби – категорично заяви и ме прониза с очи. – Пристигнаха анонимно за мен тази сутрин. Ти ли ги изпрати?

– Аз? – примигах. – Скъпи Коридън, колкото и да те харесвам, бих устоял да ти изпратя четири пръстена с диаманти.

– По-добре спри с тези глупости – лицето му почервения. – Мисля, че са дошли от теб.

– Много, много грешиш. Защо ти се струва така?

– Няма да е трудно да ги проследим – продължи той, игнорирайки въпроса ми. – Пощенската лепенка и печат ще ми кажат всичко, което е необходимо.

– Ако питаш мен – започнах да се притеснявам – някой идиот ги е откраднал, после се е разкалял и ти ги е пратил да ги върнеш на истинския собственик.

– И аз мислех така, докато не проверих. Нямах сигнал за тях, че са откраднати. Пробвай друга история и този път някоя по-добра.

– Трябва да кажа, че си доста проклет тази сутрин. Хайде ти предположи! Защо ще ми е да ти изпращам тези пръстени? Кажи де.

– Вероятно си се забъркал в нещо, което не ти влиза в работата,

намерил си пръстените и си ги взел, като си мислел, че са от плячката на Джакоби. Няма как да ги провериш и затова си ми ги пратил, за да проверя дали принадлежат на Аленби. Е, оказа се, че не. Сега ще открия истинският им собственик и ще го убедя да доложи за кражба. Може да знае кой е крадецът, и ако се окажеш ти, приятелю, ще ти сложа въжето на шията – завъртя се на пети и изляза от стаята.

Изпих уискито на един дъх и сбръчках чело. Реших, че Коридън не си знае работата. Ако Брадли проговори, ще ме хване натясно! Първо трябваше да предупредя Кристел да е подготвена, когато Коридън ѝ покаже кутийката. Тъй като е нейна, можеше лесно да се стъписа. Обадих ѝ се и ѝ обясних какво се е случило.

– Идва към теб – казах. – Ненадейно ще те притисне за кутийката. Много внимавай!

– Остави на мен, скъпи, – отговори Кристел. – През целият си живот съм искала да ме разпитва ченге. Ще се справя с него.

– Е, не бъди толкова самоуверена – я предупредих. – Тоя трудно можеш да го баламосаш.

– Нито пък мен – каза – само ти можеш. Забавлява ли се добре снощи? – допълни свенливо.

– О, забавление е меко казано – усмихнах се аз. – Това преживяване ще ме държи доживотно. Ще го повторим пак скоро.

Затворих, запалих цигара и се замислих. Трябваше много да внимавам какво правя. Коридън дишаше във врата ми и ако не можеше да ми окачи убийство, то най-малкото можеше да ме тикне в затвора.

Започнах да крача нагоре-надолу. Леко се почука на вратата. Прекосих стаята и отворих. Опулих се.

Джулиъс Коул стоеше пред мен с накривена на една страна глава и повдигнати вежди.

– Здравсти, бейби – каза, като погледна в стаята. – Искам да говоря с теб.

Глава двадесет и първа

Сервитьорът мина, побутвайки количката пред себе си. Отгоре беше наредена късна закуска за някого: кафе и кифла. Той погледна Джулиъс Коул. Забелязах израза му на снобско неодобрение. Продължи и изчезна по коридора. Но не и Джулиъс Коул. Той се вмъкна в стаята ми, със загадъчната си усмивка на лицето, поклащайки главата си и много самоуверен.

– Радвам се да те видя отново, бейби – каза.

Пуснах го вътре, защото бях толкова изненадан, че не можах да мръдна. Някъде в подсъзнанието ми взе да бучи, че опасността приближава.

– Какво искаш? – попитах, като затворих вратата.

Джулиъс Коул огледа стаята и зарея поглед през прозореца.

– Колко хубаво! – рече с ръце в широките си панталони. Синият му костюм беше протрит на лактите и дори на гърба беше успял да го оплеска. Зелената му риза – оръфана на маншетите, бялата вратовръзка – завалена. – Често съм искал да надникна в Савой отвътре. Не предполагам, че е така хубаво. Гледката си струва парите – хвърли ми лукав поглед. – Колко струва такава стая?

– Я ми кажи какво искаш! – извиках аз. – И после ще се обадя на Коридън. Иска да те види.

Той се настани до прозореца и повдигна вежди.

– Знаем – каза. – Но ти няма да се обадиш на Коридън.

Нямаше да е лошо да го фрасна по лявото око, но устоях на изкушението. Седнах.

– Казвай. Нещо се върти в онова, което го наричаш акъл. Какво е то?

Той извади смачкана кутия цигари от джоба си и запали една. Изпусна дим през тънките си ноздри.

– Искам малко пари назаем – каза.

– Нямам нищо против – отвърнах задъхано – но си сбъркал адреса. Опитай долу на рецепцията. Може да ти се доверят. Но не и аз.

Той се захили:

– О, не мисля, че ще ми откажеш, бейби – каза мило. – Тук съм, за да те изнудя.

– Защо ме смяташ подходящ за шантаж? – станах бдителен

изведнъж.

– Никой не е подходящ – отговори той. – Понякога се чудя дали играта си струва риска – пооправи вратовръзката си с тънки, омазнени пръсти. Ноктите му приличаха на черни полумесеци. – Голям риск е, знаеш. Трябва да съм много внимателен, когато избирам жертвата си. Но дори тогава правя грешки.

– Смятай го и това за грешка – мрачно казах. – Не се поддавам на шантажи. И никога не съм.

Той почеса сплъстената си коса и се захлади.

– Но тогава никой не би се поддал, бейби – отбеляза. – Зависи изцяло от обстоятелствата. В твоя случай, не виждам как ще си помогнеш.

– Като забия крак в твоето тяло – презрително отвърнах.

Тръсна цигарата си на пода и поклати глава:

– Толкова много хора искаха да направят същото. Винаги съм ги убеждавал, че няма да спечелят от това.

– Казвай!

– Чух какво си казахте с Коридън – той се захлади. – Слушах отвън на вратата. Мога да те окача на въжето. Не е зле, нали?

– Не мисля, че можеш – бях разтреперан от гняв.

– Не бъди твърдоглав, бейби – изтъкна той. – Не бих рискувал да дойда до Лондон, както и тук, ако не смятах, че ще получа дивиденди. Имах късмет, че чух какво ти каза Коридън. Той ме иска и подозира, че знам какво е станало у Маджи. Е, аз няма да го разочаровам. Ще му разкажа.

– Ти нищо не си видял.

– Знам, но той не знае. Ще му кажа, че си бил влюбен в Нета. И че Маджи ти е казала, че Нета и Питър Френч са убили Ани. Ти не си искал Маджи да проговори пред ченгетата и си се опитал да я подкупиш. Но тя не приела и ти си загубил търпение и си я убил. Видях те да го правиш.

Забарабаних с пръсти по креслото.

– Не си, Коул – казах. – И го знаеш много добре.

Той кимна:

– Разбира се, че не съм, но няма никакво значение. Коридън очаква да чуе нещо подобно и аз ще му кажа, ако ме принудиш.

– Те ще искат да знаят защо не си им го казал преди – отсякох.

– Естествено, ще има проблем, но те няма да помислят за това. Аз също те видях да отиваш в апартамента на Селма Джакоби. Видях и Литълджонс да влиза по-късно, но не го видях да излиза.

– Налучкваш, а? – попитах.

– Никога не съм виждал апартамента на Селма., но мога да кажа на Коридън, че съм, нали? На него му трябва някой свидетел за тези убийства и той ще се вкопчи в моите приказки.

Знаех, че Коридън ще го направи.

Последва дълга пауза, после казах:

– Коридън не би бил доволен да научи, че си го разигравал като маймуна, като си идентифицирал Ани като Нета. Той ще ти сложи примката за това.

– Да, бейби – подсмъркна Коул. – И т'ва го имам предвид. Но те ще вържат твоя врат, тъй че аз всъщност не поемам чак такъв риск. И още повече не мисля, че ще отида при Коридън, защото ти ще ми платиш да си мълча.

Запалих цигара и се замислих за миг.

– Виж какво, трябва да имаш и Нета предвид – изфъфли той. – Тя също ще загази. Коридън ще повдигне обвинение за убийство срещу нея. Той е твърд – махна един косъм от самото си и с преувеличен жест го хвърли през прозореца. – Трябва да признаеш, че не съм снизходителен, но ти не се тревожи. Няма да искам много. Желанията ми са скромни. Какво ще кажеш за еднократно плащане на петстотин лири? Разумно е, нали?

– Но ти ще се върнеш след седмица и нещо. Знам ги тия въшки като тебе.

Той тръсна глава:

– Не ме обиждай, бейби. Не е учтиво. Не правя бизнес така. Дай ми петстотин лири и си свободен да напуснеш страната, когато пожелаеш. Петстотин лири ще ме държат дълго. Аз не съм екстравагантен, бейби. Имам елементарни нужди.

– Трябва ми малко време да помисля – казах. – Можеш ли да се върнеш тук днес следобед?

– Но какво има за мислене? – ме попита той, клатейки главата си насам-натам.

– Просто да свикна с идеята, че съм изнудван – отговорих аз, като ми се искаше да забия юмрук в това дебело, отпуснато лице. – А също искам да помисля как да се измъкна от това. Точно сега не виждам никакъв начин.

– Има един, бейби – захили се Коул – Коридън иска да те сгаци. А какво са петстотин лири за теб? Нищо – сиво-зелените му очи обходиха стаята. Свикнал си с хубавите неща в живота. Не би искал да прекараш

седмици в килията. Точно това имам предвид, дори и да не докажат, че си виновен: седмици в една килия.

– О, ти си направо търговец – казах и станах на крака – Върни се в три и половина. Или ще те пратя по дяволите, или ще ти дам парите.

Коул се размърда и застана далеч от мен.

– Добре, бейби – наблюдаваше ме внимателно – Искам парите в банкноти. – Той огледа за последно стаята и разклати глава. – Хубава е. Може и аз да си взема една. Ще сменя обстановката след ужасния ми апартамент.

– На твоє място, не бих – казах – Не и в този костюм. Те ще те изритат оттук.

Гадното му лице леко пребледня.

– Това не е мило от твоя страна, бейби.

Наблюдавах го как си тръгва, структурата му беше като на шофьор на камион. Стъпваше меко, нахакано, като танцьор. След като зави по коридора аз се върнах в стаята си, сипах си голяма чаша уиски и седнах до прозореца. Нещата се развиваха малко бързо за мен. Щях да експлодирам. Ако исках да реша тази загадка извън килия, трябваше да действам бързо.

Помислих за секунди, изпих уискито и реших, че трябва да видя Нета. Сkochих, грабнах шапката си и се спуснах към вратата.

В този миг телефона иззвъня. Поколебах се, но вдигнах слушалката.

– Хармас?

Познах гласа на Брадли, какво ли искаше той.

– Как са ти предните зъби, Брадли? – попитах аз. – Още усещам болките ти. Ако имаш някой здрав зъб, кажи ми да ти го оправя.

Очаквах да започне да ругае, но той не почна. Звучеше почти мило.

– Добре, Хармас – каза – Остави това. Сега сме квит. Аз ти дадох урок, ти ми го върна. Нека забравим.

Едва повярвах на ушите си.

– Тогава какво? – попитах.

– Искам си пръстените, Хармас. Струват две хиляди лири. Може би ги взе на майтап. Не казвам, че си ги откраднал, но си ги искам обратно.

Това беше достатъчно разумно, си помислих, но как да му ги върна обратно.

– В Коридън са – казах – По-добре попитай него за тях.

– Не ме интересува в кого са – изръмжа – Искам си ги обратно. Ти ги взе. Ти ми ги върни.

Зачудих се дали Коридън ще се съгласи, но се съмнявах. Изпотих се.

– Но не мога да ги взема обратно без да ме арестуват. Ти се обади на Коридън, кажи му, че съм ги взел на майтап и го помоли да ти ги върне. Той ще се опита да те накара да заведеш жалба срещу мен, но не е необходимо да го правиш. Това е единствения начин да си ги вземеш обратно.

– Ако не ми донесеш тези пръстени до четири следобед, ще подам жалба срещу теб, проклет да си – Брадли затвори телефона.

Застинах за миг, после набрах Уайтхол 1212. Някой отговори, че Коридън е извън града и ще се върне късно. Благодарих и затворих.

– О, по дяволите – изругах.

Забързах към асансьора, слязох долу и хванах такси до Кромвел Роуд.

Влезнах в къщата на мисис Крокет, изкачих стълбите до първия етаж и се заслушах. Не чух нищо, прекосих до апартамента на Маджи Кенит и почуках.

– Стиви е, скъпа – извиках.

Вратата се отвори веднага. Нета се втренчи в мен с широко отворени очи. Погледнах навътре, очаквайки да видя Джулиъс Коул. Но го нямаше. Влезнах в стаята и затворих.

Нета беше облечена в почти прозрачна пижама. Беше така очарователна, че ако няхах толкова проблеми на главата си, щях да се възползвам от възможността. Но само казах остро:

– Наметни си нещо, дете. В сравнение с теб, на туристическата карта няма толкова интересни места.

– Какво става? – запита тя, грабна един копринен халат и си го наметна. – Защо си дошъл? Нещо нередно ли има?

– Да, много – отговорих аз и седнах на облегалката на едно кресло. – Нещата се движат бързо, дяволски бързо за мен. И реших, че е добре да поговоря с теб.

Тя седна на канапето. Сетих се за Маджи Кенит и по начина, по който изглеждаше, просната там с прерязано гърло.

– Не сядай там – рязко извиках – Точно там я намериха.

– Успокой се, Стиви – каза Нета без да мръдне. – Ти не губиш самообладанието си, нали?

– Не, по дяволите. Добре, стой там щом искаш – облеших се срещу нея за миг. – На теб ти няма нищо, нали, Нета?

Тя поклати глава:

– Не, откакто си с мен. Какво не е наред, Стиви?

Разказах ѝ как Коридън и Коул са ме посетили и какво са казали. Казах ѝ и за обаждането на Брадли. Тя ме изслуша без да ме прекъсне.

– Е, това е положението – заключих аз. – Как ти се струва?

– Има само един начин да се измъкнем – каза тя след малко. – И двамата да напуснем страната. Дори ако не ти припишат убийствата, ти ще лежиш в затвора със седмици. Какво ще правя аз тогава?

– Да, мислех за това. Но ако избягам, Коридън ще реши, че съм виновен.

Тя скочи на крака и се хвърли към мен.

– Стиви! Не виждаш ли? Трябва да изчезнеш, докато не се размине. Можеш да пишеш на Коридън, когато пристигнеш в Америка, можеш да му разкажеш цялата история. Но ако изчакаш сега, никога няма да се измъкнем. Френч ще ме пипне. Трябва да спасиш и мен, и себе си.

Сложих ръка на бедрото ѝ. Допирът до коприната беше невероятен. Спомних си хубавите ни нощи и я погалих.

– Добре – казах. – Ще се измъкнем оттук, докато нещата се уталожат. Ще разкажа на Коридън историята от безопасно разстояние. Сега май е по-добре да направя някакъв план.

– Нека да тръгнем тази нощ. – Нета сграбчи ръката ми. – Мислиш ли, че можем да го направим тази нощ?

– Но ако не успеем, никога няма да се измъкнем – ѝ отговорих. – Веднъж ако разберат, че се опитвам да избягам, те ще наблюдават всяко летище – аз я придърпах по-близо до мен. – Брадли ме притеснява. Може да успее да се справя с Коул, но Брадли е истинска напаст. От къде си взела онези пръстени, Нета?

– Аз не съм му ги дала.

– Той каза, че си. Каза, че ги е купил от теб за триста лири.

Тя тръсна глава:

– Разбира се, че не. Казах ти какво се случи. Отидох при него, Казах му истината и го помолих за малко пари. Той ми даде двеста лири. Той ти е казал тия глупости за пръстените, за да ме защити. Спомням си, че винаги държеше много бижута в офиса си.

Аз зачупих пръсти:

– Боже мой! Какъв съм идиот. Трябваше да се сетя, че ме лъже. Какъв смотаняк съм да ги взема. Може да отнесе три месеца. Нарича се грабеж с насилие.

– Няма да има никакви три месеца, защото няма да си тук – каза Нета. – Колко скоро можеш да направиш плана?

– Още сега – рекох и посегнах към телефона. Набрах един номер и зачаках. – Ти ли си, Бикс? – запитах, когато ми се обади някакъв мъж.

– Самият той – отговори гласа.

– Обажда се Стив Хармас, Идвам да те видя. Важно е. Кога е следващото ти пътуване?

– Здравсти, Стиви. Защо? – отговори той. – Радвам се да те чуя отново. Какво си се развълнувал?

– Ще ти кажа като се видим. Кога е?

– В десет и половина довечера – отвърна. – Искаш да тръгнеш с мен?

– Да, искам – казах. – Ей сега ще дойда при теб.

Затворих телефона и се обърнах.

– Стискай палци, дете. Може да успее да го убедя да ни вземе. Пригответи се и ме чакай точно в девет.

Тя се хвърли да ме прегръща.

– Ти си чудесен, Стиви – изплака тя, с очи изкръпци от вълнение.

– Да, такъв съм – казах, чувствайки се като мръсник. – Но спести празненството за след като стигнем Атлантическия.

Позволих ѝ да ме целуне, но аз не я целунах. Чувствах се като докоснат от Юда.

До три и двадесет бях свършил с приготовленията си за вечерта и си бях в стаята, за да чакам Джулиъс Коул.

След като оставих Нета, отидох да видя Хари Бикс и да му обясня каква молба имам. Заинтригуван от историята, която му разказах, той веднага се съгласи да се включи. После хванах такси до офиса на Морнинг Мейл и прекарах час с Фред Улман. Както и предполагам, той беше работил като мишка и с информацията, която беше събрал, трябваше да действаме бързо.

Коридън беше заминал за Лейкхам и въпреки усилията ми, не можах да се свържа с него, така че той щеше временно да отсъства. Знаех, че ще се върне вечерта, но дотогава трябваше или да завърша моята история, или сякаш да затъна. От една страна бях доволен, че не е тук. От съствието му проясни мислите ми и аз се възползвах от това. Когато се върнеше, щеше да се удиви, че съм разкрил случаят Аленби и щеше да получи най-жестокият шок в живота си.

Но сега трябваше да се кооперирам с полицията. При предишното си посещение в Лондон се бях сприятелил с детектив – инспектор О'Мали от участъка на Боу Стрийт. Коридън ни беше запознал и О'Мали с удоволствие ми разказа за работата на съда. Реших да го помоля за

помощта му и му се обадох. Когато обясних причините за своето обаждане, той настоя да ме заведе при шефа на Коридън в Скотланд Ярд. Решено беше, че трябва да се действа незабавно.

Сега, седейки в стаята си в Савой, се отпуснах, сигурен, че с настъпването на нощта случаят Аленби и убийствата на Маджи Кенит и Хенри Литълджонс ще бъдат разкрити.

Едва бях прехвърлил целия план в главата си, за да се убедя, че няма нещо недообмислено, и чух почукване по вратата. Джулиъс Коул беше пристигнал.

Станах и отворих.

Ето го него, оглеждайки ме в очакване и клатейки главата си. Той се беше попригладил. Някои от петната на самото бяха изчезнали; беше сменил оплесканата си бяла вратовръзка с по-малко оплескана жълта. В илика на самото си беше забол стръкче момина сълза.

– Здравей, бейби – каза. – Не съм подранил, нали?

– Влез – отворих широко вратата.

Той пристъпи и се огледа.

– Знаеш, че я харесвам. Колкото повече я гледам, по-хубава става. Пригответи ли парите, скъпи?

– Разбира се. Ей там, в онова бюро са.

Не можа да се въздържа, въпреки усилията. Лицето му светна, очите заискряха, той се захили.

– Петстотин лири! – възкликна, потърквайки големите си, отвратителни ръце. – Не мога да повярвам!

– Седни долу! – казах, като затворих вратата. – Още не си ги получил, така че успокой топката.

Усмивката му застина, но се насили да я задържи върху лицето си и ме погледна плахо.

– Но нали си решил, скъпи? – попита. – Постъпваш разумно, нали?

– А как ще съм сигурен, че като вземеш парите, няма да се върнеш за още? – запалих си една цигара.

– Моля те, не говори така – дяволито ме погледна. – Уверих те, че не процедурам така. Харесва ми да мисля, че съм честен изнудвач. Може да ти прозвучи абсурдно, но си имам принципи. Играя честно и се придържам към правилата.

– Не бих ти се доверил. Сядай долу! Искам да поговорим.

Той се поколеба, но настани гнусното си тяло в креслото.

– Бих желал да не си толкова мнителен, бейби – изплака той и се намуси. – Моите условия са ясни. Ти ми даваш петстотин лири, аз си

мълча и ти напускаш страната. Става толкова просто, нали? Не мога да ти причиня нищо лошо, ако ти не си тук.

– Още не съм заминал – казах. – Нищо не ти пречи да ме прецакаш на два пъти, докато чакам да отпътувам, нали така?

– Но аз не бих направил подобно нещо – запротестира Коул. – Не е в стила ми да съм подъл.

– Напомни ми да поплача на тия сантиментални приказки някой път. Я си представи, че Коридън те притисне? Как ще разбере, че не си му казал, че не Нета, а сестра ѝ е умряла?

– Не ставай глупав, бейби – отвърна той. – Нали ако кажа това на Коридън, ще си навлека неприятности?

– Сестра ѝ умря, нали?

Той премига:

– Разбира се.

– Откъде знаеш? Виждал ли си някога сестра ѝ?

– Разбира се – повтори той, попипа се за носа и се втренчи замислено в мен.

– А защо каза, че е била Нета?

– Не смятам, че трябва да се задълбочаваме в това, бейби – размърда се неудобно. – Имам си причини.

– Колко ти плаща Питър Френч, за да мълчиш? – изстрелях въпроса.

За миг се втрещи, след това се захили.

– Май не пропускаш много. На този въпрос не мога да ти отговоря. Ще наруша дадена дума.

– Добре – свих рамена. – Нека се върнем на темата. Искаш от мен петстотин лири или в противен случай ще дадеш на Коридън лъжливи факти, за да ме натопиш в две убийства, така ли е?

– Да, това е идеята – каза със самодоволна усмивка. – Но се съмнявам, че можем да го напишем някъде. Но между нас двамата, да, това е идеята.

Кимнах, доволен.

– Можеш да вземеш парите. И господ да ти е на помощ, ако се опиташ да ме преметнеш. Ще те намеря и ще те направя на пихтия.

– Имаш думата ми – каза с патетично достойнство. – Тя е достатъчна. Ти си американец, и естествено, не можеш да разбереш, че с думата си англичанинът залага собственият си живот.

– Я се разкарай с това високомерие, ти дебела въшко! – изкрещях.

Повдигаше ми се.

– Не мислиш ли, че загубихме доста време? – поклати той глава. – Къде са парите?

Отидох до бюрото, отворих го и извадих едната пачка, която преди бях решил да дам на Нета. Хвърлих я в скута му.

– Ето – казах, като го наблюдавах. Той се втренчи в парите, очите му изхвъркнаха. Пипна ги, погали ги.

– Вземай ги и се махай.

– Имаш ли против да ги преброя, бейби? – запита с развълнуван глас. – Не че не ти вярвам, но така правят бизнесмените. А и може да си ми дал повече – избухна в смях.

– Давай, но побързай. Не мога да те понасям повече.

Настъпи дълга пауза, докато ги преброи. Трепереше от възбуда, изцяло обсебен от шумоленето на банкнотите. Накрая свърши и кимна. Имаше проблясък на недоверчив триумф в очите му.

– Добре, бейби, – каза – не мислех, че ще си толкова лесен. Смятах, че ще си имам доста проблеми с теб. – Прибра банкнотите в джоба си и се усмихна по загадъчния си начин. Не беше приятна гледка.

Аз се засмях.

– Измитай се, дебела въшко!

Той погледна към момината сълза, окачена на илика му, свали я и я остави на масата.

– За спомен, бейби – каза и се закикоти.

Дойде ми много.

– А ето ти нещо и за спомен от мен! – отдръпнах се и го тряснах по окото. За момент той се стъписа, после се затътри, стенойки.

– Звяр! – той изскимтя. – О, ти жесток, отвратителен мръсник!

Направих заплашително движение към него. Той се хвърли към вратата, като се опита да я отвори. Отвън в коридора го чакаше един грамаден, цивилен полицай.

Коул се облещи, получи един здрав юмрук и се олюля назад. Цивилното ченге му се усмихна.

– Здравсти, скъпи – каза.

Коул, все още държейки окото си, се втренчи в него за повече от минута, после лицето му се сбръчка и колената му омекнаха.

Полицаят пристъпи към него. Коул се дръпна.

Затворих вратата след полицаия.

– Значи ти предугаждаше, че ще си имаш проблеми с мен, а? – казах мрачно. – Момче! Достатъчно ли беше? – Отидох до банята и я отворих. – Хайде, О'Мали, можеш да излизаш вече.

Детектив-инспектор О'Мали излезе, следван от още един цивилен с тетрадка в ръка.

– Всичко ли записа? – попитах.

– Всяка дума – каза О'Мали и потри ръце. Най-сладкият разпит, за каквото винаги съм мечтал. Ако не отнесе десет години, нека ме заклеят като лъжец.

Трите ченгета се захилиха към Коул. О'Мали се приближи до него и го хвана за ръката.

– Аз съм детектив-инспектор О'Мали от Боу Стрийт, а те са полицейски служители. – Мое задължение е да те арестувам и да те обвиня в шантажиране. И също да те предупредя, че всяка казана твоя дума може да се използва срещу теб в съда.

Лицето на Коул позеленя.

– Не може да направите това с мен – изпищя той. – Този е мъжът, когото трябва да арестувате. Той е убиецът – посочи с треперещ пръст към мен. – Той уби Маджи Кенит и Хенри Литълджонс. Видях го! Не можете да ме арестувате! Аз съм почтен гражданин.

О'Мали се захили.

– Можеш да кажеш това на съдията. Сега идваш с мен.

Другите две ченгета застанаха от двете страни на Коул. Единият извади моите пари от джоба му и ги подаде на О'Мали.

– Ще трябва да ги задържим – ми каза той. – Но ще си ги получиш обратно, когато делото приключи.

– Надявам се – отвърнах усмихнат. – Гадно ми става да си помисля, че могат да отидат във вашият фонд за спортни цели.

Тримата полицаи се засмяха.

– Хайде – О'Мали подръпна Коул. – Ще те нагласим и спретнем в килията.

Коул се извърна назад.

– Той е убиецът, казвам ви – безумно закрещя. – Арестувайте го! Той ще се измъкне от страната. Чувате ли? Той ще избяга.

– Не се вълнувай, скъпи – каза единият от цивилните. – Ако се държиш прилично, ще ти дам голяма чаша какао в участъка.

Коул свали ръка от околото си, което беше подутото и посиняло.

– Той ме наби! – извика Коул. – Искам да го съдя за насилие. Арестувайте го!

О'Мали погледна състрадателно.

– Ти ли го направи? – ме попита, клатейки тъжно глава.

– Аз? – казах шокирано. – Не ми е и минавало през ум. Той беше

нетърпелив да похарчи парите си и, горкият си удари окото в бравата на вратата, като се хвърли към нея.

О'Мали се закикоти силно.

– Трябва да побързаш – намигна към Коул.

Аз се приближих до Коул и се усмигнах.

– До скоро, въшко – казах. – Следващият път, когато се опиташ да изнудваш, не избирай журналист. Ще се видим след десет години.

Отведоха Коул. Той вървеше безмълвен, зашеметен, вцепенен.

На вратата О'Мали погледна през рамо.

– До довечера – каза.

– Да. До тогава и Коридън ще се върне – отговорих аз. – Не бих пропуснал да видя лицето му, когато му поднеса малката си изненада за целия скоч в Лондон.

– Нищо, че съм въздържател, и аз не бих пропуснал. – О'Мали каза почтително.

Глава двадесет и трета

Часовникът на стълбището на мисис Крокет показваше седем и половина, когато аз се изкачвах по стълбите към апартамента на Маджи Кенит. Никой не ме видя да влизам в къщата. Почувствах облекчение като знаех, че Джулиъс Коул няма да се появи, клатейки главата си.

Ослушах се до вратата на Маджи, не чух нищо и леко почуках.

– Стив е – казах.

След малко вратата се отвори. Нета, облечена в копринена рокля в червено и бяло ме пусна вътре. Влязох и затворих след себе си.

– Здравей – казах.

– Подранил си, Стиви – тя сложи ръка върху рамото ми. – Всичко наред ли е? – очите ѝ бяха хлътнали.

Аз кимнах:

– Да, мисля. Говорих с Бикс. Той иска да те види.

– Да ме види? – повтори като се намръщи. – Но защо?

– Ти не познаваш Бикс. Той е лудо копеле – отвърнах. – Той каза, че няма да рискува работата си за да прехвърли някакъв глупак до Щатите. Казах му, че ти си невероятна, върха на айсберга, но той смята, че жените, с които се движа носят галоши и червени фанели. Единственият начин да го убедим, е да се срещнеш с него. Ако го омаяш, ще ни вземе. В негов стил е да усложнява нещата. Уговорих го да прием по едно веднага.

– Но сега не е време за това – каза, притеснена. – И е опасно, полицията може да ни види. Не ми харесва това, Стиви. Защо не го доведе тук?

– Не би могъл да дойде тук – рекох. – Трябва да оправя разни неща. Няма за какво да се тревожиш. Имаме среща в един бар на Найтбридж. С кола съм. Ще поговорим с него и ще уточним нещата. После той ще се върне на летището, а ние тук, ще вземем багажа ти и ще го последваме. Самолетът няма да излети преди десет и половина. Имаме много време.

Видях, че не ѝ хареса тази идея, но нищо не можеше да направи.

– Добре, Стиви. Ти знаеш най-добре. Ще си взема шапката и съм готова.

Изчаках я като крачех из стаята, сетих се за Маджи Кенит и се вцепених.

Нета излезе от спалнята след малко. Шапката ѝ приличаше на капак на тиган, но ѝ отиваше.

– Той направо ще се влюби в теб. Изглеждаш невероятно – хванах я за ръката. – Хайде! На пръсти! Нали не искаш мисис Крокет да връхлети върху нас, докато излизаме.

Промъкнахме се надолу по стълбите и се настанихме в Буика, който бях наел.

Карах по Кромуюел Роуд. Нета попита:

– Какво стана, Стиви? Даде ли на Джу парите?

Очаквах това и бях подготвен с лъжата.

– Да. Взе ги, гадният плъх, само се надявам да не ме прецака пак преди да напуснем страната – хвърлих ѝ бърз поглед, видях че пребледня и стисна устни.

– Кога му ги даде? – нотка на колебание се долови в гласа ѝ.

– В три и половина днес следобед. Петстотин лири. Това са доста пари, Нета.

Тя не каза нищо, стоеше загледана право напред.

Като стигнахме до един малък бар в една глуха уличка зад Найтбридж, тя се обади:

– А Джак Брамбли? Чу ли се с него?

– Не. – казах. – Нищо не мога да направя относно Брамбли. Коридън е извън града. Не мога да взема пръстените, преди да го попитам. Ултимадумът на Брамбли беше до четири часа. Предполагам, че ченгетата ме търсят вече. Но са закъснели. Напуснах Савой този следобед. Целият ми багаж е в колата. Готов съм за път.

Ние излязохме от Буика.

Нета огледа улицата и запита:

– Сигурен ли си, че сме в безопасност? Струва ми се лудост да дойдем тук, където могат лесно да ни видят.

– Успокой се. Достатъчно е безопасно. Барът е забутан. Никога не биха ни намерили тук – забързахме към него.

Хари Бикс, облечен в пилотската си блуза, изрисувана отпред с един гмуркаш се албатрос, със значката си от ескадрилата, се беше облегал на барплота с чаша скоч и сода в ръка.

Бикс, мощен, добре-сложен, се оправи към нас като ни видя и подсвирна при вида на Нета.

– Здравейте! – възкликна той, с усмивка до уши. – Ти наистина си хванал чудо! Страхотна е!

– Нета, това е Хари Бикс – бутнах я напред. – Подай ръка на пилот

номер едно на Военно Въздушната Авиация. И ако той не винаги се държи като човек, а като животно, моля те, прости му. Той е извън своята джунгла.

Нета подаде малката си ръка в неговата огромна лапа и го дари с зашеметяваща усмивка, която го удари в слабините.

– Лейди, защо се движите с такъв вагабонтин? – запита чистосърдечно. – Не знаете ли, че той има две съпруги, осемнадесет деца и десет години за криминални престъпления? .

Нета се засмя и поклати глава.

– Затова го харесвам. Такава съм си.

– За бога! – извика изумен. – Наистина ли го харесваш или заради парите си с него?

– По малко и от двете – отговори, като се престори, че е разбрала въпроса.

– Е, добре, това си струва едно питие. Какво ще кажете за уиски или бихте предпочели нещо по-леко?

– Уиски е добре – каза тя.

Бикс помахна на бармана и поръча две големи. Обърна се пак към Нета.

– Къде се крихте досега? Мислех, че познавам всички хубави дами в Лондон.

– А аз – че съм срещнала всички самотни американци тук – отвърна тя.

Бикс се захили и ме сръга в ребрата.

– Брато, ти си наред. Излез отвън и ми направи тая услуга да си счупиш крака.

– Тя просто се шегува – казах. – Защо тогава преди десет минути ми каза, че всички от Военно-въздушните сили са мижитурки, Нета?

– Но тогава не познавах Хари – запротестира Нета. – Вземам си обратно думите.

Бикс се наведе напред.

– Ние сме солта на земята, сладурче – каза. – Така казват и по вестниците, а вестниците никога не лъжат.

– Не лъжат много – рече Нета.

След като барманът донесе питиетата и се отдалечи, Бикс продължи:

– Значи искате да пътувате с мен, така ли? – попита.

Нета го погледна, изведнъж станала сериозна. Кимна.

– И бихте ли ми се доверила да Ви прехвърля там? – продължи той.

– Бих ти се доверила, като се качим на самолета, но не другаде.

Бикс избухна в гърлен смях.

– Виж, това девойче се майтапи, Стив. Доста е нажежено, за да се държите за мен. Лейди, аз се шегувах преди малко. Жените не значат нищо за мен. Попитайте Стив, той ще потвърди.

– Точно така – казах аз. – Жените не значат нищо за него, но само го остави насаме с някоя и гледай какво става.

– Защо, ти плъх такъв,... – започна сломено той.

– И предполагам, не мога да му се доверя? – попита Нета. – И няма да викам за помощ.

– Няма? – Бикс попита и очите му изкочиха. – Така честно ли е? – обърна се към мен. – Изчезвай, трима сме, ти само пречиши!

– Хайде да спрем тия глупости и да се хванем за работа – настоях аз. – Сега я видя, ще се съгласиш ли?

Бикс изпи уискито си, погледна Нета, погледна мен.

– Да, не мога да откажа на красавица като нея. Но е дяволски риск.

– Ами! – казах. – Знаеш, че е лесно. Не го слушай, Нета, придава си важности.

– Сериозно, рисковано ли е? – попита Нета, като търсеше лицето му.

За момент Бикс се бореше с изкушението да преувеличи, но се отказа.

– Е, не чак толкова много – призна той, като ми се намръщи. – Веднъж да придумаш пилота – както е в случая – и става лесно. Ще се срещнем на входа на летището, ще тръгнем заедно, ще прием по едно сред тълпата. После ще предложи да ви покажа моя самолет и ще слезем на пистата. Няма да има никой наоколо, ако сме там преди десет и петнадесет. Дватама ще се качите на самолета и ще ви покажа, къде ще се скриете. Ще излетим в десет и половина. Когато се приземим, ще ме чакат кола. Всичко, което трябва да направите, е да стоите отзад на колата. Ще хвърля разни мои неща отгоре ви. Когато излезем от летището, ще можете да се покажете. Ще ви оставя, където пожелаете.

Нета се замисли за момент.

– Наистина ли е толкова просто?

– Да. Правил съм го и преди, ще го направя и сега. Но предупреждавам, ще искам по целувка от пасажира ти.

– Мен няма да ме целунеш – студено казах. – По-добре да преплувам Атлантическия, ако са такива условията ти.

– Аз също – забързано каза Хари. – Не говорех на теб, глупак.

Нета му се усмихна:

– Няма да има проблеми с това. Мисля, че условията са разумни.

Ние побъбрихме двайсетина минути, изпихме доста уискита, и в осем и десет Бикс реши, че е време да тръгва.

– Чакам ви двамата на летището в десет без петнадесет. Не закъснявайте – хвана ръката на Нета. – До скоро – продължи той. – И запомнете, ако се уморите от него, аз съм следващият в списъка. Червенкосите ме пробождат право в сърцето.

– Ще запомня – каза, като му хвърли втренчен поглед, който го омаломощи. – Ако Ви опозная по-добре, – тя продължи – и ако реша да го напусна, въпреки, че е много мил и има добри маниери.

– О, това няма да му помогне. – Бикс се захили. – Е, не е крадец като мен.

Надигна се и тръгна, като че летеше.

В момента, в който вратата се трясна след него, Нета загуби веселата си усмивка и ме погледна нетърпеливо.

– Сигурен ли си, че всичко е наред? Той е такова момче. Сигурен ли си, че можем да му се доверим да ни прекара читави? – повтори тя.

– Не се тревожи – казах. – Той е минавал хиляди пъти над Океана. Бомбардирал е Германия от @ада до замята и обратно. Може да изглежда като момче, но не се заблуждавай. Каквото каже, ще го направи. Той те хареса, а това значи, че сме в сигурни ръце.

Тя въздъхна тежко и хвана ръката ми.

– Добре, скъпи. Няма да се притеснявам, но съм нервна. Какво ще правим сега?

– Ще отидем до апартамента, ще вземем нещата ти и право на летището. Хайде, Нета, екскурзията започна.

След десет минути бяхме в апартамента на Маджи.

– Пътуваш леко, надявам се – казах и хвърлих шапката си на канапето.

Тя кимна:

– Да. Не искам да оставям тук всичките си прекрасни рокли, но ще си купя, каквито си пожелаеш оттам. – Тя се приближи и обгърна врата ми. – Толкова си чудесен, Стиви. Не мога да ти се отблагодаря никога. Не знам какво щях да правя без теб.

За момент се почувствах като мръсник, после се сетих за начина, по който изглеждаше Литълджонс, безпомощен на земята, и това ме вледени.

– Забрави – казах. – Готова ли си?

Тя каза точно това, което се надявах да каже: от него зависеше успехът или провалът на моя план.

– Дай ми пет минути, Стиви. Искам да се преоблека. Не съм с достатъчно топли дрехи за това пътуване.

– Хайде! Облечи си вълнени дрехи. И проклет да съм, ако не дойда да ти помогна.

Тя се засмя неловко и отиде до вратата на спалнята.

– Стой отвън, мистър Хармас – подсмихна се тя с лъжлива строгост. – Мина доста време, откакто не си ме виждал гола, срамувам се.

– Права си – изведнъж станах сериозен. – Беше отдавна: доста отдавна, Нета.

Но тя не ме слушаше. Влезе в банята и затвори вратата. Чух да превърта ключа.

Седнах на канапето и запалих цигара. Дланите на ръцете ми бяха влажни, краката ми трепереха. Нормална треска при вълнение.

Минаха пет минути, после още пет. Чувах Нета да се движи в другата стая. Пепелта от цигарата ми падаше на пода.

– Хей! – запазих самообладание и извиках. – Времето напредва, Нета!

– Идвам след миг.

Минута по-късно чух да отключва и тя излезе.

Беше облечена в светъл вълнен пуловер, черни панталони и кожено палто, наметнато отгоре. В дясната си ръка носеше куфар.

– Съжалявам, че се забавих – каза и ми се усмихна, въпреки, че лицето ѝ преbledня, и очите и излъчваха нетърпение. – Само пет минути след девет е. Добре ли изглеждам?

Пристъпих към нея.

– Изглеждаш невероятно! – казах и я обвих през кръста.

Тя ме бутна почти грубо, разтърси глава и се опита да запази усмивката на устните си. На мен ми се стори изкривена.

– Не сега, Стиви. Нека почакаме, докато бъдем в безопасност.

– Всичко е наред, скъпа.

Тя ме блъсна прекалено късно. Вече бях напипал онова, което търсех под пуловера ѝ, на кръста.

– Хайде, да вървим.

Взех шапката си, огледах стаята, за да се уверя, че не сме оставили нещо и пристъпих към вратата.

Нета ме последва. Аз ѝ носех чантата. Тя – коженото си палто на рамо.

Отворих вратата.

Пред лицето ми, с ледени очи, с изкривена уста, стоеше Коридън.

Глава двадесет и четвърта

Пронизителният вик на Нета разцепи въздуха.

– Здравей, Коридън – въздържано го поздравих и отстъпих назад. – Май успя да дойдеш за финала.

Той влезе в стаята и затвори след себе си. Очите му любопитно се спряха на Нета. Тя се отдръпна назад и закри лицето си с ръце.

– Не знам какво сте намислили вие двамата тук, – едно изрече Коридън – но това ще почака. Имам заповед за арестуването ти, Хармас. Съжалявам. Предупреждавах те нееднократно. Брадли подаде жалба срещу теб за кражба на четири пръстена и извършено насилие. Ще трябва да дойдеш с мен.

Тъжно му се усмигнах:

– Много, много лошо. Точно сега, Коридън, има по-важни неща, за които да се тревожиш. Я виж тази млада жена тук. Не искаш ли да ти я представя?

Посочих към Нета, която се втренчи в мен с изопнато пребледняло лице и премежен поглед. Коридън пък ми хвърли суров поглед:

– Коя е тя?

– Не се ли сещаш? Виж й червената коса. Не чувстваш ли мириса на люляк? Хайде, Коридън, какъв детектив си, по дяволите?

По лицето му се изписа учудване.

– Тя да не би да е...? – започна той.

Поклатих глава към Нета и казах:

– Съжалявам за това, дете. Но няма как да се измъкнеш вече – обърнах се пак към Коридън. – Да. Запознай се с Нета Ани Скот Брадли.

Нета се сви от ужас.

– О, – задъха се тя. – Ти, ти... копеле мръсно!

– Подбирай си речника, сладка. Коридън лесно се разярява.

Коридън се вгледа в Нета, после в мен.

– Казваш, че тази жена е Нета Скот? – запита.

– Разбира се, че е. Или мисис Джек Брадли, също Ани Скот, както предпочиташ. Аз бях прав, тя не се е самоубила. Ето я, от жива, по-жива. Освен това ще ти покажа нещо, което би те заинтересувало.

Сграбчих Нета точно когато се опита да избяга към другата стая.

Лицето ѝ стана като варосано; очите ѝ мяхаха искри от гняв и страх. Опита се да ме зашлеви. Хванах я за китките, извих ръцете зад

гърба ѝ и я приклеших пред себе си.

– Спокойно, дете – казах, като се пазех от яростните ѝ юмручета. – Покажи на инспектора какво хубаво бельо носиш. – Хванах я за пуловера и го смъкнах през главата ѝ. После я повалих, докато тя пицеше и се мятеше, и дръпнах ципа на панталоните ѝ.

Коридън изпсува и се приближи към нас.

– Спри! – извика той. – Какво си мислиш, че правиш?

– Дера един заек! – заблъсках Нета към канапето и я проснах отгоре. Напънах се малко, докато я узаптя, но накрая стъпих с коляно върху гърба ѝ.

Коридън сграбчи ръката ми, но аз го отблъснах.

– Я погледни този тук колан – посочих към тежкия метален колан, увит около кръста на Нета.

Коридън замръзна на място, изруга нещо под носа си и после отстъпи назад.

Откопчах токата, измъкнах колана и го вдигнах.

Нета лежеше на канапето, със стиснати юмруци и учестено дишане.

Изсипах съдържанието на колана в краката на Коридън.

– Ето ти, братле – приповдигнато заявих. – Скъпоценности за петдесет хиляди лири! Само виж! Плячката, задигната от Аленби.

Коридън се втренчи в пръстените, огърлиците, гривните, разпилени по килима. Диаманти, рубини, смарагди искряха като малки слънца на светлината.

– Ще те убия! – пропищя Нета. Изведнъж скочи на крака и се хвърли към мен.

Аз я блъснах толкова силно, че тя направо се строполи на земята.

– Свършено е с теб, Нета – заклещих я под себе си. – Набий си го в малката глава. Ако не беше убила Литълджонс, щях да се опитам да ти помогна, но ти го уби и това не мога да ти го простя. За какъв ме мислиш? За мръсник? За това, което стори на Литълджонс, не бих покрил никого.

Нета запълзя на колене, вкопчи се в канапето и завря лице в шепа.

Обърнах се към Коридън, който още стоеше като хипнотизиран, забил поглед в съкровището.

– Е, какво ще кажеш? Трябва да си доволен – казах на Коридън. – Обещах си, че ще разкрия случая с кражбата от Аленби, защото ти се имаше за недостижим. Направих го сам. Очите му зашариха ту към мен, ту към Нета.

– Но как разбра, че плячката е в нея?

– Ще бъдеш изненадан колко много неща съм открил. Тя и Джак Брадли стоят зад тоя обир. Ще ти кажа всички факти, а ти си прави изводите. Искаш ли да чуеш?

– Разбира се – каза и се наведе над съкровището. Почна да го събира обратно в колана. – Как стигна дотук? – Остави колана на масата.

– Стигнах до края, защото не повярвах, че Нета се е самоубила – започнах да разказвам, запалих си цигара и се облегнах на масата. – Бях сигурен в това след като претърсих апартаментата й. Почти всичките й дрехи и копринените й чорапи бяха изчезнали. Познавах Нета достатъчно добре. Не беше в стила й да извърши самоубийство, а освен това беше маниачка що се отнася до дрехи. След като изчезна тялото й от моргата, реших, че някое друго момиче е било намерено мъртво в апартаментата, а Нета, изплашена, грабнала надве-натри дрехите си и офейкала.

Коридън се подпря на стената и ме загледа.

– Това си го казвал и преди – рече той. – Аз също стигнах до тези изводи.

– Естествено – продължих. – Но имаше много неща, които ме озадачаваха. Първо, кое беше мъртвото момиче? После, защо Нета е имала време да събере дрехите, но е оставила онези пари и полиците за пет хиляди лири в апартаментата си? Но Маджи Кенит ми сподели, че едно момиче и още някакъв мъж са били с Нета онази нощ. Момичето явно е това, мъртвото. Мъжът или го е убил или е бил съучастник на Нета. Причината, поради която Нета е оставила парите ми се струва е, че не се доверявала на въпросният мъж и не е успяла да си ги вземе без той да я види. Така че тя явно се е надявала да си ги прибере по-късно, но за късмет аз ги взех пръв – погледнах към Нета, но тя не вдигна глава. Тя не помръдна, скрила лицето си в шепи.

– Продължавай – тихо каза Коридън.

– Значи кой е бил мистериозният мъж и защо Нета не е искала той да разбере за парите й? Говорих с Нета и тя ми каза, че е бил любовникът на Ани, Питър Френч. Иначе казано – нейният любовник. Виж, Нета никога не е имала сестра. Но да оставим за момента Питър Френч.

Преди девет месеца Нета се омъжва за Джак Брадли. По някаква причина запазват брака си в тайна и не живеят заедно, освен през уикендите, които прекарват в къщата в Лейкхам, която Брадли е купил за тайните им срещи. Нета се е представяла в Лейкхам като Ани Скот. Тя ми каза, че Френч е убил сестра й, понеже тя е разбрала, че той е убил и Джордж Джакоби. Тъй като не е имала сестра, явно ме е излъгала. Следователно, кое е момичето, намерено мъртво в апартаментата, а после и в

къщата? Трябва да откриеш това, Коридайн. Момичето, откраднато от моргата и убитото в къщата, всъщност е едно и също.

Коридайн прехапа устни и измърмори:

– Но едното е червенокосо, а другото русокосо. Как ще обясниш това?

– О, Нета ми разказа как Френч ѝ боядисал косата, а после как с кислородна вода отново ѝ я изрусил, след като е пренесъл тялото в къщата.

– Проклет да съм – изсумтя Коридайн.

– Да, не е за вярване. Но като размислих, ми се стори напълно възможно. Но щом Нета няма сестра и никога не е имала, което съм убеден, то кое е било момичето и защо е била убита, и защо убиецът се е страхувал тя да бъде идентифицирана?

– И разбра ли? – нетърпеливо запита Коридайн?

– Мисля, че да. Но не само аз, а също и Литълджонс. Затова и умря.

– Коя е била?

– Селма Джакоби, жената на Джордж, който е бил убит от Джек Брадли.

Нета скочи и се втренчи в мен.

– Това е лъжа! – изкрещя. – Джек не го е убил. Беше Питър Френч.

– О, не, не, не. Нека да се върнем малко по-назад – продължих аз. – Когато американските войници са били репатрирани. Преди това Брадли е бил доволен, че изкарва бая пари като е продавал контрабандни стоки и ги е скубел как ли не. Но когато те започнали да се връщат в Америка, доходите му изведнъж спаднали. Трябвало да измисли друг начин да трупа пари. Освен с хазартни игри, той е решил да осъществи и голям обир. Джордж Джакоби е най-добрият в този бранш. Брадли се е сдушил с него и двамата са запланували удара. По това време Брадли се е оженил за Нета, а Джордж за Селма. Къщата на Аленби е била близо до Лейкхам и Брадли с един удар е убил два заека, като е купил къща в Лейкхам: обирът е бил организиран там, а също и тя е била любовно гнездо за него и Нета. Мисис Брамби, сестрата на Джордж се е заела с поддържането на къщата. Ударът е минал без проблеми и следващата стъпка е била да се намери начин да се изкара плячката на пазара. Но това е доста опасно. Нито Брадли, нито Джакоби са имали смелост да я покажат. Зачакали са да мине време и всичко да се успокои. Но са се скарали как да си я поделят и една нощ Брадли е убил Джакоби в Клуба, а после го изхвърлил на Сохо Стрийт.

– Тия приказки само предположения ли са или имаш

доказателства? – попита Коридън.

– Само предположения – си признах. – Но Нета ще проговори не след дълго.

Коридън погледна към нея и после ми изръмжа:

– Давай нататък!

– Ще оставим за момент смъртта на Джакоби и ще се спрем на Литълджонс. Важно е, защото аз разбрах, че Нета, не е същата, онази, която аз познавах, и не можех да ѝ позволя да се измъкне след убийството му. Аз харесвах Литълджонс. Беше печен, и още повече, работеше за мен. Бях му разказал всичко, което знаех по случая, и той е осъзнал нещо, което бях пропуснал. Че Селма по някакъв начин е намесена и че би могла да е убитото момиче. Той не беше виждал Селма, но аз видях мъртвото момиче. Бедничкият, искал е да ме изненада. Открил е къде живее Селма и е отишъл да потърси у тях някаква нейна снимка. Искал е да ми покаже една и аз да разпозная на нея мъртвото момиче. Намерил е снимка. Част от нея беше останала между пръстите му, когато го намерих мъртъв, Но тогава Нета го е хванала. Тя е разбрала, че той я е разкрил и го е убила. Това аз никога не бих ѝ простил и ѝ устройх капан, като я залъгах, че ще я превода в Америка. Но аз вече подозирах, че плячката от онзи обир ще замине с нея.

– Но това все още не обяснява как си разбрал, че плячката ще е в нея? – Коридън се намръщи. – Не каза ли, че този Питър Френч е убил Селма Джакоби?

– Не. Нета твърди, че е той. Но лъже. Питър Френч въобще не е намесен в историята. Бил е изкупителна жертва, за да ме заблуди за истинския убиец.

Нета бавно се изправи на крака, лицето ѝ гореше. Коридън направи крачка напред и запита:

– Тогава кой е убил Селма Джакоби?

– Този, който е убил и Маджи Кенит – казах, като се приближих до вратата на кухнята. – Нека да ви представя някого – отворих вратата. – Хайде, излизайте. Достатъчно дълго стояхте вътре.

Детектив-инспектор О'Мали и трима цивилни полицаи влезнаха в стаята. Погледнаха мен, после Коридън, после Нета.

– Ето го убиецът на Селма Джакоби и Маджи Кенит – посочих с пръст към Коридън.

Глава двадесет и пета

– Очаквам от теб да се държиш тактично и сдържано с Хари Бикс – казах на Кристел докато пресичахме фойето на Савой към Фред Улман и Бикс, които разглеждаха щанда с книги. – Той е като вълк, който познава всички поляни. Не го окуражавай и ако не се отделяш от мен, ще бъдеш в безопасност.

– Що не си взе капелата и дайрето? Кой иска да е в безопасност днес? – запремига тя.

Хари Бикс ни зърна, сбута Улман, пооправи си вратовръзката и високо ни поздрави.

– Добре, добре, – каза, като се приближихме. – Синята брада пак се справи. Сърцето ми се къса, как намираш все такива прекрасни дами? Сигурно фатално ги привличаш, а, или нещо друго?

Въздъгнах.

– Кристел, това е Хари Бикс. Не му се доверявай. Дори вълната ще изкара, че е памук. Хари, запознай се с мис Годуин. Дръж си ръцете в джобовете, докато разговаряш с нея и отсега да се разберем, тя си е моя. Господинът с торбичките под очите, дето гледа в земята е Фред Улман. Фред, мис Годуин.

Улман кимна малко отегчен, но Бикс го сръга и загледа Кристел.

– Това е най-вълнуващият момент в живота ми – каза и й хвана ръката. – Вие не сте само негова, нали? Такава прекрасна жена не би си губила времето с полужив дървар като него, нали?

Махнах ръката му от нея и придърпах Кристел.

– Лапите долу. Тази блондинка смятам да пазя за себе си. Отивай да ловиш, където си искаш – казах и поведох Кристел към грил-ресторанта. – Хайде, да отидем да вечеряме. И, Фред, моля те, дръж този ловец на жени далеч от нас.

– Защо вие двамата така се потите, мен жените само ме провалят – обади се Фред. – Цял живот съм бягал далеч от жени и вижте ме сега.

– Ти се погледни. Аз нали те виждам – каза Кристел натъртено.

Седнахме на една маса и поръчахме вечерята. Хари Бикс поде:

– Събрали сме се тази вечер, не по някакви благотворителни причини, а защото Арсен Люпен е тук – той размаха ръка към мен. – Той желе да разкаже колко е умен и да ни подкупи да го слушаме.

Кристел ме дръпна за ръкава и ме запита защо Бикс ме нарича

Арсен Люпен, и люпен не значи ли на френски заек.

Прошепнах ѝ, че заек на френски е лапин, а Арсен Люпен е един от великите детективи.

После тя искаше да разбере какво общо има той с мен.

– Шъът – я смърх, раздразнен от нея. – Не се излагай така.

– Аз като журналист трябва да се жертвам – каза Фред. – Тъй че съм готов да изслушам историята за арестуването на Коридън до най-малките подробности. Целият британски народ иска да я узнае и е мое задължение да им я разкажа.

– О, не в детайли – изпъшка Бикс и се наклони предразполагашо към Кристел, както и тя към него.

Потупах го по рамото.

– Това момиче е мое – му напомних. – Ако не бяхме на толкова неподходящо място, щях да ти покажа къде съм си ударил печата върху нея, тъй че долу лапите и не се занасяй по нея с твоите мръснишки погледи.

Кристел каза, че ѝ харесват и дали може той да ѝ хвърли още няколко такива.

– Не можеш ли да ги озаптиш тия двамата – запита Улман – Искам да чуя цялата история. Защо доведе блондинката да ни разконцентрира? Блондинките са заплаха за обществото.

– О, това не е много учтиво – леко обидена отвърна Кристел.

Улман я изгледа студено и каза:

– Единствената жена, към която съм бил учтив е майка ми.

Кристел отговори, че е изненадана да чуе, че въобще е имал майка и дали старата лейди не е умряла от разбито сърце заради сина си?

– Хайде, тихо – прекъснах точно когато Улман започна да се разгорещява.

Бикс каза, че биха могли той и Кристел да се разходят из хотела докато Улман и аз се отегчаваме един друг до смърт.

– Ще се спрете ли най-накрая? – ударих по масата.

– Хайде стига – нетърпеливо се намеси Улман. – Ти ме подлуди последните дни да ти изкопая каква ли не информация. Казвай, как стана с Коридън?

– Нека да започна от самото начало – предложих аз. – Тогава дори Кристел, която е малко глупавичка ще разбере историята. Да? – потрих ръце, казах на Кристел да се държи прилично и побързах да започна преди някой да реши да ме прекъсне.

– Както знаете, Джак Брадли за да компенсира загубите си

инсталира две рулетки в Клуба. Няма бъдеще в хазарта, ако нямаш подходящата протекция. Брадли го разбра достатъчно добре и се огледа за някоя птичка от полицията, която да му я предостави.

– И избра Коридън? – запита Улман.

– Не го прекъсвай – нахвърли му се Кристел. – Баща ми казва, че хората, които прекъсват така...

– Остави баща си на мира – избухнах аз. – Успокой се и ме остави да говоря – погледнах към Бикс – И това е моето коляно под масата, което пипаш, не е на Кристел, както сигурно мислиш.

Бикс си дръпна ръката и се изчерви. Погледна съжалително към Кристел, която пък се заехи.

– Да, избра Коридън – продължих. – Коридън започва да изгрива по това време в Скотланд Ярд, като се занимава с контрола върху хазарта. Брадли му предлага доста голям пай от неговите приходи за да го предупреждава за предстоящи проверки. Това са лесни пари: и Коридън се съгласява. После се появява Джордж Джакоби...

– Колко по-добре щеше да е, ако имаше диапозитиви – обади се Бикс – Представи си как Джордж Джакоби пристига в снежна буря. Колко вълнуващо би било.

– Особено, ако диапозитива е с главата надолу – закиска се Кристел.

– Ще те преобърна аз тебе... – заканих се аз.

– Остави ги тия кретени – намеси се и Улман – Продължавай, за бога!

– Като експерт по кражбите на бижута, Джакоби планира нападението над Аленби и съкровището му, което възлиза на петдесет хиляди лири – казах, като смърх Кристел, която ми се пулеше. – Но Джакоби разбира, че не би могъл да се справи сам с такава голяма задача...

– Скапаняк – отвратено извика Бикс – За половината от парите аз сам щях да се справя.

– И аз – изчурулика Кристел. – Аз щях дори за четвърт от парите.

– ... и той предлага на Брадли да се включи – продължих аз без да обръщам внимание на прекъсванията – Брадли решава, че няма да е зле полицията да е на негова страна и предлага на Коридън една трета от плячката, ако той отклони след обира подозренията от Джакоби.

– Доста хитро – Улман поклати глава одобрително – Предполагам знаеш всичко това от Нета?

– Да, тя проговори. О! И то само как! И така, Коридън иска да заграби колкото може повече пари и се съгласява да участва в играта. Идва

ред на Нета. Преди девет месеца тя и Брамбли се женят. Държат брака си в тайна. Това устройва Нета, защото тя продължава да си живее самостоятелно, подпомагана от Брамбли и както ако някога Брамбли реши да се разведе с нея, тя добре ще се облажи от неговите пари. Брамбли купува една къща в Лейкхам за любовно гнездо за семейството и за да планират там грабежа. Бандата се състои от Брамбли, мисис Брамбли, Джакоби, Джулиъс Коул и Коридън. Обирът е извършен успешно, но Брамбли и Джакоби се скарват как да поделят плячката. Брамбли убива Джакоби, като Нета също присъства на разстрела.

– О, това е впечатляващо – светнаха очите на Бикс. – Не препускай така бързо при кървавите сцени.

– Джакоби е убит с пистолет Лугер, който е сувенир на Брамбли от Първата световна война. Името му било изписано на пистолета и въпреки, че било изтрито по-късно, Брамбли разбира, че полицията е способна да го разчете под ултравиолетови лъчи. Ако намерят някога оръжието биха го осъдили за убийство. Нета се отегчава от Брамбли по това време и си пада по Коридън. Тя взема Лугера докато Брамбли изхвърля тялото на Джакоби на Сохо Стрийт и решава да извлече полза от това.

– Какво правят някои жени за пари! – възкликна Кристел – Защо на мен никога не ми се е удавало случай да покажа колко безскрупулна мога да бъда?

– Нета се изплашва да изнудва Брамбли директно – продължих аз – и тя предлага на Коридън, като двамата си разделят парите. Коридън се съгласява, но иска оръжието от нея. Той използва Нета за свои собствени цели, но не ѝ се доверява. А Нета пък не му дава пистолета, за да е сигурна, че Коридън няма да я притисне за нещо.

– Аз бих ти се доверила изцяло, скъпи – Кристел погали ръката ми.

– Ще го напишеш това черно на бяло – казах ѝ аз. – Но сега, мълчи. Изяж си пилето и гледай да не си оплескаш роклята.

– Я престанете вие двамата – обади се Улман. – Давай с историята.

– Коридън поставя условията на Брамбли, който започва да си плаща – продължих – но тъй като не смее да се покаже в Клуба за да не го виждат и тъй като Нета все едно, че не знае за този шантаж, мисис Брамбли е натоварена да събира парите всяка седмица. И така, това продължава докато Селма Джакоби не разкрива, че Брамбли е убил съпруга ѝ. Коул ѝ казва за това, тъй като не получава нито пени от парите, които Брамбли дава на Коридън. Но Коул не разказва на Селма, че Коридън е намесен заедно с Брамбли. Той се страхува от Коридън. Селма от своя страна разбира, че Коридън е натоварен с разследването на Джакоби,

отива при него и му предава думите на Коул. Представете си Коридън! Ако направи нещо, ще спре собствените си доходи, а и Брадли би го изнудвал. А ако не предприеме нищо, Селма би отишла до по-висшестоящите в Скотланд Ярд и така биха го хванали. Единствения начин за него е да се отърве от Селма. Завежда я в апартамента на Нета, упоява я и двамата нагласяват да изглежда като самоубийство.

Бяхме привършили с основното ядене и пиехме кафе.

– За бога, нека да си поръчаме уиски – възкликна Бикс.

– Ожаднявам като те слушам.

Поръчахме си уиски и бренди за Кристел.

– Преди Селма да бъде убита – продължих по-нататък – Брадли разкрива, че Нета и Коридън са любовници. Брадли заплашва Нета, че е наредил на Франки да я следи и да я попари със сярна киселина. Дали Брадли само си е приказвал или Франки наистина е щял да го направи, не знам. Нета се кълне, че Франки би го направил а и аз така смятам, като го познавам. Както и да е Нета се ужасява и решава да се скрие на безопасно място. Убийството на Селма и предлага такава възможност. Коридън се съгласява да ѝ помогне и боядисват косата на Селма червена, подкупват Коул да я идентифицира като Нета и Коридън казва на Брадли, че Нета се е самоубила. Следите ли ме до момента? – попитах, като огледах масата.

– Давай – въздъхна Бикс. – Мозъкът ми се е вцепенил, но целият съм в слух.

– Тогава в историята се появявам аз. Брадли иска да види тялото в моргата, също и аз. Коридън трябва да действа бързо. Той организира негов човек да премести тялото от моргата в къщата в Лейкхам. Тъй като аз намерих писмо, адресирано до Ани Скот, реших, че Ани е сестрата на Нета. Коридън ми позволи да видя тялото в къщата, после то беше откарано в Хоршам и овъглено от пожар, преди Брадли да успее да го види. Схващате ли?

– Сложно, но хитро – Улман поклати глава. – И после?

Бикс се прозина.

– Заслужаваш наказание – каза той, като придърпа чашата ми с уиски и го изпи преди да успее да го спра. – Аз май слушах достатъчно.

– О, сега става интересно – обещах аз – Ще видите колко съм умен.

– Да, по-добре да останем – обърна се Бикс към Кристел – иначе това може да ни изпрати чека за вечерята.

– Брадли дал на Нета полица за пет хиляди лири като сватбен подарък. Но той става нетърпелив, защото си иска парите обратно. Франки

отива в апартамента на Нета да ги търси, но не ги намира. Намерих ги аз. И подозирайки това Франки ме напада.

Представете си колко доволен е Коридън, когато му предавам не само тези полицаи, но също и Лугера. Той изфабрикува една лъжа, че полиците са фалшиви и че Лугера принадлежи на някой си Питър Атърли. Фред провери и се оказа, че няма такъв Атърли, и още повече не съществува никаква Ани Скот, въпреки, че Коридън твърдеше, че досието й било в Съмърсет Хауз.

– Имам две прозорливи наблюдения по този случай – обади се Хари Бикс. – Първото е, че Коридън те е направил на маймуна, и второто, че Фред е свършил цялата мръсна работа.

Аз кимнах и се усмихнах:

– Правилно. За това аплодирайте мистър Улман!

Кристел толкова се развълнува, че целуна Улман, който пък запримига и взе да бърше червилото й от лицето си.

– Е, това е доста неочаквано. Май съм изтървал много неща в живота. Единствената жена, която ме е целувала беше майка ми – каза той.

– Сигурно съжаляваш за нея – възкликна Кристел – но аз наистина харесвам вкуса на крема ти за бръснене.

– Млъквайте вие двамата – изръмжа Бикс.

– Продължавам нататък – казах – Коридън се забърква и с убийството на Маджи Кенит. Аз бях при Маджи и излязох да й купя бутилка уиски, тогава го видях до къщата и когато се върнах Маджи беше мъртва. Беше изписала името Джакоби в прахта на пода, надявайки се да ми послужи като някаква следа, както и стана. Коридън пристигна с ченгелата, успя да избърше името като се е надявал, че не съм го видял.

– Хайде да си поръчаме още уиски – обади се Бикс. – Развълнувах се доста.

– Да, видях името, а Фред ми разказа за фактите около обира, извършен от Джакоби. Мериуедър, един частен детектив, който бях наел, казал на Коридън, че едно Бентли се навърта около къщата в Лейкхам. Аз вече знаех за тази кола и Коридън разбра, че трябва да се отърве от нея, тъй че я продава на някой си Питър Френч. Случи се така, че попаднах на Френч и видях колата и Коридън разбра за това. Накара Нета да се опита да ме заблуди, че Френч е убиеца на Маджи Кенит и аз почти повярвах.

Добре, обаче настана много горещо вече за Коридън. Той решава да изнесе плячката извън страната. Тук аз бих могъл да помогна, а Нета да пренесе стоката. Коридън се видял с Брадли, казал му, че Нета е жива и

че ще заmine за Америка. Тази идея не допада на Брадли, но Коридън има толкова начини да го притисне. Стоката е предадена на Нета и тя започва да ме обработва. Аз го поразигравах с едни пръстени, които взех от Брадли и сам се оплетох за убийството на Литълджонс. Тогава Коул дойде да ме изнудва, и аз го накарах да повярва, че ще напусна страната.

– Май му се вижда края – въздъхна Кристел с облекчение.

– Да – казах – Уговорих Хари да заблуди Нета, че наистина ще отлетим за Щатите.

– И много добре се справих, нали? – обади се Бикс.

– Разказах на детектив О'Мали всичко и така хванахме Коул и после заложихме капан за Коридън. За късмет, Коридън разбра за арестуването на Коул и предположи, че нещо се обърка. Появи се в апартамента на Маджи Кенит, точно когато с Нета щяхме да тръгваме. Сигурно е искал да ме пребие, и двамата с Нета да изнудят Хари да ги качи на самолета.

– Както и щях да направя – каза Хари.

– Както и да е, О'Мали стоеше скрит в кухнята и слушаше как Коридън попадна в нашата клопка. Ако двамата с Нета не ги осъдят, пък на.

– Искаш да кажеш, че си разкрил всичко това сам, без никой да ти помогне? – Кристел изпищя, гледайки ме с нескрито възхищение. – Гордея се с теб, скъпи. Никога не бих и предположила, че си толкова умен.

– Хайде – помахах на сервитьора – нека да се махаме оттук. Ако вие двамата имате някакви идеи, забавлявайте се. Аз ще се усамотя с Кристел.

– Дай ми пет минутки, скъпи – каза Кристел и се изправи. – Ще си сложа малко пудра и съм готова. Когато тя тръгна, Улман погледна часовника си.

– Трябва да пиша тази статия – каза и стана от масата. – Вие си правите компания. Предайте „довиждане“ на мис Годуин от мен. Доскоро и благодаря за пикантната история, Хармас.

Бикс се опита да тръгне след него, но аз го сграбчих за ръката.

– Слушай. Навъртай се наоколо, така че да те виждам. Искам да стоиш тук, докато Кристел се върне, а после да се изпариш.

– Защо си мислиш, че я е грижа за теб? – разгорещено заспори Бикс. – Ще ме слуша като кученце, само ми дай две минути насаме с нея.

– Ще се изненадаш да разбереш, че тя не е такава. И ако направиш

и най-малък опит, ще ти се стори, че войната започва отново.

Постояхме втрънчени един в друг около половин час, после се почувствахме неловко и двамата.

– Чудя се къде ли се бави? – казах, като гледах към вратата на ресторанта. – Няма и помен от нея. Не може да се пудри толкова дълго.

Очите на Бикс се замъглиха.

– Нали не мислиш, че тоя плъх...? – започна Бикс.

Аз скочих на крака, и двамата се втурнахме към фойето на хотела. Кристел не се виждаше никъде. Отидох при портиера и го запитах дали не я е мяркал.

– Мис Годуин напусна хотела преди двадесет минути, сър – отговори той. – С мистър Улман. Дочух, че той ѝ обясняваше нещо за някакви статии, които тя искаше да види.

– О, аз пък ще ѝ покажа татуировките си – простена Бикс.

Ударих го по гърдите.

– Омагьосал я е с торбичките под очите си и спомените за майка си – казах ядосан. – Момичето е развратено.

– Но аз ги харесвам такива, а ти? – попита Бикс, като ме поведе към бара.

Кимнах. И аз ги харесвах такива.

КРАЙ

© 1947 Джеймс Хадли Чейс
© 1995 Кристина Чакърова, превод от английски

James Hadley Chase
No Business Of Mine, 1947

Източник: <http://bezmonitor.com>, сканиране и OCR: Владислав

Публикация:

НЕ Е МОЯ РАБОТА. 1995. Изд. Стоянов, София. Биб. Криминална колекция,
№2. Роман. Превод: от англ. Кристина ЧАКЪРОВА [No Business of Mine / James
Hadley CHASE]. Формат: 20 см. Страници: 207. Цена: 120.00 лв. ISBN 954-90099-3-9

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2027>]